

လူငယ်တွေပဲ ဖတ်ဖတ်၊ လူကြီးတွေပဲ ဖတ်ဖတ်၊
နည်းနည်း ဖတ်ပြီး . . . များများ တွေးဖို့ . . .

ဦးဘုန်း(စာတု)

မန္တလေး

နီးနီးဝေးဝေး

အတွေးလက်ဆောင်

မာတိကာ

စာရေးသူ၏ အမှာစာ	၁
ဆူးတက်၏ အမှာစာ	၅

နီးနီး-ဝေဆေး	၁၅		
ဝက်ပြုထိုက်သူများ	၂၁		
ငွေစောင့်နတ်	၂၅		
အဝေ့ချွေးပိုး	၃၃		
ဖန်ခွက်နဲ့ ဂရုသန့်	၃၉		
ဒွေး (သေတ္တာ-လှူပြည်)	၄၅		
အမုလက်	၅၁	လူတို့သည် သစ်ပင်များ ဖြစ်ကြသည်	၁၁၁
လက်ရေးနဲ့ သတ်ပုံ	၅၅	ဘဝအိမ်	၁၁၇
အဖူး	၆၃	အကောင်းဆုံး အိမ်ဆေး	၁၂၃
ပြင်တတ်ပါတယ်	၆၉	ဘောက်ဝတ်နဲ့ လိပ်ပြာ	၁၂၉
ငရုပွက်နဲ့ ပင်လယ်	၇၅	ညယျဉ်ထဲမှာ	၁၃၅
တစ်ကျွမ်	၈၁	လယ်စောင့်တဲလေး ငြိတ်ရည်	၁၄၁
သုညငါး-ငါးသုည	၈၇	ဖန်းပွင့်များ	၁၄၉
ကော်စီပူ	၉၃		
နောက်ဆုံးပထမောင်တိုင်	၉၉		
သဲအိမ်	၁၀၅		

နည်းနည်းဖတ် ပျားပျားတွေ့

ဒီစာအုပ်ထဲက စာတွေဟာ ဆောင်းပါး
မဟုတ်ပါဘူး။ ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
ဟာလည်း စာရေးဆရာမဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးသူပါ။
ကျွန်တော် တွေးမိတာလေးတွေကို ရေးတတ်သလို
ရေးထားတဲ့ "အတွေး စာစကားလေး" တွေပါ။

ရတနာပုံနေ့စဉ် သတင်းစာရဲ့ တနင်္ဂနွေ
အချုပ်ပိုမှာ ဖော်ပြခံရတဲ့ စာတွေလည်း ပါတယ်။
ရွှေမန္တလေး သတင်းဂျာနယ်နဲ့ Upper Myanmar
ဂျာနယ်မှာ ဖော်ပြခံရတဲ့ စာတွေလည်းပါပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ စာတွေမှာ အချိန်ရဲ့ အယူ
အဆ၊ ကိုယ်ချင်းစာမှုနဲ့ မေတ္တာတရား၊ စိတ်ကို
ထားတတ်စေဖို့၊ စိတ်အထားအသိုဆိုင်ရာ အတွေး
စာသားများနဲ့ ကျောင်းသား၊ မိဘ၊ ဆရာ၊ သူတို့ရဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ နေ့စဉ်ထိတွေ့ရင်း တွေးမိတဲ့
စာစကားတွေ ပါဝင်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ စာတွေကို ဖတ်ဖူးတဲ့၊ ဖတ်
မိတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများက ပြောကြတယ်။

"မင်းရဲ့စာလေးတွေက မတိုမရှည်ဖြစ်
တယ်။ ဖတ်ရတာ အဆင်ပြေတယ်။ ဒီနေ့ခေတ်ဟာ
စာအုပ်ကြီး ဘယ်သူမှ မဖတ်နိုင်ဘူး။ ဖွဲ့နွဲ့နေတာ
လည်း မကြိုက်ဘူး။ စာဖတ်ဖို့လည်း အချိန်အများ
ကြီး မပေးနိုင်ဘူး။ နည်းနည်းဖတ်ပြီး ပျားပျား

၂

ဦးဘုန်း၊ (စာတု-မန္တလေး)

တွေးနိုင်တဲ့စာတွေဖြစ်လို့ မင်းရဲ့စာကို ငါတို့ကြိုက်တယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ် လုပ်ဖြစ်
အောင်လုပ်ကွာ။ ဘဝအတွက် မှတ်တိုင်လေးတစ်ခုပေါ့”

တချို့ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေက ပြောကြတယ်။

“ဆရာရဲ့စာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကျောင်းသားနဲ့ ဆရာ ဆက်ဆံ
ရေး၊ စာသင်ခန်းအတွင်း ဆက်ဆံရေးတွေဟာ တော်တော်အသုံးဝင်တယ်။ ကျောင်းသား
တွေအတွက်လည်း စိတ်နှုန်းအားကို ပြန်စေတယ်။ ဆရာတွေအတွက်လည်း စိတ်ပိုမိုမှုကို
ပြေလေ့စေတယ်။ အရမ်းကြိုက်တယ် ဆရာ။ ဆရာရေးထားတဲ့ စာတွေကို စာအုပ်
လေးတစ်အုပ် လုပ်စေချင်တယ် ဆရာ”

တချို့ကတွေ့က ပြောကြပြန်တယ်။

“ဆရာရဲ့အတွေးပါတဲ့ စာစကားလေးတွေဟာ သားသမီးတွေ
ဆုံးမတဲ့ နေရာမှာ အတော်အသုံးတည့်တယ် ဆရာ၊ ဖတ်ပြီးရင် တွေးစရာ၊
စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ကြိုက်တာဆရာ။ ဆရာ
စာစကားလေးတွေဟာ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့သူတွေအတွက် ဖတ်ဖို့
အရမ်းအဆင်ပြေတယ်။ ဆရာပြောချင်တဲ့ Message ကို ထိထိမိမိ
အဖွဲ့အဖွဲ့မပါဘဲ ရေးထားတော့ ဖတ်ရသူတွေအတွက် အချိန်ကုန်သက်သာပြီး
အရမ်းအကျိုးရှိတယ် ဆရာ၊ ဆရာ့စာတွေကို စာအုပ်လေး လုပ်ပါလား”

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ စာတွေကို စာအုပ်လေးတစ်အုပ်
လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မအားတဲ့ကြားက ကြိုးစားပြီး စုစည်းထားပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လူသန်း (၅၀)ကျော် ရှိပါတယ်။ စာအုပ် (၅၀၀)
ကျန်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ လူဦးရေနဲ့ စာအုပ်အချိုးချကြည့်ရင် ဇာဖတ်နှုန်း နည်းသေးတယ်
ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ အကျိုးအမြတ်ဆိုတာထက် ဘဝအတွက် မှတ်တိုင်လေး
တစ်ခုအဖြစ် ရည်ရွယ်ပြီး ဒီစာအုပ်ကို ဖန်တီးပါတယ်။

စာတစ်ပုဒ်ကို လူတစ်ယောက်ဖတ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါ။

ဖတ်စရာတွေကလည်း အများကြီး။

ဂျာနယ်တွေကလည်း အများကြီး။

မဂ္ဂဇင်းတွေကလည်း အများကြီး။

စာရေးသူတွေကလည်း အများကြီး။

စာကောင်းပေကောင်းတွေကလည်း အများကြီးပါ။

နိ၊နီးဝေးဝေး၊ ဘဝတွေးလက်ဆောင်

၃

ဒဲ့ဒဲ့လိုစာတွေ ဖတ်စရာစာတွေများသလို လူတွေကလည်း စာဖတ်ဖို့ မျက်လုံး မအားကြဘူး။ အာရုံမအားကြဘူး။ အချိန်မပေးနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် စာကို ဖတ်ဖြစ် အောင် ဖတ်ရမယ်။ ဒါမှသာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လူ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့စာဟာ ဖတ်ပြီးရင် တွေးစရာလေးတွေပါတော့ ဖတ်ရတာ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ။ စာအရှည်ကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တွေးစရာကတော့ အရှည်ကြီးပါတဲ့စာတွေပါ။

စာဖတ်သူအားလုံး...

စာဖတ်ခြင်း၊

တွေးတောခြင်း၊

ဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့် ဘဝအဖောကို ဖြေနိုင်ကြပါစေ...

ရိုသားမှုဖြင့်
ဦးဘုန်း (စာတု)
မန္တလေး
၁၀-၁၀-၂၀၀၇

ဆူးငှက်၏ မုဒိတာ

ဆရာမိဘ၊ မိဘဆရာ

“ငှက်ကလေးတွေ စိုးစိ...စိုးစိ
ဝင်းပေါက်မှာမြည်
ချိန်တန်ပြီကွဲ့ ညီမထွေး
ဆွမ်းချက်ကြစို့လေး”

ငယ်စဉ်က စွဲလမ်းခဲ့သော ကဗျာစာသားလေးတစ်စ ဖြစ်သည်။ ကဗျာလေး သာမက သရုပ်ဖော်ပုံလေးပါ သဘောကျမိ၏။ ဟုတ်သည်...။ မနက်လင်းသည်နှင့် ခေါင်းရင်းက အနံ့သလွန်ပင်ပေါ့။ မာလကာပင်ပေါ်မှာ ငှက်သံလေးတွေ စိုးစိစိုးစိ ကြားနေရသည်။ အိမ်ခေါင်းရင်း၏ အနောက်တောင်ဘက်ကျကျမှာ ရှေ့ကြည့်အိုင် တစ်အိုင် ရှိသည်။ ထိုအိုင်ဘေးမှာ သရက်ပင်ပေါက်လေးတွေ ရှိသည်။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းနွယ်ပင်တွေ ရှိသည်။ ငှက်ကလေးတွေက သစ်ကိုင်းပေါ် နားလိုက်၊ ရေအိုင် လေးဆီ ရေသောက်ဆင်းလိုက်။ အချင်းချင်း အသံပေးပြီး ခွန်းတုံ့လှယ်လိုက်နှင့် သွက်လက်မြူးကြွနေကြ၏။ မင်္ဂလာရှိသော မနက်ခင်းမှာ နိစ္စဓူဝ အလုပ်အတွက် ရဲရင့်ပျတ်လတ်နေကြပုံလည်း ပေါ်သည်။

သည်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်က အိပ်ရာထဲမှာ အပျင်းထူနေဆဲဖြစ်သော်လည်း အမေက ဆွမ်းချက်ပြီးပြီ။ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ပြီးပြီ။ တစ်နေ့စာအတွက် ဟင်းလျာများ စီမံပြီးပြီ။ ဈေးရောင်းထွက်ဖို့လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ် ကတ္တီပါ ‘နေရာထိုင်’လေး ခင်းကျင်းပြီး ဆွမ်းခံ ‘ထိုင်ကိုယ်တော်’များပင် ကြွလာကြပြီ။ အမေက ဆွမ်းခူးနေရာမှ “ဟဲ့ မထသေးဘူးလား၊ စလေကိုယ်တော်ကြီး ကြွလာတော့ မှာနော်” ဟု လှမ်းအော်နေ၏။ ဟုတ်သည်။ ထမုဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်က လူးလဲထပြီး

သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်၏။ ပြီးတော့ အမေ့အနားဆီပုလင်းလေးရှာပြီး ဆံပင်ကို ဆီခွဲလှူသည်။ အမေ့လိပ်ခွဲတီးလေးနှင့် ဆံပင်ကို ဖိသည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဝင်ပေါက်က သပိတ်ပိုက်ပြီး စလေကိုယ်တော်ကြီး ကြွလာ၏။

“အေး... မင်း ဒီနေ့ စောစောနိုးရဲ့လား၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီလား” ဟု စလေကိုယ်တော်ကြီးက ခရီးရောက်မဆိုက် မေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ရ မလို၊ ခေါင်းခါရမလို...။ နိုးတော့ နိုးသည်။ ခုနကမှ။ အခုပဲ မျက်နှာသစ်ပြီးပြီ။ ဘုရား မရှိခိုးရသေး။

“လာပါဦးကွ၊ ဒီဖူးလာ၊ ဟ... ခေါင်းမှာလည်း အနိုးဆီတွေ ရွဲလို့ပါလား၊ မှန်း... မျက်နှာကလည်း ပေါင်ဒါတွေရှိက်ထားတာလား၊ လူကတော့ သန့်ပါရဲ့ကွ၊ စောစောမနိုးတာ ခက်တယ်။ ဘုရားရှိမခိုးရသေးတာ ခက်တယ်။ မနက်မလင်းခင် မင်း ကိုယ်စောင့်နတ်က နတ်သဘင် အစည်းအဝေးတက်ရမှာကွ၊ မင်းမနိုးသေးတော့ သွားဖို့ ခက်နေရော။ နတ်သဘင် အစည်းအဝေးမှာ အခြားကိုယ်စောင့်နတ်တွေ ရောက်နေပြီး မင်းကိုယ်စောင့်နတ်က မရောက်သေးရင် အားလုံးဝိုင်းကဲ့ရဲ့ကြမယ်။ အပြစ်တင်ကြမယ်။ အဲဒီအခါ မင်းကိုယ်စောင့်နတ်မှာ မျက်နှာငယ်ရမယ်။ အဆူအပူ ခံရမယ်။ အောက်တန်းကျမယ်။ နတ်ရာမဝင်တော့ဘူးကွ။ အဲဒီအခါ မင်းအပေါ် ငြူစုမိမှာပဲ။ အပြစ်မြင်မိမှာပဲ။ စိတ်ဆိုးမိမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းကို နတ်မချစ်တော့ဘူး ကွ။ မင်းမှာ ဘာလာဘ်လာဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အန္တရာယ်ကို မြင်လည်း မင်းကိုယ်စောင့် နတ်က မကာကွယ်ချင်တော့ဘူး” ဟု စလေကိုယ်တော်ကြီးက မိန့်ကြားသည်။ ရံထားသော သူသင်္ကန်းနှင့် ကျွန်တော်ပရုံးကို သိုင်းထားပြီး မိန့်ကြားသည်။ သင်္ကန်းရန်က ထူးခြားလှသည်။ လေးငါးခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ကို သင်္ကန်း ရန်နှင့်အတူ လိုက်နာမှတ်သားဖွယ် သြဝါဒများကို နာကြားလိုက်ရမှုက နုနယ်သော နှလုံးသားဝယ် တစ်သက်မမေ့နိုင်ဖွယ်...။

အမေက ဆွမ်းလောင်းနေရာမှ လှမ်း၍ စလေကိုယ်တော်ကြီးရှေ့တွင် မျက်နှာငုံပြီး ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသော ကျွန်တော်ကို ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြီး၍ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်နေမနက်ကစ၍ အမေတို့နှင့်အတူ အိပ်ရာက စောစောထတော့မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

စလေကိုယ်တော်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အိမ်မြောက်နား ဒဂုံဇာတိ ကျောင်းတိုက်မှ ပြစ်သည်။ မနက်တိုင်း အိမ်မှာ ဆွမ်းခံကြွတာ ကျွန်တော် မပွေးခင်

နိဗ္ဗာန်၊ ဝေ၊ ဝေ၊ အတွေးလက်ဆောင်

၇

ကတည်းက ဖြစ်မည်။ ဆွမ်းခံကြွပြီး ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကျွန်တော်အထက် အစ်မ
တွေအထိ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သော သိမှတ်စရာတွေ၊ လူမှုရေးနှင့်ပတ်သက်၍
ကျင့်ကြံဖွယ်ရာ ပြည်သူ့နိတိတွေကို အမြဲဟောပြောဆုံးမလေ့ရှိ၏။ ယုတ်စွအဆုံး
သံဃာတော်များကို 'ဘုန်းဘုန်း' ဟု ခေါ်တာအစ လုံးဝမကြိုက်။ "ဆရာတော်ဘုရား၊
အရှင်ဘုရား၊ ဘုန်းကြီးဘုရားလို့လဲ လေးလေးနက်နက် သုံးနှုန်းကြရမယ်။ ဘုန်းဘုန်း
ဆိုတာ အင်မတန် ကလက်တယ်။ ဘယ်တော့မှ မပြောဆို မသုံးနှုန်းမိစေနဲ့။
ဘုန်းဘုန်းလို့ခေါ်လိုက်၊ သုံးနှုန်းလိုက်တာနဲ့ ဘုရားနဲ့တစ်ကိုက်တည်းထားအပ်တဲ့
သံဃာရတနာအဆင့်က လျော့ကျနိမ့်ပါးစေတဲ့ အသုံးအနှုန်းဖြစ်သွားလို့ အပြစ်ကြီး
တယ်" ဟု ဆုံးမတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိစ္စများပြောင် လူတို့ဘောင်ဟူသည့်အတိုင်း သားရေး၊
သမီးရေး၊ ရပ်ရေးရွာရေးများ အဆုံးအဖြတ် အခက်အခဲရှိပါက အဖေတို့ကိုယ်တိုင်
စလေကိုယ်တော်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီး သြဝါဒခံ အဆုံးအဖြတ်
ခံကြရသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများမှာ မွေးကတည်းက ဆုံးမ
ပဲ့ပြင်သည့်ဝန်းကျင်နှင့် ကြီးပြင်းကြရသည်။ အိမ်မှာ ဆွမ်းခံ ထိုင်ကိုယ်တော် ရှိသည်။
မမြင်မတော်တာ ပဲ့ပြင်သည်။ မနက်ပိုင်း မိသားစု ထမင်းရိုင်းမှာ မိဘနှင့် သားသမီး
ထမင်းလက်ဆုံစားပြီး ဘာသာရေး၊ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖခင်က မေးမြန်း
လမ်းညွှန်သည်။ ညနေပိုင်း မိသားစု ထမင်းရိုင်းမှာလည်း မိဘနှင့် သားသမီး
ထပ်မံလက်ဆုံ၍ စားကြရင်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စကို ဖခင်ရော မိခင်ပါ ပြောပြောဆို
ဆုံးမသည်။ သားသမီးတို့၏ အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အမှုအကျင့်က
အစ အိမ်ထောင်ရေးရာအထိ ပွင့်လင်းစွာ တည့်မတ်လမ်းညွှန်ကြ၏။

ရှေးကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပို့လွှတ်ပြီး စာပေ
သင်ကြားစေသည်။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများမှအစ ကံ့ကူလက်လှည့်သင် ဆရာ
ဆရာမများအထိ စာပေကိုသာမက အခြားသိပ္ပံနည်းနည်းများကို တစ်ရံမလပ် စီကာ
ပတ်ကုံး သင်ကြားကြသည်။ ထို... ငယ်ဆရာ ဆရာမများကား လက်ဦးဆရာများမို့
နှလုံးသားထဲထိ စွဲနစ်ခဲ့ရတာ ကြီးသည်အထိ ဆရာများ သြဝါဒကို ခံယူကြရခဲ
ဖြစ်၏။

လက်ဦးဆရာများကလည်း နှုတ်မှ သင်ကြားဆုံးမသည်သာမက ဖတ်ရှုသင့်
ဖတ်ရှုထိုက်သည့် စာအုပ်စာတမ်း၊ ဇာတ်ကြောင်း၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာလင်္ကာများကအစ

လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

မြန်မာစာပေမှာက ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်ဖြင့် လေ့လာမှတ်သားဖွယ်ရာများ၊ နက်နက်နဲနဲ ရှိသကဲ့သို့ သံပေါက်လင်္ကာများဖြင့် အနှစ်ချုပ်၍ ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သော ဆောင်ပုဒ်များကလည်း မြင်လေရာ နံရံ၊ ဓါးပန်း လမ်းဆုံလမ်းခွဲအထိ လွယ်လင့်တကူ တွေ့မြင်နိုင်သည်မှာလည်း အစဉ်အဆက် ဖြစ်သည်။

ထိုဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ သံပေါက်များကလည်း ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် လက်ဦးဆရာများ၏ လက်ရာ အမွေများချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာ အစဉ်အဆက်-

“အတတ်လည်းသင်၊ ပွဲပြင်ဆုံးမ၊

သိပ္ပမချန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ၊ သင့်ရာအပ်ပုံ၊ ဆရာတို့” ဟူ၍ လိုက်နာ ကျင့်ကြံခဲ့သည် မဟုတ်လော...။

သို့သော် ငယ်စဉ်ကလို စလေကိုယ်တော်ကြီး ဆွမ်းခံကြွလာချိန် အိပ်ရာထ နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများ ကြီးစားစရာမလိုကြတော့။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မနက်အိုးမလင်းမီကတည်းက ကျူရှင်တွေ၊ သင်တန်းတွေသို့ ပြေးကြရသည်။ ပြီးတော့ အိမ်သို့မပြန်နိုင်ကြတော့ဘဲ ကျောင်းသို့ဆက်မည်။ နားသည့်အချိန်မှာ ပါလာ သည့် ထမင်းဘူးလေးတွေဖွင့် စားတန်စား၊ သို့မဟုတ် အဆင်ပြေရာ အဆင်သင့် အစာတစ်ခုခုကို ကျွန်ုပ်ကယားစားပြီး စာသင်ခန်းတွေထဲ ဝင်ကြမည်။ ညနေကျောင်းဆင်း အပြီး ညနေကျူရှင်တွေ၊ ညနေသင်တန်းတွေ ဆက်တက်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည ရှစ်နာရီထိုးလှ။ ထမင်း ကတိုက်ကရိုက်စားပြီး စာကြည့်စားပွဲဆီ ဦးလှည့်ကြ။

နိစ္စဓူဝ စာ စာ စာ၊ ကျူရှင် ကျူရှင် ကျူရှင်၊ သင်တန်း သင်တန်း သင်တန်း ဆိုတာတွေနဲ့ လုံးချာလိုက်နေ၏။ မိဘနှင့် သားသမီး ထမင်းလက်ဆုံစားကြဖို့ ဝေး။ မျက်နှာချင်းပင် ကြာကြာမဆိုင်လိုက်ကြရ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကလို စလေကိုယ်တော်ကြီးက ပန်းသိုင်းပြီး ဆုံးမ စကားတွေ တွင်တွင်ပြောတာ ခံယူချိန်မရကြ။ မိသားစု ထမင်းပိုင်းမှာ မေးကာ မြန်းကာ ပြောကာဆိုကာ ရွေးထွေးဆက်ဆံ တည့်မတ်ချိန်မရ။

- ငါတို့ စာမေးပွဲအောင်ရမည်။
- ငါတို့ အဆင့်တွေ တက်ရမယ်။
- ငါတို့ ဂုဏ်ထူးတွေ ရ ရမယ်။

နီးနီးဝေးဝေး ဘာတွေ့လက်ထောင်

ငါတို့ သူများထက်သာရမယ်။

ငါတို့ နိုင်ရမည်။

ငါတို့...

ငါတို့...

ငါ...

ငါ...

ငါ...

မနက်မလင်းခင်ကတည်းက 'ငါ' မိုးမွန်နေကြတာ။ မျက်စိနှစ်လုံး ပိတ်
သော်လည်း 'ငါ' က အိပ်သေးမှာမဟုတ်။ အိပ်မက်ထဲမှာထိ 'ငါ' က လက်မ
တထောင်ထောင် ဖြစ်နေကြမှာ သေချာသည်။

ထိုအခါ... ကျွန်တော်တို့ ကလေးများမှာ...

ကျွန်တော်တို့ ကလေးများ တော်စေချင်ပါသည်။ တော်သလိုလည်း
ကောင်းစေလိုသည်။ 'ကောင်း' စေဖို့က ငါချည်း တလူလူလွှင့်နေဖို့မဟုတ်။ ကိုယ်ချင်း
စာစိတ်၊ စာနာစိတ်၊ သိတတ်စိတ်၊ သဘောထား မြင့်မြတ်စိတ်များလည်း တလူလူ
လွှင့်နိုင်လေမှ...

ယခု ကျွန်တော်တို့ကလေးများ ဆရာသံဃာဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်လည်း
မထိစပ်နိုင်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ မိဘများနှင့်လည်း လိုအပ်သလောက် မဆွေးနွေးနိုင်
ကြ။ အခြေအနေအရ ကျွန်တော်တို့ကလေးများ အမြဲမပြတ် ထိစပ်နေတာက သူတို့
ဆရာများပဲ ဖြစ်သည်။ မနက်ခင်း မိုးမလင်းသေးခင်မှ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်နှင့် သူတို့
ဆရာ... ဆရာ... ဆိုသည်များနှင့်ပဲ တွေ့ထိနေရသည်။

အတတ်လည်း သင်ရုံမက ပဲ့ပြင်ဆုံးမ ပါမှ။

သိပ္ပံမချန်ရုံမက၊ သင့်ရာလည်း အပ်ပို့ ပါမှ။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ စာနာစိတ်၊ သိတတ်စိတ်၊ သဘောထား မြင့်မြတ်စိတ်
များဟူသည့် 'စိတ်' ကိုသင်သော ဆရာများ၏ အခန်းကဏ္ဍက အနာဂတ်အတွက်ထိ
အလွန်အရေးပါလာချေပြီ။

ထိုအခါ...

“နောက်ဘဝဆိုတာ နီးနီးလေးမှန်းသိရင် အလုပ်တွေကို ပြီးအောင်လုပ်သင့်တယ်။ အချိန်မဆွဲသင့်ဘူး။ အမှန်းတရားတွေနေရာမှာ မေတ္တာတရားနှင့် အစားထိုးသင့်တယ်။ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေနေရာမှာ အပြန်အလှန် လေးစားမှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံသင့်တယ်။ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ လက်တွဲသင့်တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်ပတ်လိမ်ညာမှုတွေနေရာမှာ ပွင့်လင်းရိုးသားမှုတွေနဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်ပြီး ဆက်ဆံသင့်တယ်။ အတ္တစိတ်တွေနေရာမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ အစားထိုးသင့်တယ်။ ကိုယ်ယူထားတဲ့တာဝန်ကို ကျေသင့်တယ်။ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ကတိကို တည်သင့်တယ်”

(နီးနီးဝေးဝေး...မှ)

“လူတစ်ယောက်မှာ အဓိကအရေးကြီးဆုံးက စိတ်ကောင်းရှိမှုပဲ။ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့လူ အရည်အချင်းမြင့်ရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဥပမာ- အဆိပ်ထည့်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်ကို မဆေးကြောဘဲ အဲဒီဖန်ခွက်ထဲကို ရေသန့်ထည့်ရင် ရေသန့်ဟာ အဆိပ်ဂုဏ်သတ္တိပြမယ်။ ဒါကြောင့် အရည်အချင်းမြင့်တဲ့လူ၊ ပညာတတ်တဲ့လူမှာ စိတ်ကောင်းမရှိရင် သူတတ်တဲ့ပညာ၊ သူရဲအရည်အချင်းတွေဟာ လူ့လောကကို ဒုက္ခကောင်းကောင်းပေးတော့တာပဲ”

“မိဘတစ်ယောက် စိတ်ကောင်းမရှိရင် သူတို့မိသားစုအတွက် ဒုက္ခပဲ။ ဆရာတစ်ယောက် စိတ်ကောင်းမရှိရင် သူတပည့်တွေအတွက် အန္တရာယ်ပဲ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် စိတ်ကောင်းမရှိရင် လူနာတွေအတွက် မတွေးရဲစရာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

(ဖန်ခွက်နှင့် ရေသန့်...မှ)

“သစ်ပင်တွင် အမြစ်သည် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ အမြစ်ပုတ်လျှင် အသီးကြွေ၏။ အပွင့်ကြွေ၏။ ရနံ့ကင်း၏။ အကိုင်းခြောက်၏။ အရွက်ခြောက်၏။ ပင်စည်သေ၏။ အသီးကိုခူး။ အပွင့်ကိုခြွေ၊ အရွက်ကို စုတ်ဖြို၊ အကိုင်းကို ခုတ်၊ ပင်စည်ပြိုလဲသော်လည်း အမြစ်မပုတ်သေးသ၍ သစ်ပင်တစ်ပင် ပြန်လည်ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

လူသည်လည်း အမြစ်နှင့်တူသည့် ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းလျှင် အောင်မြင်မှုများ ကျရှုံးမည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကုန်ဆုံးမည်။ စီးပွားပျက်မည်။ အသိုင်းအခိုင်း ခွန့်ခွာမည်။ လောကဓန၏ အထုအထောင်း၊ ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကြောင့် ဘဝသည် အတက်အကျ၊ အနိမ့်အမြင့် ဖြစ်တတ်သော်လည်း ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း

နီးနီးဝေးဝေး အတွေးလက်ဆောင်

နေသေးသ၍ 'လူထဲကလူအဖြစ်' ရပ်တည်နိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။"

(လူတို့သည် သင်ပင်များ ဖြစ်ကြသည်... မှ)

Education တွင် Knowledge နှင့် Wisdom ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ Knowledge ကို အတတ်ပညာ၊ Wisdom ကို အသိပညာဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုကြပါသည်။ ကျောင်းသင်ရိုးများသည် Knowledge ဖြစ်သည်။ Wisdom အတွက် လူငယ်များကို အသိတရားရှိဖို့၊ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းဖို့၊ စည်းကမ်းကောင်းဖို့၊ ဇွဲရှိဖို့၊ စာနာစိတ်ရှိဖို့၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းဖို့၊ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။

(ဘဝအိမ်... မှ)

အထက်ပါ စာပိုဒ်များမှာ စာရေးသူ ဦးဘုန်း (ဇာတု)၏ 'နီးနီးဝေးဝေး အတွေးလက်ဆောင်' ဟူသော စာစုပါ ဆောင်းပါးများမှ ကောက်နုတ်ချက်များ ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတိုင်းအတွက် ကာလဒေသအရ ကိုယ့် တပည့်ကို စာမေးပွဲအောင်ဖို့၊ ဂုဏ်ထူးထွက်ဖို့ 'ငါ' 'ငါ' 'ငါ' ဟု မာနတံခွန် တုလူလူလွှင့်နိုင်ဖို့ (မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်စေ) ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်လျှင် တာဝန်ကျေပြီဟု သိမှတ်နေကြသည့်အထဲတွင် စာရေးသူ ဦးဘုန်း (ဇာတု) မပါဝင်သည်မှာ သေချာသည်။

သူက ခေတ်နောက် အပြေးအလွှား အမောတကော ဟပ်ထိုးလဲမတတ်။ အပြိုင်အဆိုင်၊ အလှအယက်၊ တိုးကာရေ့ကာ လိုက်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများကို မိဘများကိုယ်စား သူနှင့် နိစ္စရူဝ တွေ့ထိသမျှ ပျိုးထောင်ပေးသည်။ မြေတောင်မြှောက်ပေးသည်။ ဒါက သေချာသည်။

ဦးဘုန်း (ဇာတု)က သူတပည့်တွေအတွက် စိတ်ကိုသင်ဖို့၊ အချက်အလက် ကောင်းကောင်း၊ အယူအဆကောင်းကောင်း၊ အတွေးအခေါ်ကောင်းကောင်း၊ အရေးအသားကောင်းကောင်းဖို့ ညွတ်ညွတ်ပျောင်းပျောင်းနှင့် စက်ကွင်းထိ ပစ်မှတ်မလွဲ ပြောဆိုနိုင်၏။ ရေးသားနိုင်၏။ စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည်။

စာရေးဆရာကောင်းဆိုတော့ သူ့အပြောအဆို၊ သူ့အရေးအသားက သင်တန်း ခန်းမ၊ ကျောင်းပရဝဏ်ထဲတွင်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်း မကျန် ကျယ်ပြန့်သွားသည်။ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး အနိမ့်အမြင့်အလွှာစုံပါသည်။

ထို... သူသူ ငါငါများအတွက် ရေးသားလေသောအခါ သတိထားရတော့
သည်။ ခြေဖျားမထောက်မိဖို့၊ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်မထိုးမိဖို့ သတိပြုရတော့၏။

“စာဖတ်သူတွေ တွေးကြည့်ဖို့ပါ”

“စဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါတယ်”

“ဆင်ခြင်မိဖို့ပါ၊ တွေးဆကြည့်ဖို့ပါ” စတဲ့ စတဲ့ အသုံးအနှုန်းများက
အင်း... စဉ်းတော့ စဉ်းစားရ၏။ သတိပြုရ၏။ ဒီအသုံးအနှုန်းစကားရပ်များ မပါလျှင်
ကော...

မပါလျှင်ဖြင့်... အတော် ရည်မှန်ပြေပြစ်ညက်ညောသွားမည်တော့ သေချာ
သည်။

ဆရာဇော်ဂျီသည်ပင်လျှင် ဒိဋ္ဌဓမ္မကိစ္စသော်မှ *ယူသော်ရကောင်း၏* ဟု
ရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် အတွေးကောင်း၊ အရေးကောင်းဖြင့် ဒဿနပိုင်းဆိုင်ရာ
အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးတွေ အများကြီးရေးပါလိမ့်ဦးမည်။ ရေးစရာတွေလည်း အများ
ကြီး ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ ရသပါသော အရေးကောင်း၊ အတွေးကောင်းမို့ ဝမ်းမြောက်
ပီတိ ဖြစ်လှပါ၏။

ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း သဘောထားပြောရလျှင်ဖြင့် ကျောက်သင်ပုန်း၊
ကြိမ်လုံး၊ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း၊ ဓာတ်ခွဲခန်းပုံရိပ်တွင် လွှမ်းနေသော ယခု
ကလောင်အစား အများနှင့် သက်ဆိုင်မည့် ကလောင်တစ်ချောင်းဖြင့် လဲလှယ်ဖို့
သတ္တိရှိမည်ဆိုလျှင်ဖြင့်....

သူ့မှာ ပန်းခင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားချေပြီ။

မကြာမီ...။

ဆူးငှက်
(၂၀-၁၀-၂၀၀၇)

“အရင်တုန်းက နောက်ဘဝဆိုတာ အဝေးကြီး။
မနက်ပြန်ဆိုတာ နီးနီးလေးလို့ ထင်ထားတာ။
အခု ကွေးမိတယ်။
မနက်ပြန်ဆိုတာက အဝေးကြီး။
နောက်ဘဝဆိုတာက နီးနီးလေး။
ဒါကြောင့် ‘မနက်ပြန်’ဆိုပြီး အချိန်မသွဲကြား”

နီးနီးဝေးဝေး

အဲဒီနေ့က ဒီခိုင်းဆရာဆီက ပြန်ခဲ့တယ်။ စာအုပ်အပုံးအတွက် ဒီခိုင်းအပ်ထားပါတယ်။ တစ်လကြာခဲ့ပြီ။ သူ့ဆီ သွားရတာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ “မနက်ဖြန် လာကြည့်ပါ” ဆိုတဲ့စကား သွားတိုင်းကြားနေရတယ်။

ဒီစကားဟာ ကျွန်တော်တို့ အမြဲ သုံးနေကျစကားပါ။ အလုပ်တစ်ခု သွားအပ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရစရာရှိလို့ သွားတောင်းရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တွေ့စရာရှိလို့ ချိန်းရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ‘နက်ဖြန်’ ဆိုတဲ့စကား အလွယ်တကူ သုံးတတ်ကြတယ်။ ‘မနက်ဖြန်’ ဆိုတဲ့ နောက်တစ်နေ့ဟာ သိပ်မကြာခင် ရောက်လာမှာဖြစ်လို့ သည်းခံပါ။ ‘မနက်ဖြန်’ ဆိုတာ နီးနီးလေးပါ။ ဘာကြာတာမှတ်လို့၊ ခဏလေးစောင့်ရတာပဲ။ ဒီလောက်မှ စိတ်မရှည်ဘူးလား။ ‘မနက်ဖြန်’ ဆိုတာ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိနေတယ်။

‘မနက်ဖြန်’ ဆိုတဲ့အချိန်ဆိုင်းမှုဟာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ အလေ့အထလိုဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ အချိန်အပေါ် တန်ဖိုးထားမှုအားနည်းကြောင်း ဝန်ခံနေတဲ့ စကားလုံးဆိုတာ သတိမပြုမိကြဘူး။ ‘မနက်ဖြန်’ ဆိုတဲ့စကားဟာ ကတိမတည်ခြင်းရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ‘မနက်ဖြန်’ ဆိုတာ နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာထရင် ရောက်သွားတတ်တာပဲ။ ဒီလောက်တော့ စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့ဆိုတဲ့ အပြန်အလှန် နားလည်မှုကွေ့နဲ့ အပြန်အလှန် သည်းခံရင်း အပြန်အလှန် ခွင့်လွှတ်မှုတွေနဲ့ နေလာခဲ့ကြတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေပါပြီ။

“မနက်ဖြန်မှ လုပ်မယ်”

“မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်”

“မနက်ဖြန်မှ သွားမယ်”

ဆိုတဲ့ ‘မနက်ဖြန်’များစွာဟာ ကျွန်တော်တို့ ပါးစပ်ထဲမှာ၊ စိတ်ထဲမှာ အကျင့်ဖြစ်နေတဲ့ သာမန်စကားတစ်လုံးပါ။ “See you tomorrow” ဆိုပြီး ခွဲကာနီးမှာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြတာ စာဖတ်သူတွေ ကြားဖူးမှာပါ။ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မနက်ဖြန်ဆိုတာ သေချာတဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့ ယုံမှတ်ပြီး အလွယ်တကူ နှုတ်ဆက်ကြတဲ့ သဘောပါ။

ဒီခိုင်းဆရာဆီကအပြန် ဆိုင်ကယ်စီးလာရင်း ‘မနက်ဖြန်’ဆိုတဲ့အချိန် အကြောင်းကို တွေးနေမိပါတယ်။ အဲဒီနေ့က (၆၂)လမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ နေ့ခင်းဖက်ဆိုတော့ လူရှင်း၊ ကားရှင်းဖြစ်နေလို့ ဆိုင်ကယ်ကို ပြည်းပြည်းစီးလာခဲ့ တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ (၆၂)လမ်းနဲ့ ခိုင်ရွှေဝါလမ်းဒေါင့်မှာ သဲကားနဲ့ ဆိုင်ကယ် တစ်စီး ချိတ်မိပြီး ဆိုင်ကယ်စီးလာတဲ့ လူနှစ်ယောက် ကားရဲ့ နောက်ဘီးအောက်မှာ ပြားပြားမှောက်လို့ သေနေရှာတယ်။ လူတွေကလည်း ဝိုင်းအုံလို့၊ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်တွေပြောပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နီရဲနေတဲ့ သွေးတွေမကြည့်ရဲတာနဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာလေး ရေးပြပါရစေ။

ဒီလူနှစ်ယောက်တော့ သေသွားရှာပြီ။ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒီလူနှစ်ယောက် နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခုကို ပြောင်းသွားကြပြီ။ ဒီလူ နှစ်ယောက်အတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့စကား သူတို့ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ဆိုပြီး အချိန်ကို ရွှေလို့မရတော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန် ဆိုတာ သူတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်များစွာဟာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘဝမှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

မေးပါရစေ။

ဒါဆိုရင် ‘မနက်ဖြန်’နဲ့ ‘နောက်ဘဝ’ ဘယ်သူက နီးပြီး၊ ဘယ်သူက ပိုဝေးသလဲ။

ဉာဏ်နုနယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုသာမေးရင်တော့ မနက်ဖြန်ဆိုတာ နီးနီးလေး၊ နောက်ဘဝဆိုတာ အဝေးကြီးလို့ ဖြေမှာပဲ။

ဉာဏ်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မေးရင်တော့ မနက်ဖြန်ဆိုတာ အဝေးကြီး၊ နောက်ဘဝဆိုတာ နီးနီးလေးလို့ ဖြေမှာပါပဲ။ သေချာတွေးကြည့်ရင် မနက်ဖြန်ဆိုတာ ရောက်လာဖို့ နောက်ထပ် (၂၄)နာရီလောက် လိုသေးတယ်။ နောက်ဘဝဆိုတာ

ချက်ချင်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ။

ဒါဆိုရင် မသေချာတဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို ကိုယ်တကယ် မပိုင်ဆိုင်တဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို ဘာဖြစ်မယ်မသိတဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘာလို့ တန်ဖိုးထားနေမိကြတာလဲ။ နောက်ဘဝဆိုတာ မနက်ဖြန်ထက်စာရင် အများကြီး နီးတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့များ အချိန်ကို တန်ဖိုးမထားမိကြတာလဲ။

နောက်ဘဝဆိုတာ နီးနီးလေးမှန်းသိရင် အလုပ်တွေကို ပြီးအောင် လုပ်သင့်တယ်။ အချိန်မဆွဲသင့်ဘူး။ အပန်းတရားတွေနေရာမှာ မေတ္တာတရားနဲ့ အစားထိုးသင့်တယ်။ မနာလို၊ ဝန်တိုမှုတွေနေရာမှာ အပြန်အလှန် လေးစားမှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံသင့်တယ်။ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ လက်တွဲသင့်တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်ပတ် လိမ်ညာမှုတွေနေရာမှာ ပွင့်လင်းရိုးသားမှုတွေနဲ့ ရင်ဘတ်ကိုပွင့်ပြီး ဆက်ဆံသင့်တယ်။ အတ္တစိတ်တွေနေရာမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ အစားထိုးသင့်တယ်။ ကိုယ်ယူထားတဲ့ တာဝန်ကို ကျေသင့်တယ်။ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ကတိကို တည်သင့်တယ်။ ကိုယ်ပြောထားတဲ့ စကားကို ကိုယ် နားထောင်သင့်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ 'မနက်ဖြန်' ဆိုတာ မသေချာလို့ပါပဲ။

မသေချာတဲ့ မနက်ဖြန်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာလို့များ မျှော်လင့်နေကြတာလဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ မသေချာတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အပြန်အလှန်ပေးပြီး ဘာလို့ လှည့်စားချင်နေကြတာလဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ လက်ရှိအချိန်လောက် မသေချာပါဘူး။ နောက်ဘဝဆိုတာ သေချာတွေ့ကြည့်ရင် လူတိုင်းအတွက် အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ အနီးဆုံးအရာပါ။

ဒါကြောင့်...

ကျွန်တော်တို့ စိတ်တွေ ပြင်သင့်တယ်။ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ရှိသင့်တယ်။ လက်မှာ အလုပ်တွေ ရှိသင့်တယ်။ ပါးစပ်မှာ မုသားတွေ မပါသင့်ဘူး။ နှလုံးသားမှာ စာနာစိတ်တွေ ရှိသင့်တယ်။ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေကို အချိန်မီပြီးအောင် လုပ်ဖို့ လိုတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး။ ဒီမိုင်းဆရာရဲ့ ပါးစပ်ကပြောတဲ့ 'မနက်ဖြန် လာကြည့်ပါ' ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကားလမ်းပေါ်က လူနှစ်ယောက် သေဆုံးမှုဖြစ်ရပ်၊ ဒီနှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်ပြီးသိလာရတဲ့ ခံစားသိပါ။

ဒါကြောင့်... သတိဆိုတဲ့ ခံစားသိလေ့နဲ့ ဒီစာကို ရေးမိတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ မပြီးမပြတ်သေးတဲ့အလုပ်တွေလည်း အများကြီး၊ တာဝန်

ယူပြီး တာဝန်မကျသေးတဲ့ အလုပ်တွေလည်း အများကြီး၊ ကတိတွေပေးပြီး မေ့နေတဲ့၊ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ အလုပ်တွေလည်း အများကြီးရှိနေသေးတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ရောက်လာနိုင်တဲ့ နောက်ဘဝကို ကျွန်တော်မေ့နေတယ်။ မနက်ဖြန် ကို သေချာတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေတယ်။ မနက်ဖြန်ကို ဝိုင်ဆိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်တွေဆွဲတယ်၊ ပျင်းရိစိတ်တွေ မွှေး တယ်။ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နေတယ်။

အလုပ်ဆိုတာ သူ့အရွယ်နဲ့သူ ရှိတယ်။ နောက်ဘဝဆိုတဲ့အသိ ဝင်လာတာ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အရွယ်မှာ လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ အများကြီးပဲ။ တာဝန်မကျတာ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ နောက်ဘဝ ကူးသွားခဲ့ရင် မတွေးရဲစရာပါပဲ။

အရင်တုန်းက နောက်ဘဝဆိုတာ အဝေးကြီး၊ မနက်ဖြန်ဆိုတာ နီးနီးလေး လို့ ထင်ထားတာ။

အခုမှ တွေ့မိတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုတာက အဝေးကြီး၊ နောက်ဘဝဆိုတာက နီးနီးလေး။

ဒါကြောင့် 'မနက်ဖြန်' ဆိုပြီး အချိန်မဆွဲကြေး။
စာဖတ်သူ တွေးကြည့်ဖို့ပါ။

ကျွန်တော် သတင်းစာ (၃)စောင် ယူပါတယ်။

၁၆

ဂုဏ်ပြုထိုက်သူများ

ကျွန်တော် သတင်းစာ (၃)စောင် ယူပါတယ်။ မန္တလေးနေ့စဉ်လည်း ယူတယ်။ ရတနာပုံသတင်းစာလည်း ယူတယ်။ ကြေးမုံသတင်းစာလည်း ယူပါတယ်။ သတင်းစာမှာ အဓိက စိတ်ဝင်စားတဲ့ အပိုင်းကတော့ ကျန်းမာရေး ဆောင်းပါးတွေ၊ ပညာပေးဆောင်းပါးတွေ၊ စီးပွားရေး သတင်းကြော်ငြာတွေနဲ့ နာရေးသတင်းများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာဆိုရင် သတင်းစာတွေထဲမှာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲ ထူးချွန် သားသမီးတွေကို ဂုဏ်ပြုကြတဲ့ ဂုဏ်ပြုလွှာတွေ တွေ့နေရပါတယ်။ ဒီနေ့ ခေတ် ကလေးတွေ တော်ကြပါတယ်။ မိဘတွေကလည်း သူတို့သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ တာဝန်ကျေကြပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးကိုက ပညာခေတ် ဖြစ်နေပြီကိုး။

ကျွန်တော်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့သမီးက စာအလွန် တော်ပါတယ်။ ဂုဏ်ထူး (၅)ဘာသာနဲ့ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တက္ကသိုလ် (၄)နှစ်လုံး သွားအတူ၊ လာအတူ နေခဲ့ကြတဲ့ အလွန်ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူ့မိသားစုနဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဟာ သစ်လုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာနေပါတယ်။ သူ့သမီး ဂုဏ်ထူးထွက်တော့ သူ့အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲလေး လုပ်ပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့ သူ့သမီးအတွက် သူ အရမ်း ဂုဏ်ယူနေပါတယ်။

ဂုဏ်ပြုပွဲက ညနေပိုင်းမှာ လုပ်တာဆိုတော့ ဂုဏ်ပြုပွဲပြီးတဲ့အချိန် ညပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

“ဒီနေ့ခေတ် ကလေးတွေ တော်ကြတယ်။ ဂုဏ်ထူးတွေလည်း ထွက်ကြ

တယ်။ ကြီးလည်း ကြီးစားကြတယ်။ ငါ့သမီးအတွက် ငါ ဒီထက်ကို ဂုဏ်ပြုချင် သေးတာ”

အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာပေါ့။

တကယ်တော့ စာမေးပွဲဆိုတာ အမှတ် (၄၀)ကို အောင်မှတ် သတ်မှတ် တယ်။ (၄၀)အောက်ဆိုရင် စာမေးပွဲကျတယ်။ (၇၅)၊ (၈၀)မှတ်ဆိုရင် ဂုဏ်ထူး ပေးတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောကြရင်းက တွေးမိ ဆင်ခြင်မိတာလေး စာဖတ်သူကို ဖောက်သည်ချပါရစေ။

ကျွန်တော်တို့ အသက်ကိုလည်း စာမေးပွဲမှတ်လို့ သဘောထားကြည့်ရ အောင်။

ဥပမာ- ကျွန်တော်ဆိုရင် အသက် (၄၇)နှစ်ရှိပြီ။ အောင်မှတ်ထက် (၇)မှတ်ပဲ ပိုသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေဆိုရင် (၇၄)နှစ်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့် အဖေ အသက်ဟာ ဂုဏ်ထူးမှတ်ဖြစ်ဖို့ (၁)မှတ်ပဲ လိုတော့တယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ နာရေးကြော်ငြာတွေ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ တချို့ဆိုရင် အသက် (၄၀)မပြည့်ခင် ဆုံးပါးသွားကြတယ်။ လူ့ဘဝမှာ ‘လူသက်တမ်း အောင်မှတ်’ ရမသွားရှာဘူး။ တချို့ဆိုရင် အသက် (၅၀)မပြည့်ခင် ဆုံးပါးကြတယ်။ အောင်မှတ်လွန်ရုံလေးနဲ့ လူ့ဘဝကြီး ပြီးဆုံးသွားကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တွေးမိပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အမေ (ဂုဏ်ထူးရှင်ရဲ့ ဘွားဘွား)ကို ပြောပြတော့ ဘွားဘွားက ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ဒီစကားကို ပြောတယ်။

“မင်း သူငယ်ချင်းက သူ့သမီး ဂုဏ်ထူးထွက်တာကိုပဲ ဂုဏ်ပြုဖို့ သတိရ တာပါ။ အမေ့အသက် (၈၂)နှစ်ရှိပြီ ‘ဂုဏ်ထူးလွန်မှတ်’ ရောက်နေပြီ။ ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးမထားကြပါဘူး”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူတွေ တွေ့တိုင်း သူတို့ရဲ့အသက်ကို အရမ်းအားကျတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့အသက်လောက် နေရဖို့ဆိုတာ မသေချာလို့ပါပဲ။ အဖေ့အမေကို ကန်တော့တိုင်း သူတို့ရဲ့ ‘အသက် ဂုဏ်’ ကို ရည်မှန်းပြီး ကန်တော့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ချမ်းသာတာဟာ အတိတ်ရဲ့ ဒါနကုသိုလ် ကြောင့်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ အသက်ရှည်တာဟာ အတိတ်ဘဝရဲ့ သီလကုသိုလ် ကြောင့်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါနနဲ့ သီလယှဉ်လိုက်ရင်လည်း သီလဟာ ဒါနထက် ပိုမြတ်တယ်လို့ ခံယူကြတယ်။

ဒါပေမယ့် သီလကြောင့် အသက်ရှည်တဲ့ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတွေကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း၊ ဂုဏ်ပြုရကောင်းမှန်း သတိမပြုမိကြပါဘူး။ ဒါနကြောင့် ချမ်းသာနေကြတဲ့ သူတွေကိုပဲ အားကျမိနေတတ်ကြပါတယ်။ အရပ်ထဲမှာ ချမ်းသာတဲ့ သူကိုတွေ့ရင် သတိတရနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ပြုံးပြကြတယ်။ အိမ်မှာ အသက် (၇၀)(၈၀)ကျော်တဲ့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေကိုတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ သတိတရ မရှိကြဘူး။ သေချာတွေးကြည့်ရင် လူတစ်ယောက် အသက် (၇၀)ကျော်ထိနေဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှပါဘူး။ ဒီကနေ့ခေတ်လို ရောဂါဘယ ထူပြောတဲ့ကာလမှာ အသက် (၄၀) ဝန်းကျင်မှာပဲ ဆုံးပါးသွားကြသူတွေ များပါတယ်။

လူတစ်ယောက်မှာ အတိတ်ရဲ့ ဒါနကုသိုလ်ကြောင့် ငွေတွေအများကြီး ပိုင်ဆိုင်ချင် ပိုင်ဆိုင်မယ်။ မြေတွေ၊ အိမ်တွေ၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေ အများကြီး ရှိကောင်းရှိနိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် အသက်ရှည်ရှည် နေရဖို့ အသက်ဂုဏ်ထူးထွက်ဖို့ အာမခံနိုင်ပါဘူး။ အိမ်တိုင်းမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိချင်ရှိနိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်တိုင်းမှာ အသက် (၇၀)ကျော်၊ (၈၀)ကျော် အဘိုးအဘွားတွေ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ရှိခဲ့ရင်တောင် 'ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေ အသက်ဂုဏ် ထူးထွက်' နေမှန်း ဘယ်သားသမီး မြေးမြစ်ကမှ သတိမပြုမိကြပါဘူး။

နေရာတကာပါတယ်။ စကားများတယ်ဆိုပြီး လူရာမသွင်းတာ၊ ပစ်ပယ် ထားကြတာပဲ များပါတယ်။

စာဖတ်သူလည်း သတင်းစာထဲမှာ နာရေးကြော်ငြာတွေကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ 'အသက်အောင်မှတ်' မရဘဲ ဆုံးပါးသွားသူတွေ၊ 'အသက်အောင် မှတ်လွန်' ရဲ့လေးနဲ့ သေဆုံးသွားသူတွေ၊ 'အသက်ဂုဏ်ထူး' မထွက်ဘဲ အသက်ထွက်' သွားသူတွေသာ များကြပါတယ်။

စာဖတ်သူကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်အသက် ကိုယ်ပြန်တွေးပြီး အမှတ် ဘယ်လောက်ရနေသလဲ ပေးကြည့်စမ်းပါ။ အသက် ဂုဏ်ထူးထွက်ဖို့ လွယ်မလွယ် လည်း တွေးကြည့်စမ်းပါ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ 'အသက်ဂုဏ်ထူးမှတ်' ရနေတဲ့ ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတွေ ရှိ၊ မရှိလည်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေ ရှိခဲ့ရင် လည်း သတိတရနဲ့ 'ဂုဏ်ပြုထိုက်သူ' တွေဖြစ်မှန်း သတိပြုမိရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆန်းစစ်ကြည့်စမ်းပါ။

ကျွန်တော်က အသက် (၄၇)နှစ်ဆိုတော့ အဖေ့လို (၇၄)နှစ်ဖြစ်ဖို့ မသေချာ မှန်းသိလေ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူတွေကို အားကျလေ၊ ကြည်ညိုလေပါပဲ။

အသက်ဂုဏ်ထူးထွက်ဖို့ မလွယ်မှန်း သိလာလေပါပဲ။

စာဖတ်သူလည်း ကိုယ့်အသက် ကိုယ်အမှတ်ပေးပြီး ထွေးဆ ကြည့်စေ
ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့... ဂုဏ်ပြုထိုက်သူထွက်ကို ဂုဏ်ပြုမိရဲ့လားလို့ စဉ်းစားကြည့်စေ
ချင်ပါတယ်။

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

ငွေသည် မီးတစ်မျိုးဖြစ်၏။

ငွေများများရှိလျှင် မီးများများကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သည်။

မီးသည် မရှိ၍မဖြစ်။

ငွေသည်လည်း မရှိ၍မဖြစ်။

မီးသည် မသုံးတတ်လျှင် လူကို လောင်၏။

ငွေသည်လည်း မသုံးတတ်လျှင် လူကို ဒုက္ခပေး၏။

ငွေစောင့်နတ်

ကိုယ်စောင့်နတ်၊ ခြံစောင့်နတ်၊ ဒိမ်စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ တောစောင့်
နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်ရှိသလို မိမိတို့ ရှာဖွေရသောငွေကို စောင့်သည့် 'ငွေစောင့်နတ်'
လည်း ရှိလေသည်။

ငွေစောင့်နတ်သည် စည်းကမ်းကြီး၏။ ကတိသစ္စာရှိသူ၊ ရိုးသားသူကို
ငွေစောင့်နတ်သည် ချစ်၏။ ငွေစောင့်နတ်သည် အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲများနှင့် ပူဇော်ခြင်း
ထက် စည်းကမ်းပြင် ပူဇော်ခြင်းကို ပို၍ နှစ်သက်၏။ ကတိသစ္စာဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို
ပို၍ လိုလား၏။ စည်းကမ်းမဲ့သူ၊ သစ္စာမရှိသူ၊ ကတိမတည်သူကို ငွေစောင့်နတ်သည်
ဒုက္ခပေးတတ်၏။ ငွေစောင့်နတ်သည် လောင်းကစားခြင်း မနှစ်သက်။ လောင်းကစား
သော ငွေပိုင်ရှင်အား ငွေစောင့်နတ်သည် ပညာပြတတ်၏။ ငွေစောင့်နတ်သည်
ငွေအား တန်ဖိုးမဲ့ဖြစ်အောင်ထားလျှင် မကြိုက်ပေ။

အချို့သောလူများသည် ငွေကို ရှာ၏။ ပြီးတော့ မသုံးစွဲဘဲ သိမ်းထား၏။
ငွေကို သိမ်းထားခြင်းသည် ငွေစောင့်နတ်ကို ဖော်ကားခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေကို ဒီ
အတိုင်းထားလျှင် ငွေသည် သာမန်စက္ကူတစ်ရွက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ငွေကို စောင့်ရ
သည့် ငွေစောင့်နတ်ဘဝမှ စက္ကူများကို စောင့်ရသည့်နတ်ဘဝသို့ 'ပါဝါ' ကျဆင်း
သွားရသောကြောင့် ငွေကို ဒီအတိုင်းထားခြင်းသည် ငွေစောင့်နတ်ကို မရိုမသေပြုရာ
ရောက်လေသည်။ ငွေကို ဒီအတိုင်းထားမည့်အစား 'လည်ပတ်ငွေ' အဖြစ် သုံးစွဲခြင်းကို
ငွေစောင့်နတ်သည် နှစ်သက်၏။

ကြီးစားရှာဖွေ၍ရသော ငွေကို လိုအပ်သည့်နေရာများတွင် လျှော့ပါးခြင်းကို
ငွေစောင့်နတ်သည် မြတ်နိုး၏။ ထိုသို့ ကောင်းမှုပြုသော ငွေပိုင်ရှင်ကို သာမုခေါ်၏။

လေးစား၏။ ငွေစောင့်နတ်သည် ဒီထက်ပိုပြီး ကူညီမစလေတော့၏။

ငွေကို နှမော့ပြီး မလှူရက်၊ မတန်းရက်၊ မပေးမကမ်းဘဲ စက္ကူအဖြစ် တန်ဖိုးထားသူကို ငွေစောင့်နတ်သည် မကူညီ။ ကတိသစ္စာမရှိသူ၊ လောဘကြီးသူ၊ အတ္တကြီးသူတို့အား ငွေစောင့်နတ်သည် မပျော်လင့်သောဒုက္ခများ ပေးတတ်၏။ ငွေကို သိမ်းထားခြင်းသည် ငွေစောင့်နတ်ကို အကျဉ်းချထားခြင်းနှင့်တူ၏။ ငွေကို စနစ်တကျ မသုံးစွဲခြင်းသည်လည်း ငွေစောင့်နတ်ကို အခြားနတ်များအကြားတွင် ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းအောင် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ငွေစောင့်နတ်သည် ချစ်စရာလည်း ကောင်း၏။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်း၏။ ယန်းသိမ်းဖြင့် ပူဇော်ခြင်းထက် အလုပ်ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို လွန်စွာ နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။

အလုပ်မလုပ်သောလူကို ငွေစောင့်နတ်သည် ဂရုမစိုက်။ ပျင်းရိသောလူကို ငွေစောင့်နတ်သည် မကူညီ။ ဝီရိယရှိသူ၊ ခွဲရှိသူ၊ စည်းကမ်းကြီးသူတို့ကို ငွေစောင့်နတ် သည် ဂရုစိုက်၏။ ကူညီ၏။ မစ၏။ ကြီးပွားအောင်မြင်စေရန် စောင့်ရှောက်၏။

ငွေရှိလျှင် ဘာမဆိုလုပ်၍ ရသည်ဆိုသောစကားကို ငွေစောင့်နတ်သည် မကြိုက်။ ငွေရှိပြီး မကောင်းတာလုပ်သူကို ငွေစောင့်နတ်သည် 'ကြိမ်စာတိုက်' တတ် သည်။ ငွေရှိပြီး ကောင်းမှု ဖန်တီးသူကို ငွေစောင့်နတ်သည် စောင့်ရှောက်၏။ ငွေဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်း၊ ငွေဖြင့် အနိုင်ယူခြင်း၊ ငွေဖြင့် မတရားလုပ်ခြင်း၊ ငွေဖြင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင်လုပ်ခြင်းကို ငွေစောင့်နတ်သည် လက်မခံ။ ဤသို့ ပြုမှုတတ်သူများကို ငွေစောင့်နတ်သည် တအိတိဖြင့် ဒုက္ခပေးတတ်၏။ ရောဂါဘယ ထူပြောပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဖန်တီးလေတော့သည်။

ငွေစောင့်နတ် (၃)ပါးရှိလေသည်။ ချေးဖြင့်ရင်း၍ရသော ငွေကို စောင့်ရ သည့် ငွေစောင့်နတ်၊ ကံဖြင့်ရင်း၍ရသည့်ငွေကို စောင့်ရှောက်သည့် ငွေစောင့်နတ်နှင့် မိမိကိုယ်ကျင့်တရားကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချေ၍ရသော ငွေကို စောင့်ရသည့် ငွေစောင့်နတ်တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုငွေစောင့်နတ် (၃)ပါးထဲတွင် မိမိကိုယ်ကျင့်တရားကို မိမိ၏ ခြေထောက် ဖြင့်နင်းချေပြီး ငွေရှာသူ၊ ကြီးပွားသူများကို ငွေစောင့်နတ်သည် မကြိုက်။ နတ်အချင်း ချင်းကြားတွင် မျက်နှာအငယ်ရဆုံးနတ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချေပြီး ရှာ၍ရသော ငွေကို စောင့်ရသည့် ငွေစောင့်နတ်သည် ငွေပိုင်ရှင်ကို တစ်နေ့တည်း ဒုက္ခပေးရန် စောင့်ဆိုင်းနေတော့သည်။

ရသနံလင်စာအုပ်ခပ်

တကယ်တော့

အလေ့ကျက်

အပန်းဖြီး ရှိသလို

အလေ့ကျက်လည်း

အပန်းဖြီးဆိုတာ ရှိတယ်

အဖေ့ချွေးပိုး

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ 'အမေ့နို့ဖိုး' ဝီဒီယို ငှားကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေလည်း ပါတယ်။ အမေလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သမီးလည်း ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မိခင်ရဲ့ မေတ္တာကို ဖော်ကျူးထားတယ်။ မာနကြီးတဲ့ မိခင်နေရာမှာ 'ထွန်းအိန္ဒြာဗို' က ဝီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်တယ်။ တာဝန်ပဲ့တဲ့ ဖခင်နေရာမှာ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ 'ကျော်သူ' က သရုပ်ဆောင်တယ်။ မိခင်မေတ္တာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ နေရာမှာတော့ ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ 'မင်းမော်ကွန်း' က သရုပ်ဆောင်တယ်။ 'အမေ့နို့ဖိုး' ဝီဒီယိုကြည့်နေရင်း ဇာတ်လမ်း တစ်ဝက်လောက်မှာ အဖေက ထသွားတယ်။ ဆက်မကြည့်တော့ဘူး။ အဖေထသွား တော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့အပြုံးပါ။ 'အမေ့နို့ဖိုး' ဇာတ်လမ်းကို လူတော်တော်များများ သိကြပါတယ်။ ကြည့်လည်း ကြည့် ပွားကြပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ 'ကျော်သူ' ဟာ ဝီလီနီဆန်ဆန် သရုပ် ဆောင်ရတယ်။ မေတ္တာရှင်မကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မိခင်တွေပေါ့။ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ အမေနဲ့ အဖေရဲ့ ပဋိပက္ခကြားမှာ အမှားအမှန်ကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမုန်း မသိတဲ့ သားသမီးနေရာမှာ 'မင်းမော်ကွန်း' ကလည်း တော်တော် သရုပ်ဆောင်ကောင်း ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အစောကြီးမှာ မိသားစု ကော်ပီသောက်ကြရင်း အဖေက စကားတစ်ခွန်း ပြောတယ်။ "မြန်မာဝီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေဟာ သဘာဝ မကျဘူး။ အကယ်ဒမီရရှိလောက်ပဲ ရည်ရွယ်ပြီး မဟုတ်တာတွေကို ပညာပေးနေကြ တယ်။ ဟိုတစ်လောကလည်း 'စကားပြောသော အသည်းနှလုံး' ဇာတ်လမ်းမှာ ကြည့် လိုက်၊ တကယ့်ကို စံထားလောက်တဲ့ မိခင်မေတ္တာကိုပဲ ဖော်ကျူးတယ်။ 'အမေ့ ခြေရာ' ဇာတ်လမ်းကိုလည်းကြည့်ဦး။ မိခင်ဆိုတာ ဖခင်တွေထက် မေတ္တာကြီးသူ၊ အနစ်နာခံသူ၊ စာနာတတ်သူ၊ တကယ့်ကို အကြင်နာရှင်၊ မေတ္တာရှင်ကြီးတွေအဖြစ်

နေရာရကြတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းတွေ နာမည်ကြီးတိုင်း ငါတို့ဖခင်တွေမှာ တော်တော် ခံစားရတယ်။ မနေ့ညက မင်းအမေ 'အမေ့နို့ဖိုး' ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပျော်ပျော်ကြီး ကြည့်နေတာ ငါ မှီတာ ပွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မျက်နှာ ဘယ်နှုန်း သွားထား ရမှန်းမသိလို့ အိမ်ရာထဲဝင်ပြီး အိမ်လိုက်ရတယ်။ ဒီနေရာမှာ အမေက ဝင်ပြောတယ်။
"မဟုတ်လို့လား၊ သားသမီးဆိုတာ အမေ့နို့ကိုဖို့ပြီး ကြီးခဲ့ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အမေ့နို့ကိုဖို့ပြီး 'အမေ့မျက်နှာ ကောင်းကင်လှလှအောက်' မှာ အမေ့ သီချင်းသံတွေနဲ့ အိမ်စက်ခဲ့ကြဖူးတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ရှင်က ဘာလို့ မကျေနပ် ပြစ်နေရတာလဲ"

ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေက အသက် (၇၄)နှစ်ပါ။ အမေက (၇၂)နှစ်ပါ။ အိမ် ထောင်သက်ကတော့ နှစ် (၅၀)ကျော်ကြပါပြီ။ အိမ်ထောင်သက် နှစ် (၅၀)အတွင်းမှာ အဖေ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့သားစုမှာ အထင်လွှဲမှုတွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ အားမလို အားမရဖြစ်မှုတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်နှမ (၆)ယောက် ရှိပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ (၆)ယောက်စလုံး လူ့လောကအလယ်မှာ တင့် တောင့် တင့်တယ် နေနိုင်ကြပါတယ်။ အဖေက ဆက်ပြီးပြောတယ်။ "ဒီမယ် ငါ့သား၊ ဒီစကားကို အဖေ့ ခံစားချက်နဲ့ ပြောမှာနော်။ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။ ငါတို့ ဖခင်တွေဆိုတာ မိခင်တွေထက် မေတ္တာမပိုရင်တောင် မေတ္တာမလျော့ပါဘူး။ မိခင်ရဲ့ မေတ္တာဟာ လမင်းနဲ့တူတယ်။ ဖခင်ရဲ့ မေတ္တာဟာ နေမင်းနဲ့တူတယ်။ လမင်းဟာ အေးမြတယ်။ နေမင်းက ပူတယ်။ ဒါပေမယ့် နေမင်းမရှိဘဲ လမင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နေရောင်ခြည် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အချိန်မှာ လရောင်ရှိဖို့ရှိဟာ တန်ဖိုး ရှိပါတယ်။ လမရှိတဲ့ညတွေမှာ ကြယ်လေးတွေနဲ့တူတဲ့ အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်တွေရဲ့ မေတ္တာကိုလည်း သိသင့်တာပေါ့။ အခုတော့ တစ်ခါလာလည်း မိခင် မေတ္တာဖော်ပြတဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ တစ်ခါလာလည်း မိခင်တွေ အနပ်မှာခံပုံ၊ တို့ဖခင်တွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ အဘိုး၊ အဘွားတွေရဲ့ မေတ္တာဖော်ပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကျတော့ အကယ်ဒမီ မရမှာစိုးလို့ ရုပ်ရှင်မရိုက်ကြဘူးတဲ့" ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ ဆရာ သူတို့ရဲ့မေတ္တာ အစုအပေါင်း ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီဘဝတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြတာပါ။

အဖေက ဆက်ပြောသေးတယ်။

"စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သားသမီးဆိုတာ အမေ့ရဲ့နို့ကိုဖို့ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့တယ် ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ငါလည်း အမေ့နို့ကိုဖို့ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သားသမီးတိုင်းဟာ

နိဗ္ဗာန်ဝေဝေ အတွေးလက်ဆောင်

မိခင်နှိုက် တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်ခွဲလောက်သာ စိုခဲ့ကြတာပါ။ ငါတို့မခင်တွေဟာ မင်းတို့ကို အသက် (၃၀)လောက်အထိ :အိမ်ထောင်မကျမချင်း လုပ်ကျွေးနေကြတာတော့ မစဉ်းစားမိကြဘူး မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ အဖေမှာ 'အဖေဖို့ဖိုး' ရှိသလို၊ အဖေတွေမှာလည်း 'အဖေချေးဖိုး' ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ နေ့တိုင်း မင်းတို့တစ်တွေ မပူမပင်စားနိုင်ဖို့၊ နေနိုင်ဖို့၊ ပညာသင်နိုင်ဖို့၊ လူတွေထဲမှာ မျက်နှာမငယ်ဖို့ ငါတို့မခင်တွေဟာ နဖူးကချွေး သုတ်ချိန်မရဘဲ မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်နေရတာ မင်းတို့က မစဉ်းစားမိဘူး။ တကယ်တော့ မင်းတို့စားတဲ့ ထမင်းဆိုတာ အဖေရဲ့ချွေးတွေပဲ။ မင်းတို့ဝတ်တဲ့ အဝတ်ဆိုတာ အဖေရဲ့ ချွေးတွေပဲ။ ဟောဒီအိမ်ကြီးကို 'အဖေချွေး' နဲ့ ဆောက်ထားတာ။ ဧည့်ခန်းထဲက မင်းတို့ ဘွဲ့စာတ်ပုံတွေဟာ 'အဖေချွေး' ကို မှတ်ပုံတင်ထားတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသားတွေပဲ။ တကယ်တော့ 'အဖေချွေး' ကို မင်းအမေလည်း သတိမပြုမိဘူး။ သားသမီးဆိုတာတော့ 'အဖေချွေး' ကို အသိအမှတ်ပြုဖို့နေနေသာသာ မင်းတို့အမေဘက်မှာ ရပ်တည်ပြီး အဖေတွေရဲ့ မေတ္တာနဲ့ အနစ်နှာခံမှုတွေကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိခဲ့ကြဘူး။ တစ်နှစ်ခွဲလောက်သာ စိုခဲ့ရတဲ့ 'အဖေဖို့ဖိုး' တောင် ဒီလောက်ထိ တန်ဖိုးထားကြသေးရင် အနှစ် (၃၀)လောက် စိုခဲ့ကြတဲ့ အခုထိလည်း စိုနေကြတဲ့ 'အဖေချွေးဖိုး' ကို မင်းတို့ ဘယ်လို တန်ဖိုးဖြတ်မလဲ။ ပြောကြစမ်း။"

အဖေရဲ့ စကားသံမှာ ငိုသံတွေ ပါနေပါတယ်။ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းမှုတွေ တွေ့နေရတယ်။ အမေရဲ့ မျက်နှာမှာတော့ ကြေကွဲမှုတွေ တွေ့နေရတယ်။ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာတော့ ဝေဒနာတစ်ခု ပူးကပ်လာတယ်။ ကျွန်တော်အဖေထဲမှာ အဖေစကားသံ ဒီကနေထိ ကြာနေတုန်းပါပဲ။ အဖေခံစားချက်ကို ကျွန်တော် နားလည်မိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ အဖေတွေဟာ အမေတွေထက် မေတ္တာမလျော့သူတွေပါ။ အဖေတွေကို ချစ်တတ်အောင် အမေတွေက သင်ပေးသင့်တယ်။ လမင်းကြီးက အေးမြသလို နေမင်းကြီးက အလင်းပေးတယ်ဆိုတာ ပြောပြသင့်တယ်။ နေမင်းကြီးရဲ့ ပူလောင်မှုတွေကိုပဲ စောင်းပေးပြီး မပြောသင့်ဘူး။ တစ်နှစ်ခွဲလောက်သာ စိုခဲ့ရတဲ့ 'အဖေဖို့ဖိုး' ကိုတောင် တန်ဖိုးဖြတ်မရရင် တစ်သက်လုံးစိုနေကြတဲ့ 'အဖေချွေးဖိုး' ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို တန်ဖိုးဖြတ်ကြမလဲ။

စဉ်းစားကြည့်ကြဖို့ပါ။

ကျွန်တော် တွေးမိတာလေး
ပြောပြပါရစေ။
ရေသန့်ဟာ
လူ့အရည်အချင်းနဲ့ တူပါတယ်။
သန့်ရှင်းတဲ့ ဗန်ခွက်ဟာ
စိတ်ကောင်းရှိမှုနဲ့ တူပါတယ်။

ဖန်ခွက်နဲ့ ရေသန့်

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မနက်တိုင်း ဆွမ်းခံကြတဲ့ ဘုန်းကြီးများ ရှိပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းက အပူချိန်တော်တော်ပြင်းတာကြောင့် ဆွမ်းခံလာတဲ့ ဘုန်းကြီးများကို ရေအေးအေးတစ်ခွက် အမြဲကပ်ပါတယ်။ ဆောင်းတွင်းဆိုရင်တော့ ကော်ဒီတစ်ခွက် အမြဲကပ်ပါတယ်။ ရေအေးအေးတစ်ခွက် သုံးဆောင်ပြီးတာနဲ့ ဘုန်းကြီးများဟာ သာဓုခေါ်ကြပါတယ်။ အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြတဲ့ ကိုယ်တော်များဟာ မြတောင်တိုက်၊ မစိုးရိမ်တိုက်က ဦးပဉ္စင်းများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ မနက်မနက်ဆိုရင် 'ထိုင်ကိုယ်တော်' (၅)ပါး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးရှိတဲ့အခါ၊ ပရိတ်ရွတ်တဲ့အခါ၊ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်တဲ့အခါ လပြည့်လကွယ်နေ့များဆိုရင် အဲဒီ ဦးပဉ္စင်းများက သီလပေးကြပါတယ်။ ရေစက်ချပေးကြပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းများနဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရင်းနှီးကြပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံကြပါတယ်။ သူတို့လိုအပ်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို တတ်နိုင်သလောက် လှူဒါန်းလေ့ရှိပါတယ်။

ဟိုတစ်နေ့မနက်က ဆွမ်းခံကြလာတဲ့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို ရေအေးအေးတစ်ခွက် ကပ်လိုက်ပါတယ်။ ရေက သောက်ရေသန့်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဖန်ခွက်က ဓာတ်ဆီစော်နဲ့နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖန်ခွက်ကို ပြန်ပြီး ဆေးဆိုးရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အဲဒီဦးပဉ္စင်းနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်။

“ဒကာကြီး သောက်ရေသန့် ဘယ်လောက်ပဲသန့်သန့် သောက်ရေသန့် ထည့်မယ့် ဖန်ခွက်က မသန့်ရှင်းတော့ ညစ်ပေတဲ့ ဖန်ခွက်ကြောင့် ဖန်ခွက်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ ရေသန့်ဟာ ရေသန့်ဂုဏ်သတ္တိ မရှိတော့ဘူး။ ဖန်ခွက်ထဲ မရောက်မီ တုန်းက သန့်နေတဲ့ရေဟာ ဖန်ခွက်မသန့်ရှင်းမှုကြောင့် ရေသန့်ဘဝကနေ ရေပသန့်တဲ့

ဘဝကို ရောက်သွားရတယ်”

ဦးပဉ္စင်းပြန်ကြွသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် တွေးမိတာလေး ပြောပြပါရစေ။ ရေသန့်ဟာ လူ့အရည်အချင်းနဲ့ တူပါတယ်။ သန့်ရှင်းတဲ့ ဖန်ခွက်ဟာ စိတ်ကောင်းရှိမှု နဲ့ တူပါတယ်။ လူ့အရည်အချင်းမှာ အပျိုးပျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ဆင်းရဲသူ၊ ချမ်းသာသူ၊ အရာရှိ၊ ပညာရှိ၊ ဆရာဝန်၊ သူနာပြု၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ ကျွဲရှင်ဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ယမ်းချိုဆရာ အစရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ဟာ လူတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေပါ။ အဲဒီ အရည်အချင်းတွေ ဘယ်လောက် ပဲကောင်းကောင်း အဲဒီအရည်အချင်း ပိုင်ဆိုင်သူဟာ စိတ်ကောင်းမရှိဘူးဆိုရင် သောက် ရေသန့်ကို ညစ်ပေတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပြီး ထားလိုက်တဲ့ ရေဖြစ်သွားတာကြောင့် ရေရဲ့တန်ဖိုး ကျဆင်းသွားသလိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အချင်းများလည်း တန်ဖိုးမဲ့ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဦးပဉ္စင်း ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့အချိန်မှာ ဒီအကြောင်းကို လျှောက်ထားမိပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းက ပြောတယ်။

“လူတစ်ယောက်မှာ အဓိက အရေးကြီးဆုံးက စိတ်ကောင်းရှိမှုပဲ။ စိတ် ကောင်းမရှိတဲ့သူ အရည်အချင်းမြင့်ရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဥပမာ- အဆိပ် ထည့်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်ကို မဆေးကြောဘဲ အဲဒီဖန်ခွက်ထဲကိုပဲ ရေသန့်ထည့်ရင် ရေသန့်ဟာ အဆိပ်ရက်သတ္တိပြမယ်။ အက်စစ်ထည့်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်ကို မဆေးကြောဘဲ အဲဒီဖန်ခွက်ထဲကို ရေသန့်ထည့်ရင် ရေသန့်ဟာ အက်စစ်ရက်သတ္တိပြမယ်။ ဒါကြောင့် အရည်အချင်းမြင့်တဲ့သူ၊ ပညာတတ်တဲ့သူမှာ စိတ်ကောင်းမရှိရင် သူတတ်တဲ့ပညာ၊ သူရဲ့အရည်အချင်းတွေဟာ လူ့လောကကို ဒုက္ခကောင်းကောင်းပေးတော့တာပဲ”

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ အရည်အချင်းတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိမှုနဲ့ အဲဒီ အရည်အချင်း တွဲမိတဲ့အခါ လောကအတွက် အဆိုး၊ အကောင်းဆိုတာ ဖြစ်လာရတော့တာပါပဲ။ ဦးပဉ္စင်းက ဆက်ပြောသေးတယ်။

“မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားမှာ ‘စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမ’ လို့ပြောတာ သတိပြုဖို့ ကောင်းတယ်။ မိဘတစ်ယောက် စိတ်ကောင်းမရှိရင် သူတို့မိသားစုအတွက် ဒုက္ခပဲ။ ဆရာတစ်ယောက် စိတ်ကောင်းမရှိရင် သူတို့တယဉ်တွေ အတွက် အန္တရာယ်ပဲ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် စိတ်ကောင်းမရှိရင် လူနာတွေအတွက် မတွေးရဲစရာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ အရည်အချင်းနည်းတဲ့သူရဲ့

နီးနီးဝေးဝေး ဘာတွေလက်ဆောင်

၄၁

စိတ်ကောင်းမရှိမှုနဲ့ အရည်အချင်းမြင့်တဲ့သူ စိတ်ကောင်းမရှိမှု ယှဉ်ကြည့်ရင် အရည် အချင်းနည်းတဲ့သူဟာ လောကကို ဒုက္ခနည်းနည်းပဲ ပေးတယ်။ အရည်အချင်း မြင့်ရင်တော့ လောကကို ဒုက္ခများများပေးတယ်။ ဒါကြောင့် အရည်အချင်းမြင့်သူတွေ၊ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပိုပြီး လိုအပ်တာပေါ့”

ဦးပဉ္စင်း အဆုံးအမစကားဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တန်ဖိုးမမြတ်နိုင် ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ စာသင်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေ လို့ပါပဲ။ ဦးပဉ္စင်းက ဆက်ပြီးမိန့်ကြားပြန်တယ်။

“ဒကာကြီးတို့ သတိမပြုမိကြလို့ပါ။ အိမ်တွေမှာ ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ၊ အလှူလုပ်တဲ့အခါ ရေစက်မချမီ သီလယူကြရတယ်လေ။ သီလယူတယ်ဆိုတာ ညစ်ပေနေတဲ့စိတ်ကို ဆေးကြောလိုက်တာပဲ။ ဟင်းထည့်မယ့် ပန်းကန်၊ ထမင်းထည့် မယ့် ပန်းကန်ကို ပထမဆုံး ဆေးတယ်။ သန့်ရှင်းအောင် လုပ်တယ်။ ပြီးမှ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ထည့်တယ်။ ဒါမှ ဒီထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေရဲ့ တန်ဖိုး မကျမှာပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ထမင်း၊ ဟင်း ဖြစ်ပါစေ ညစ်ပေနေတဲ့ ပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်ရင် တန်ဖိုးမဲ့ပြီး ခွန့်ပစ်ရမယ့် အမှိုက်ဖြစ်သွားရော။ ဒီလိုပဲ ဘာပဲလှူလှူ ကိုယ်လှူတဲ့ဒါန၊ အကျိုးရှိဖို့ အကျိုးပေးဖို့ ပထမဆုံး ကိုယ်ရဲ့စိတ်ကို သီလယူခြင်းဖြင့် ဆေးကြောပေးလိုက်တာ”

ကျွန်တော်က ဦးပဉ္စင်းကို မေးမိတယ်။

“အရှင်ဘုရား သီလမယူဘဲ လှူတဲ့ဒါနနဲ့ သီလယူပြီး လှူတဲ့ဒါန အကျိုး ပေး မတူဘူးလား ဘုရား”

“သီလယူပြီး လှူတဲ့ဒါနဟာ ဖန်ခွက်ကို ပထမဆုံး သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြောပြီးမှ ရေသန့်ထည့်တဲ့သဘော ဖြစ်တာကြောင့် ရေသန့်ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိ မဆုံးရှုံးဘူး။ ရေသန့်ဟာ သောက်တဲ့သူကို အန္တရာယ်မပေးတော့ဘူး။ တကယ်လို့ သီလမယူဘဲလှူတဲ့ဒါနဟာ ညစ်ပေနေတဲ့ ဖန်ခွက်ကို မဆေးကြောဘဲ ရေသန့် ထည့်လိုက်သလို ဖြစ်တာကြောင့် ရေသန့် ဂုဏ်သတ္တိ ဆုံးရှုံးသွားမယ်။ ဖန်ခွက် ညစ်ပေရင် ညစ်ပေသလို ရေဟာ လူကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေမယ်။ ဒါကြောင့် သီလယူပြီးမှ လှူတဲ့ဒါနဟာ ပိုပြီးအကျိုးပေးတယ်။ ဒါကြောင့် သီလယူတယ်ဆိုတာ စိတ်ကို ဖြူစင်အောင် ဆေးကြောလိုက်တာပဲ”

ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်ကစပြီး သောက်ရေသန့်တွေတိုင်း ဦးပဉ္စင်းရဲ့စကားကို ကြားယောင်နေမိတယ်။ သောက်ရေသန့်တွေ ဘယ်လောက်ပဲသန့်သန့်၊ သောက်ရေ

သန့်ထည့်မယ့် ဖန်ခွက် မသန့်ရှင်းရင်တော့ ထည့်တဲ့ ရေလည်း မသန့်ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း အမြဲ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြီး သတိပြုမိတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ဟာ ညစ်ပေနေတဲ့ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ဘဝကနေ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ ဖန်ခွက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမှာပါ။ ဒါမှသာ ကျွန်တော်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ ကျွန်တော်အတွက်ရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ပါ အကျိုးရှိမှာပါ။

စာပတ်သူတို့လည်း နွေပူပူ၊ လေပူပူမှာ ဖန်ခွက်ထဲ သောက်ရေသန့် ထည့်သောက်မယ်ဆိုတိုင်း ဆင်ခြင်မိဖို့ပါ။

တွေးဆကြည့်ကြဖို့ပါ။

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

သုံးလူ့တွင်ထား ပြတ်ဘုရားဟာလည်း
လူပြည်မှာ သက်တော် (၈၀)သာ နေသွားခဲ့ရတယ်။
ဒါကြောင့် ပြတ်ပုဒ် (ခေတ္တလူပြည်)လို့
မိတ်ထဲမှာ ခံစားကြည့်မိတယ်။
ဒီလိုပါပဲ။
အရှင်အရဟံကလည်း (ခေတ္တလူပြည်)ပါပဲ။

ဒွေး (ခေတ္တလူပြည်)

ဒွေးရဲ့ နာရေးသတင်းကို လူတိုင်း သိကြပါတယ်။

ဂျာနယ်အစောင်စောင်မှာ 'ဒွေး' နာရေးသတင်းပါမှ ဂျာနယ်အင်္ဂါရပ်တစ်ခု ပြည့်စုံသလိုတောင် ပြစ်သွားရတယ်။ သူက ထင်ရှားတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ရဲ့ နာရေးဟာ သတင်းဖြစ်တော့တာပါပဲ။ သာမန်လူတစ်ယောက် သေဆုံးတာနဲ့တော့ ဘယ်တူနိုင် မလဲ။ ပြီးတော့ အမှတ်မထင်ဘဲ သေဆုံးတာဖြစ်တော့ သူပရိသတ်တွေက သူ့ရဲ့ နာရေးသတင်းကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြတာပေါ့။ အသက်အရွယ်ကလည်း (၄၀)ကျော် ရုံမျှ ရှိသေးတော့ နှမြောဖို့ကောင်းပါတယ်။ အနုပညာအရည်အချင်းရှိတဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်။ အစွမ်းအလည်း ရှိတယ်။ အသစ်အသစ်တွေလည်း ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတော့ သူ ကွယ်လွန်သွားခြင်းဟာ အနုပညာလောကအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် တွေးမိတာလေးကို ပြောပြပါရစေ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတချို့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြတယ်။ သတိတရရှိလို့ ကျွန်တော့်ဆီကို သူတို့ နိုင်ငံခြားကနေပြီး စာရေးကြတဲ့အခါ စာရဲ့ အဆုံး သူတို့နာမည်ရဲ့ အဖောက်မှာ ကွင်းစကွင်းပိတ်နဲ့ (ခေတ္တ-စင်ကာပူ)၊ (ခေတ္တ-ဂျပန်)၊ (ခေတ္တ-မလေးရှား)လို့ ရေးကြတယ်။ သူတို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ခေတ္တခဏပဲ သွားပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ အချိန်တန်ရင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာမယ်။ ဒီသဘောကြောင့် 'ခေတ္တ' ဆိုတဲ့စကားကို သုံးကြတာ။ ဒီလိုပဲ 'ဒွေး' ရဲ့ နာမည်ဖောက် မှာ 'ဒွေး' (ခေတ္တ လူပြည်)ဆိုပြီး ထည့်ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ရဲ့ အဖောက် မှာလည်း 'ဦးဘုန်း၊ စာတု' (ခေတ္တ လူပြည်)လို့ ထည့်ကြည့်မိတယ်။

ကျွန်တော့်တို့ဟာ လူပြည်ကို 'ခေတ္တခဏ' ရောက်လာပြီး အလုပ်လာလုပ်

ကြတဲ့သူတွေပါ။ 'ဒွေး'ဟာ လူလောကကို 'ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်အဖြစ်' အလုပ် လာလုပ်တယ်။ 'ကျွန်တော်'ဟာ 'စာသင်ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်' လူလောကထဲမှာ အလုပ်လာလုပ်တယ်။ စာဖတ်သူဟာလည်း လူ့ပြည်မှာ 'ခေတ္တခဏ'သာ နေခွင့်ရပြီး လူလောကထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေသူ၊ အသက်ရှင် နေထိုင်သူပဲ ဖြစ်တယ်။ တွေးကြည့်စမ်းပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ 'ခေတ္တ လူ့ပြည်' လို့ သုံးနှုန်းရင် စာဖတ်သူ သဘောတူမယ် ထင်ပါတယ်။

'သုံးလူ့ထွင်ထား မြတ်ဘုရား'ဟာလည်း လူ့ပြည်မှာ သက်တော် (၈၀) သာ နေသွားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် 'မြတ်ဗုဒ္ဓ' (ခေတ္တ လူ့ပြည်) လို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားကြည့်မိတယ်။ ဒီလိုပါပဲ 'အရှင်အရဟံ' ကလည်း (ခေတ္တလူ့ပြည်) ပါပဲ။

'ကျွန်စစ်မင်း'ဟာလည်း (ခေတ္တလူ့ပြည်) ပါပဲ။ 'မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ဘုရားကြီး'ဟာလည်း (ခေတ္တလူ့ပြည်) ပါပဲ။ ဒီလိုပါပဲ စာပေအကျော်အမော်ကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ 'စလေဦးပုည'၊ 'သိပ္ပမောင်ဝ'၊ တေးပြစာဆို အကျော်အမော်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ 'မြို့မငြိမ်း'၊ 'နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်'၊ ယန်းချီပညာရှင်တွေဖြစ်တဲ့ 'ဆရာပေါ်ဦးသက်'၊ 'ကာတွန်း ဦးဘဂျမ်း'တို့ဟာလည်း (ခေတ္တလူ့ပြည်) ပါပဲ။ 'ဆရာဦးသုခ'၊ 'ဆရာ မြသန်းတင့်'တို့ဟာလည်း (ခေတ္�လူ့ပြည်) ပါပဲ။ 'အိုင်းစတိုင်းလ်'၊ 'နယူတန်'တို့ဟာ လည်း (ခေတ္တလူ့ပြည်) ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ သေချာတွေ့ကြည့်ရင် (ခေတ္တလူ့ပြည်) တွေချည်း ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ 'ခေတ္တလူ့ပြည်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးထဲက 'ခေတ္တ' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရရဲ့ 'တန်ဖိုးခြင်း' မတူတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ 'ခေတ္တ'ဟာ ဘယ်လိုမှ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရပါဘူး။ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ 'ခေတ္တ'ဟာလည်း တန်ဖိုး အလွန်ကြီးမားပါတယ်။ အရှင် အရဟံရဲ့ 'ခေတ္တ'ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓတရားတော်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။

ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်မှာမည်ရဲ့နောက်က 'ခေတ္တလူ့ပြည်' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ထဲမှာ 'ခေတ္တ'ဟာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝဖို့ လိုမယ်လို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်သူတို့ဟာ 'ခေတ္တလူ့ပြည်' ဆိုတဲ့ စကားရဲ့နောက်မှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ 'ခေတ္တ'၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ 'ခေတ္တ'၊ လူသားအကျိုးပြုတဲ့ 'ခေတ္တ'၊ လူလောက ကောင်းကျိုး

နီးနီးဝေးဝေး အတွေးလက်ထောင်

အတွက် တစ်ခုခုကို ပေးဆပ်သွားတဲ့ 'ခေတ္တ'၊ လူသားအကျိုး သယ်ပိုးသွားတဲ့ 'ခေတ္တ'ဖြစ်ဖို့ လိုမယ်လို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။

အမိပွယ်မဲ့တဲ့ 'ခေတ္တ'တွေ၊ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ 'ခေတ္တ'တွေ၊ ကိုယ့်အတ္တကို ထူထောင်သွားတဲ့ 'ခေတ္တ'တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်းလည်း အမိပွယ်ရှိတဲ့ 'ခေတ္တ'ဖြစ်ဖို့ အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာ ပါ။

‘ဒွေး’ နာရေးနဲ့ မဆီမဆိုင် စဉ်းစားနေမိတာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ စာပတ်သူတို့နားမည်တွေရဲ့နောက်မှာ (ခေတ္တ လူပြည်)လို့ စိတ်ကူးလေးနဲ့ ထည့်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီ 'ခေတ္တ'ရဲ့ တန်ဖိုးကိုလည်း တွက်ကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ အားလုံးဟာ (ခေတ္တလူပြည်)တွေ ချည်းပါပဲ။

မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ 'ဒွေး' (ခေတ္တလူပြည်)ကြောင့်သာ ကျွန်တော် ဒီလိုတွေးမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တွေးဆ ဆင်ခြင်ကြည့်ကြဖို့ပါ။

လူငယ်တို့၏လက်သည်

◆ အမေ၏လက်ကိုမေ့ပြီး

ချစ်သူ၏လက်ကို တန်းဖိုးထားမိတတ်ကြပါသည်။

◆ အမေ့မှောက်ရည် သုတ်ပေးဖို့ထက်

ချစ်သူ့မှောက်ရည် သုတ်ပေးဖို့ အမြဲပိတ်ကူးနေတတ်ကြပါသည်။

◆ အမေ့လက်ကို တွဲဖို့ထက်

ချစ်သူ့လက်ကိုတွဲဖို့ အမြဲကြိုးစားနေတတ်ကြပါသည်။

ဖူးပါသည်။ အမေ့လက်ဖြင့် ခွဲကျွေးသော ထမင်းများကို ကျွန်တော် စားခဲ့ဖူးပါသည်။ အမေ့ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ထမင်းဟင်းများကို နှစ် (၃၀)နီးပါး စားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ယူစဉ်က အမေသည် သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ရှိရဲနေအောင် လက်ခုပ် တီးပြီး မျက်ရည်များကြားမှ ပြုံးပြုခဲ့ဖူး၏။ တကယ်တော့ အမေ၏ လက်သည် ကျွန်တော်လိုချင်သမျှကို ဖန်တီးပေးနိုင်သော တန်ဖိုးရှိသည့်လက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တောင်းသမျှ ကျွန်တော်လက်ဝါး ဖြန့်ခဲ့သမျှ အမေ၏လက်ဖြင့် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်သည်။

အမေ၏လက်ကို အလိုလိုက်သောလက်ဟု မထင်စေချင်ပါ။ သူငယ်ချင်း များနှင့် စကားများလျှင်၊ ရန်ဖြစ်လျှင် အမေသည် ကျွန်တော်အား ရိုက်ပါသည်။ စာမေးပွဲအမှတ်နည်းလျှင် ရိုက်တတ်ပါသည်။ ခိုင်းတာကို နမော်နဲ့မဲ့လုပ်လျှင် ရိုက်လေ့ ရှိပါသည်။ စည်းကမ်းမဲ့လျှင် အမြဲရိုက်ပါသည်။ အမေသည် အပေ့ထက် အရိုက်ကြမ်း ၏။ လက်သံပြောင်၏။

အမေသည် မိသားစု၏ ပုံစံ (၁၀)တွင် မှီခိုဟု ရေးထားပါသည်။ တကယ် တော့ အမေသည် မှီခိုမဟုတ်ပါ။ မနက် အိပ်ရာထ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်ကတည်းက လုပ်လိုက်ရတဲ့အလုပ် ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်အိပ်လုံးရှိ အိမ်မှုကိစ္စ အားလုံးသည် အမေ၏တာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် အလုပ်နှင့်လက် ပြတ် သည်ဟူ၍ မရှိပါ။ သို့သော် အမေ့လက်သည် ဝင်ငွေမရှိပါ။ အမေ၏ လက်သည် ငွေမရှာတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အမေ့လက်သည် တန်ဖိုးမရှိဟု ငယ်စဉ်က တွေးထင်ခဲ့ မိပါသည်။

အမေ၏အသက် (၇၂)နှစ် ရှိပါပြီ။ အမေ နေမကောင်းလျှင် အမေ့နဖူးကို ကျွန်တော်လက်ဖြင့် မစမ်းခဲ့ဘူးပါ။ ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း အမေက ပြုစုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အမေ့ကို ပြုစုရန် မေ့နေခဲ့သည်။ ပြုစုလျှင်လည်း တာဝန် ကျေရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ အမေ့ မျက်ရည်ကို ကျွန်တော် သတိမပြုမိခဲ့ပါ။ အမေ့ ခွဲကျွေးသော ထမင်းများကို အားရပါးရ စားခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်သည် အမေ့ကို တစ်ခါမှ ထမင်းခွဲမကျွေးခဲ့ဘူးပါ။ အမေ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘုရားသို့ မပို့ဘူး ပါ။ အမေ့ အဝတ်အစားများကို ကျွန်တော်လက်ဖြင့် လျှော်ဖွပ်ပေးခဲ့ဘူးပါ။ အမေ့ လိုအပ်ချက်များကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအောက်မှသာ ကျွန်တော် ပြည့်ဆည်းပေး နိုင်ခဲ့ပါသည်။ လစဉ်လဆန်းဘိုင်း ငွေကြေးပေးလိုက်လျှင် တာဝန်ကျေပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆမိခဲ့ပါသည်။ အမေ့လက်ဖြင့် ပြုစုခဲ့၍ ကျွန်တော် လူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်

နိဗ္ဗာန်ဝေးဝေး အတွေးလက်ထောက်

၅၃

လက်ဖြင့် အမေ့ကို မပြုစုနိုင်သေးပါ။ ဒီအကြောင်းကို အမေ့အား ကျွန်တော် ဝန်ခံ ပြောကြားမိပါသည်။ အမေသည် မျက်ရည်ကြားမှ ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်ပြီး ကျွန်တော့် ကို ဒီလိုဆုံးမပါသည်။

“သားရယ်၊ အမေ့ရဲ့လက်က အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လက်၊ သားရဲ့လက်က အတ္တတွေ၊ လောဘတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့လက်၊ အမေ့ရဲ့လက်က ပေးချင်နေတဲ့လက်၊ သားရဲ့လက်က တောင်းချင်နေတဲ့လက်၊ အမေ့ရဲ့လက်က မှောက်ဖို့ အမြဲကြိုးစားနေတဲ့လက်၊ သားရဲ့လက်က လိုချင်တာကို ရအောင်ယူဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ လက်။ သားရယ် အမေ့ရဲ့လက်တစ်စုံနဲ့ လောကထဲမှာ သားကို လူအဖြစ် ဖန်တီးပေး နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သားရဲ့လက်တစ်စုံကိုလည်း တန်ဖိုးမဲ့တဲ့လက် မဖြစ်အောင် သတိပြုပါ ကွယ်။ လောကအလှကို ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လက်တစ်စုံ ပိုင်ဆိုင်နိုင်သူ ဖြစ်ပါစေကွယ်။ ဂုဏ်ရှိသောလက်၊ သိက္ခာရှိသောလက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါကွယ်” ဒီဆုံးမစကားကြောင့် ကျွန်တော်၏လက်များကို ကျွန်တော် ရဲရဲဝဲဝဲ ပြန်ပြီး မကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် ရှက်မိပါသည်။

လူငယ်တို့၏လက်သည် အမေ၏လက်ကိုမေ့ပြီး ချစ်သူ၏လက်ကို တန်ဖိုး ထားမိတတ်ကြပါသည်။

အမေ့မျက်ရည် သုတ်ပေးဖို့ထက် ချစ်သူမျက်ရည် သုတ်ပေးဖို့ အမြဲစိတ်ကူး နေတတ်ကြပါသည်။

အမေ့လက်ကိုတွဲဖို့ထက် ချစ်သူလက်ကိုတွဲဖို့ အမြဲကြိုးစားနေတတ်ကြပါ သည်။

အမေ၏ မေတ္တာလက်၊ အကြင်နာလက်၊ စေတနာလက်များကို လူငယ်လေး များ တန်ဖိုးထားသတိပြုမိစေရန် ဒီစာကို ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

“လက်ရေးလည်းလှ၊ သတ်ပုံလည်းပျော်ဆိုရင်တော့
လောကကြီးအတွက် ပျော်စရာကြီးပါ။
လက်ရေးလှပြီး သတ်ပုံမှားရင်တော့
ပြင်မရတဲ့ နောင်တတွေ၊
သံကေတတွေနဲ့ နေကြမ္မာပဲ။
လက်ရေးကလည်း မလှ၊
သတ်ပုံကလည်း မှားဆိုရင်တော့
သတ်ပုံနှင့်အောင် ဂုရိုက်ရမယ်”

ကွန်တော်ရဲ့ စာသင်တန်းထဲက အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုပါ။
ကွန်တော်ရဲ့ စာသင်တန်းထဲမှာ အလွှာပေါင်းစုံက ကျောင်းသားပေါင်းစုံ
ရှိပါတယ်။ စာတော်သူလည်း ရှိတယ်။ စာညံ့သူလည်း ရှိတယ်။ ချမ်းသာသူလည်း
ရှိတယ်။ ဆင်းရဲသူလည်း ရှိတယ်။ အရာရှိ သားသမီးတွေလည်း ရှိတယ်။ လက်လုပ်
လက်စားနဲ့ အသက်မွေးတဲ့သူတွေရဲ့ သားသမီးတွေလည်း ရှိတယ်။ ကြီးစားသူလည်း
ရှိတယ်။ ပျင်းတဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ ဒီနေ့ခေတ်ဟာ ပညာကို အပြိုင်အဆိုင် အလှ
အယက် အဝမ်းမရ ရှာဖွေကြတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ အများအားဖြင့် စာကြိုးစားကြပါတယ်။
တချို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများဆိုရင် သူတို့မိဘတွေကပါ သူတို့လိုပဲ ဝိရိယ
ထားကြတယ်။ ပုံပိုးကြတယ်။ ညဆိုရင် သားသမီးနဲ့ အတူတူ စာကျက်ပေးတဲ့
မိဘတွေတောင် ရှိတယ်။

လက်ရေးနဲ့ သတ်ပုံ

ကွန်တော်ရဲ့ စာသင်တန်းမှာ ထူးခြားတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှိတယ်။

သူတို့ဟာ အမေညီအစ်မပွေး ဝမ်းကွဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ အမေ
ညီအစ်မဖြစ်တာကြောင့် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ စာကျက်ရင်လည်း အတူတူ၊
ကျောင်းတက်ရင်လည်း အတူတူ၊ ဆုယူရင်လည်းအတူတူ၊ စာပြိုင်ဖော်ပြိုင်ဖက်တွေ
ဖြစ်တယ်။

ထူးခြားတာက အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူဟာ ယောက်ျားလေးပီပီ ဝိရိယာရည်တယ်။
တိကျတယ်။ ကြီးစားမှု အသင့်အတင့်ရှိတယ်။ ညီမဖြစ်သူကတော့ မိန်းကလေးပီပီ
ငြိမ်တယ်။ စာကြိုးစားတယ်။ လက်ရေးလှတယ်။

သူတို့ရဲ့အမေနှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်မဖြစ်သလို သားရေး သမီးရေးနဲ့

ပတ်သက်ရင် အပြိုင်အဆိုင်စိတ်လည်း ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ကသာသွားရင် ကျွန်တစ်ယောက်က ဘာကြောင့် အားနည်းသလဲဆိုတာ သိချင်ကြတယ်။ မိဘတာဝန် ကျေတဲ့ အမေနှစ်ယောက်ပါ။

ဖြစ်ချင်တော့... ပထမအစမ်းပြေတဲ့ စာမေးပွဲမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူက ညီမဖြစ်သူထက် အမှတ် (၃၀)လောက် ပိုပြီးရတယ်။ အဲဒီမှာ ပြဿနာ စတော့တာပါပဲ။ ညတိုင်း စာအတူတူကျက် အတူတူလေ့ကျင့်၊ တွက်ချက်တာချင်းအတူတူ ဘာလို့ အမှတ်မတူတာလဲဆိုပြီး ကျောင်းသူရဲ့အမေက မကျေမနပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ ပြေဆိုထားတဲ့ အဖြေလွှာတွေကို ကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ပြခိုင်းပါတယ်။ အဖြေလွှာအားလုံးကို ကြည့်ပြီးတော့ ဒီလိုပြောတယ်။

“ကျွန်မသမီးက လက်ရေးလည်း လှတယ်၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုလည်း ရှိတယ်၊ ကျောင်းစည်းကမ်းလည်း လိုက်နာတယ်၊ ကျောင်းတက်လည်း မှန်တယ်၊ အိမ်စာလည်း လုပ်တယ်။ ဟိုကလေးကတော့ သူ့လောက်လည်း လက်ရေးမလှဘူး။ သန့်ရှင်းမှုလည်း မရှိဘူး။ ဖျင်းလည်း ဖျင်းတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်မသမီးက အမှတ်နည်းရတာလဲ ဆရာ”

ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းသူရဲ့အမေကို သေချာရှင်းပြရပါတော့တယ်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားသမီးလေးဟာ လက်ရေးလည်းလှတာ ဟုတ်တယ်။ စည်းကမ်းလည်း လိုက်နာတယ်၊ သန့်ရှင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် စာလုံးပေါင်း သတ်ပုံကျတော့ အမှားများတယ်။ ဥပမာ- alter ရေးရမယ့်နေရာမှာ 'a'နဲ့ 'l' ပြောင်းပြန်ရေးပြီး later ရေးလိုက်တယ်။ alter ဆိုတာ ပြောင်းလဲတာ။ later ဆိုတာ နောက်ကျတာ။ အဓိပ္ပာယ် ပြောင်းသွားတယ်။ ဒီလိုပဲ a way လို့ ရေးရမယ့် နေရာမှာ 'away' လို့ ရေးလိုက်တယ်။ a way ဆိုတာ နည်းလမ်းတစ်ခု၊ away ဆိုတာ အဝေးသို့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒီတော့ အဓိပ္ပာယ်ပြောင်းသွားတာကြောင့် အမှတ်မရတော့ဘူး။ ဒီတော့ သတ်ပုံမှားရင် အဓိပ္ပာယ်ပြောင်းသွားလို့ အမှားဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အမှတ်နည်းရတာ။ လက်ရေးလှပေမယ့် သတ်ပုံမှားရင် မှားတာပါပဲ။ ဟိုကလေးကတော့ လက်ရေးတော့ မလှဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖတ်လိုရတယ်။ သူ့လက်ရေးက သန့်ရှင်းတယ်။ သတ်ပုံကတော့ မှန်တယ်။ တိကျတယ်။ ဒီတော့ အဓိပ္ပာယ်မပြောင်းတဲ့အတွက် အမှတ်ရတယ်”

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီကျောင်းသူရဲ့အမေဟာ တော်တော်ကြီး ထိခိုက်ကြွေကွဲပြီး ပြန်သွားရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့အခါ အဲဒီကလေး

နိးနိးဝဝ၊ဝဝ၊ ဘာတွေ့လက်ဆောင်

နှစ်ယောက်စလုံး (၄)ဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ကြပါတယ်။ အမှတ်တွေလည်း ကောင်းကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် တွေးမိတာလေး ပြောပါရစေ။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်။ 'ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးတယ်' ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် လုပ်သမျှအလုပ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သမိုင်းတွေပါပဲ။ အကောင်းတွေရော၊ အဆိုး တွေရော၊ အမှားတွေရော၊ အမှန်တွေရော စုံနေတာပါပဲ။ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြတဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်သမိုင်းလှဖို့ ကြိုးစားကြသူချည်းပါပဲ။

ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ စဉ်းစားစရာ အချက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။

လက်ရေးလှအောင် ကြိုးစားတဲ့ သမိုင်းရှိနိုင်သလို၊ သတ်ပုံမှန်အောင် ကြိုးစားတဲ့ သမိုင်းလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ မေ့မေ့လျော့လျော့နေပြီး လက်ရေးမလှ၊ သတ်ပုံမှားတဲ့ သမိုင်းလည်း ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်သမိုင်းမှာ လက်ရေးကတော့ လှပါရဲ့။ သတ်ပုံမှားနေရင် ဘယ်လှလှမလဲ။ လက်ရေးကလည်းမလှ၊ သတ်ပုံကလည်း မှားတယ်ဆိုရင်တော့... သွားပြီ။ သတ်ပုံကတော့ မှန်ပါရဲ့ လက်ရေးက စပ်သော သောနဲ့ ရေးထားတော့ ဖတ်လို့မရပြန်ဘူး။

ကိုယ့်သမိုင်းကို ရေးကြတဲ့အခါမှာ လက်ရေးကို ဂရုစိုက်ရင်း သတ်ပုံမှား သွားနိုင်သလို၊ သတ်ပုံကို ဂရုစိုက်ရင်း လက်ရေးမလှလည်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ရေးနဲ့သတ်ပုံ ဘယ်ဟာ အရေးကြီးသလဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားသင့်ပါ တယ်။

ဒီအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောပြဖြစ်တယ်။ သူတို့မှာလည်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကိုယ်ပိုင်သမိုင်းတွေ ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကျွန်တော့် သမိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပါ။

ကျွန်တော့်သမိုင်းကို မေးရင်တော့ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါရစေ။

လက်ရေးလှတဲ့ သမိုင်းတော့ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။ သတ်ပုံကတော့ မမှားအောင် ကြိုးစားနေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတ်ပုံမှားတဲ့ သမိုင်းမဖြစ်အောင်၊ ကိုယ့်သမိုင်းကို လက်ရေးမလှပေမယ့် ဖတ်လို့ရတဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ လက်ရေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်။

သတ်ပုံကိုတော့ အမြဲဂရုစိုက်နေပါတယ်။ သတ်ပုံကို ဂရုစိုက်တဲ့ကြားက သတ်ပုံမှားပြီးရေးခဲ့တဲ့ သမိုင်းစာမျက်နှာတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ သတ်ပုံမှားလို့

၆၀

ဦးဘုန်း(တတု-မန္တလေး)

မှားမှန်းမသိတဲ့ သမိုင်းစာမျက်နှာတွေလည်း ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ သတ်ပုံမှားမှန်းသိရဲ့နဲ့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး သတ်ပုံအမှားကို မပြင်မိတဲ့ သမိုင်းစာမျက်နှာတွေလည်း ရှိနေပါ သေးတယ်။

စာပတ်သူတို့လည်း တွေးဆကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။

ကိုယ့်သမိုင်းအတွက် လက်ရေးသတ်ပုံ ဘယ်ဟာက ပိုအရေးကြီးသလဲ။ လက်ရေးလည်းလှ၊ သတ်ပုံလည်းမှန်ဆိုရင်တော့ လောကကြီးအတွက် ပျော်စရာကြီးပါ။ လက်ရေးလှပြီး သတ်ပုံမှားရင်တော့ ပြင်မရတဲ့ နောင်တတွေ၊ သံဝေဂတွေနဲ့ နေကြရမှာပဲ။

လူတိုင်း လူတိုင်း ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြတဲ့အခါမှာ...

“လက်ရေးလှလှ၊ သတ်ပုံမှန်မှန်” ဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုအပ်ပါတယ်။

အားလုံးတွေးဆကြည့်ကြဖို့ပါခင်ဗျာ။

နိုင်ငံမတူကြဘူး။

ဘာသာစကား မတူကြဘူး။

ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုချင်း မတူကြဘူး။

စီးပွားစနစ်ချင်း မတူကြဘူး။

နိုင်ငံရေးစနစ်ချင်း မတူကြဘူး။

အရာရာမှာ ဘာဆိုဘာမှ

အမြင်ချင်း မတူကြတဲ့ အဖူး (၉)ယောက်ပေါ့။

သူတို့မှာ တူညီတဲ့အချက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

အဲဒါ--

စိတ်စောက်ပြန်နေခြင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိခြင်းပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တာလွတ်တဲ့နေရာမှာ အရူး (၉)ယောက် နေရာယူကြတာပေါ့။ ပရိသတ်ကလည်း ဒီပြိုင်ပွဲကို အလွန်စိတ်ဝင်စားကြသတဲ့။ စိတ်နှံ့သူတွေ ဖြစ်ကြတော့ သူတို့ အမူအရာတွေဟာ လူတွေအတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေတာပေါ့။ တာလွတ်တဲ့ နေရာမှာ ခါးကုန်းသူက ကုန်း၊ ဟန်ရေးပြသူက ပြ၊ ခုန်သူက ခုန်၊ ထိုင်သူက ထိုင်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီလို အပြုအမူကိုက စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းနေပါပြီ။

ကမ္ဘာ့ပြိုင်ပွဲဖြစ်တော့ တာလွတ်တဲ့နေရာမှာ ခရာမမှတ်ဘဲ သေနတ်ဖောက်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ တာလွတ်တော့မယ်ဆိုပြီး 'ဒိုင်းခနဲ' သေနတ်ဖောက်လိုက်တယ်။ ပထမ အရူးတစ်ယောက်က ပြေးတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်သတဲ့။ ဒုတိယ အရူးတစ်ယောက်က ကွင်းလယ်ကို ပြေးသတဲ့။ တတိယ အရူးတစ်ယောက်က တစ်နေရာတည်းမှာတင် ပြေးဟန်ပြနေ သတဲ့။

စတုတ္ထ အရူးကတော့ နောက်ပြန်ပြေးသတဲ့။
ပဉ္စမ အရူးကတော့ ဖားခုန် ခုန်နေသတဲ့။
ဆဋ္ဌမ အရူးကတော့ ပရိသတ်ဘက်ကို အားကုန်ပြေးနေသတဲ့။
သတ္တမ အရူးကတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ဝပ်နေသတဲ့။
အဋ္ဌမ အရူးကတော့ ပန်းတိုင်ဆီကို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ သွားသတဲ့။
နဝမမြောက် အရူးကတော့ တစ်နေရာတည်းမှာ 'က' နေတသဲ့။
ပရိသတ်က တဝါးဝါးနဲ့ ပွဲကျလို့ပေါ့။

ပရိသတ်ဘက်ကို အားကုန်ပြေးတဲ့ ဆဋ္ဌမမြောက်အရူးက ပြေးလမ်း ကြောင်းဘေးမှာရှိတဲ့ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကို 'ဗုန်းခနဲ' အသံကျယ်ကျယ်ကြီးမြည်ပြီး ဝင်တိုက်လို့ အဲဒီနေရာမှာ လဲကျသွားသတဲ့။ အဲဒီ 'ဗုန်းခနဲ' အသံကိုလည်းကြားရော ကျန်အရူး (၈)ယောက်စလုံးဟာ အသံကြားရာကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြေးလာကြတော့ တာပေါ့။ ပရိသတ်ကြီးက တအံ့တဩနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။

လဲနေတဲ့ အရူးဆီကိုလည်းရောက်ရော ကျန်အရူး (၈)ယောက်စလုံးက ဝိုင်းထူပေးကြတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာစကားနဲ့ကိုယ် အားပေးစကား ပြောကြတယ်။ ခက်တာက လူမျိုးမတူ၊ နိုင်ငံမတူ၊ ဘာသာစကားမတူကြတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘာပြောလို့ ပြောမှန်းမသိကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ အကြင်နာအကြည့်တွေ၊ ကရုဏာအကြည့်တွေ၊ စာမှာတဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ ကူညီချင်တဲ့

နိဗ္ဗာန်ဝေဒဝေဒ အာဝေဒလက်ဆောင်

၆၅

အမှုအရာတွေကိုတော့ အချင်းချင်း နားလည်ကြသတဲ့။ ပထမဆုံး အဲဒီလဲနေတဲ့ အရူးကို ဝိုင်းတွဲပြီး ထူမလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ယန်းတိုင်ဆီကို အရူး (၉)ယောက် စလုံးဟာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲလို့ တဖြည်းဖြည်းခြင်း လမ်းလျှောက် သွားကြတာသဲ့။ ယန်းတိုင်ဆီကို အတူတူလက်တွဲပြီး ဝင်သွားကြသတဲ့။ ပထမတော့ ပရိသတ်ကြီးကကြည့်ပြီး 'ကြောင်' နေသတဲ့။ နောက်တော့ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ အားပေးကြတော့တာပါပဲ။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဤမျှသာပါ။

ဒီပုံပြင်လေးက ကျွန်တော့်ကို သင်ခန်းစာ (၃)ခု ပေးသွားတယ်။

သင်ခန်းစာ (၁)

ဒီပုံပြင်ထဲက အရူး (၉)ယောက်ဟာ ထင်ရှားတဲ့ အရူးပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ တရားသဘောနဲ့ကြည့်ရင် မထင်ရှားတဲ့ အရူးတွေပါ။

သူတို့ပြေးချင်ရာ ပြေးသလို၊ ကျွန်တော်တို့လည်း လုပ်ချင်တာလုပ်နေကြတာ ပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူကောင်းဆိုပြီး ရူးတာကို မေ့နေတဲ့ သတိလက် လွတ် အရူးတွေပါ။ လောဘရူး၊ ဒေါသရူး၊ မောဟရူး၊ မာန်မာနရူး၊ ဥစ္စာရူး၊ ဂုဏ် ဓနရူး၊ အချစ်ရူး၊ စည်းစိမ်ရူး၊ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားချင်တဲ့အရူး၊ အသိအမှတ်ပြု ခံချင်တဲ့အရူး၊ သတ္တိရှိချင် ဟန်ဆောင်တဲ့အရူး၊ ကြောက်ချင်ဟန်ဆောင်တဲ့အရူး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မှန်တယ်ထင်တဲ့အရူး၊ အမြင်ကျဉ်းတဲ့အရူး၊ အတ္တရူး၊ ကိုယ့်ထက် သာသွားမှာကြောက်တဲ့အရူး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေတဲ့အရူး၊ သူများကို အထင်သေးနေတဲ့အရူး၊ ဘဝင်ရူး၊ ပညာရူး၊ အလှဂုဏ်မောက်တဲ့အရူး၊ ဘဝဂုဏ် မောက်တဲ့အရူး... အရူးတကာအရူး ခုံလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ အရူးအာမည်တတ် မယ်ဆိုရင် အရူးဘွဲ့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ခုလောက်တော့ အသာလေးပေါ့။

ဒါပေမယ့် ရူးတယ်လို့ပြောတာကို လက်မခံနိုင်တဲ့ အရူးတစ်ယောက်ပါ။

သင်ခန်းစာ (၂)

အဲဒီအရူး (၉)ယောက်ကို လူတွေက ရူးတယ်ဆိုပြီး ရယ်ကြသတဲ့။

ဒါပေမယ့်...

သူတို့က စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ အရူး၊ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ အရူး။ သူတို့က စာနာတတ်တဲ့အရူး၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့

အရူး။ (ကျွန်တော်သာ ဒီပွဲမှာပါခဲ့ရင် ကိုယ့်ပြင်ဘက်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်တာကို ပျော်ပျော်ကြီးကြည့်ပြီး ယန်းတိုင်ဆီကို အရောက်ပြေးမယ့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ် တဲ့ အရူးဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။)

သူတို့က ကရုဏာရှိတဲ့အရူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဣဿ၊ မစ္ဆရိုယာရှိတဲ့အရူး၊ သူတို့က လူပီသတဲ့အရူး၊ ကျွန်တော်တို့က မာယာများတဲ့အရူး၊ သူတို့က ခံစားချက် ရှိတဲ့အရူး၊ ကျွန်တော်တို့က ခံစားချက်မဲ့တဲ့အရူးတွေပါ။

သင်ခန်းစာ (၃)

စာဖတ်သူ... ခင်ဗျာ...

ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုရင် မေးပါရစေ။

ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုး၊ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်း၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်သာသနာ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် အတွက်လောက်ပဲ စိတ်ကောင်းရှိတာပါ။ အကန့်အသတ်ရှိတဲ့ စိတ်ကောင်းပါ။ ဘက်လိုက်တတ်တဲ့ စိတ်ကောင်းပါ။ ဒီအရူး (၉)ယောက် စိတ်ကောင်းရှိမှုကတော့ မိသားစုအဖွဲ့၊ ဆွေမျိုးအဖွဲ့၊ အပေါင်းအသင်းအဖွဲ့၊ လူမျိုးအဖွဲ့၊ ဂိုဏ်းဂဏအဖွဲ့၊ ဘာသာ၊ သာသနာအဖွဲ့မပါဘဲ တကယ့်ကို 'လူကို လူလိုသာ' မြင်တဲ့ 'ဗြဟ္မစိုရ်မျက်စိ' ရှိတဲ့ အဆင့်မြင့် စိတ်ထားနဲ့ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ အရူးတွေပါ။ ဘက်လိုက်မှုကင်းတဲ့၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ အရူးတွေပါ။

ဒါကြောင့် ပြောတာပါ။

ကျွန်တော် ဦးဘုန်းသည် 'အရူး' တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီပုံပြင်လေးကို သိပြီးတဲ့နောက် 'စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အရူး၊ ဗြဟ္မစိုရ် မျက်စိရှိတဲ့အရူး' ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

စဉ်းစားကြည့်ကြပါကုန်။

နိုင်တယ်၊ ရုံးတယ်ဆိုတာ
 အနိုင်အရှုံး ဖြစ်စဉ်တစ်ခုထဲက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။
 တော်လို့ နိုင်တယ်။
 ကောင်းလို့ နိုင်တယ်ဆိုတာ လက်ခံပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ညံ့လို့ရုံးတယ်။
 မကောင်းလို့ ရုံးတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။
 အနိုင်အရှုံးဆိုတာ
 နိုင်ခြင်း၊ ရုံးခြင်းကိုသာ
 ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်တယ်။
 တော်ခြင်း၊ ကောင်းခြင်းကို
 အပြည့်အဝ ကိုယ်စားမပြုပါဘူး။

ဖြစ်တတ်ပါတယ်

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီးခဲ့ပြီ။ မျှော်လင့် သလိုဖြစ်လို့ ပြီးပျော်သူတွေရှိသလို မျှော်လင့်သလို မဖြစ်ခဲ့လို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသူ တွေလည်း ရှိနေကြမှာပါ။

“ဆရာ... ကျွန်တော် ဂုဏ်ထူးလေးခုမှန်းထားတာ တစ်ခုမှ မပါဘူး ဆရာ”

“ဆရာ... သမီးက အောင်မယ်ထင်ထားတာ၊ ကျတယ်ဆရာ၊ ဘာလုပ် ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဆရာ... ကျွန်တော့်သားက ကြီးစားရက်သားနဲ့ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုမှ မပါဘူး ဆရာ”

“ဆရာ... ကျွန်တော် ဆယ်တန်းပြေတာ (၂)ခါရှိပြီ။ ဒီနှစ်လည်း မအောင် ဘူးဆရာ”

ကျွန်တော့်မှာ စာသင်တပည့်တွေ အများကြီးရှိတော့ အောင်မြင်သူတွေ ရှိသလို၊ ကျရှုံးသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ရည်ရွယ်သလို ဖြစ်သွားကြတဲ့ တပည့်တွေ ရှိသလို ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးသွားနိုင်တဲ့ တပည့်တွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အတွေ့အကြုံနုငယ်စဉ်က အဆိုးတွေအားလုံး ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ရွေးပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အရွယ်ကလေး ရင့်လာမှ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အောင်မြင်မှု၊ ကျွမ်းမှုဆိုတာ သူ့မှာလည်း ရှိတတ်ဖူး၊ သိလာခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ဖျော်စရာရှိရင်လည်း နောက်ထပ်ဖျော်စရာတွေ ရှိနိုင်သေးမှန်း၊
ငိုစရာရှိရင်လည်း နောက်ထပ် ငိုစရာတွေ ရှိနေသေးမှန်း အတွေ့အကြုံအရ သဘော
ပေါက်လာခဲ့တယ်။

Second Chance ဆိုတဲ့ ဒုတိယ အခွင့်အရေးဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိပါ
တယ်။ ပထမအခွင့်အရေး လက်လွှတ်ခဲ့ရပေမယ့် ဒုတိယအခွင့်အရေးမှာ ပြန်ကြိုးစား
ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ်ပြန်ရှာရမယ်။ ကိုယ့်အားနည်း
ချက်ကို သတ္တိရှိရှိ လက်ခံရမယ်။ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ပြုပြင်ရဲတဲ့စိတ် ရှိရမယ်။
ကျန်းခြင်းရဲ့အပြေဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ အဓိကတရားခံဟာ ကိုယ်သာ
လျှင်ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တရားခံ မရှာသင့်ဘူး။

လူသိများပြီး လူတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘောလုံးပွဲဖြစ်ရပ်များနဲ့ ဥပမာပေးပါ
ရအေး။

ကျွန်တော်တို့ ပရီးမီးယားလိဂ် ဘောလုံးပွဲတွေ ကြည့်ဖူးကြပါတယ်။ ဒီ
ဟစ်ခါ ရုံးရင် နောက်တစ်ခါ နိုင်ရမှာပေါ့။ ဘဝဆိုတာ ပရီးမီးယားလိဂ် ဘောလုံးပွဲ
လိုပဲ။

သူနိုင်လိုက်၊ ကိုယ်နိုင်လိုက်၊ သူရှုံးလိုက်၊ ကိုယ်ရှုံးလိုက်၊ ဒီနှစ်ရှုံးရင်
နောက်နှစ် နိုင်ရမှာပေါ့။ ဘယ်သူမှ ဆုပေးလားကို အကြာကြီး မပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါဘူး။
သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူ့အလှည့်မှာ ကိုယ်က မုဒိတာပွားပြီး
ကျေနပ်ပေးရမယ်။ ပြီးရင် ကိုယ့်အလှည့်ရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

အာဆင်နယ်လ်၊ ချယ်လ်ဆီး၊ လီဗာပူး၊ မန်ချက်စတာ၊ အသင်းတွေကို
ကြည့်။ တစ်ချိန်တုန်းက မထင်မရှား ဘောလုံးအသင်းတွေပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက
ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဘောလုံးအသင်းတွေ အခု လူကြိုက်မများတော့ဘူး။

ဘဝဆိုတာ တာရှည်ပြေးပွဲဖြစ်တယ်။ တာတိုပြေးပွဲမှာ ခွန်အားအရေးကြီး
ပေမယ့် တာရှည်ပြေးပွဲမှာ စိတ်ဓာတ်က အရေးကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဓာတ်
ခိုင်မာဖို့ လိုတယ်။

မနှစ်က ကမ္ဘာ့ပလား ဘောလုံး ဗိုလ်လုပွဲမှာ ပြင်သစ်နဲ့ အီတလီ တွေကြ
တော့ ပြင်သစ်က ရှုံးတယ်။ အီတလီက နိုင်တယ်။ ပြင်သစ်က ရှုံးတဲ့ပွဲမှာ ကမ္ဘာ
ကျော် ဘောလုံးသမား 'ဇီဒန်'ဟာ တစ်ဖက်လူကို ခေါင်းနဲ့တိုက်လို့ အနီကတ်ပြပြီး
အထုတ်ခံရတယ်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်အသင်း ရှုံးတယ်။ ဘောလုံးပွဲအပြီးမှာ သတင်း

နိးနိးဝေ၊ဝေ၊ ဘာတွေ့လက်ဆောင်

၇၁

ထောက်တွေ့က အင်တာပျူးလုပ်တော့ 'စီဒန်' ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော် အရမ်း သဘောကျပါတယ်။ သတင်းထောက်တွေက မေးတယ်။

"ခင်ဗျား ကမ္ဘာ့ဆုဖလားနဲ့ လွဲခဲ့ပြီ။ အနီကတ်လည်း အပြစ်ခံခဲ့ရတယ်။ အရှုံးနဲ့လည်း ရင်ဆိုင်ရတယ်။ ဘာပြောချင်ပါသလဲ"

"နိုင်တယ်။ ရုံးတယ်ဆိုတာ အနိုင်အရှုံးဖြစ်စဉ်တစ်ခုတည်းက ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပါ။ တော်လို့ နိုင်တယ်။ ကောင်းလို့ နိုင်တယ်ဆိုတာ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညှို့လို့ ရုံးတယ်။ မကောင်းလို့ ရုံးတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနိုင်အရှုံး ဆိုတာ နိုင်ခြင်း၊ ရုံးခြင်းကိုသာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်တယ်။ တော်ခြင်း၊ ကောင်းခြင်းကို အပြည့်အဝ ကိုယ်စားမပြုပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နိုင်ခြင်း၊ ရုံးခြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ ဖြစ်စဉ်တွေထဲက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နိုင်တိုင်း တော်ခဲ့တာ မဟုတ်သလို ရုံးတိုင်းလည်း ညှို့ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အမြဲကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်"

"ဒီလိုပါပဲ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲမှာ လက်ရှိချန်ပီယံ ကမ္ဘာ့အဆင့် (၁) 'ပြင်သစ်' အသင်းဟာ ခြေစစ်ပွဲအောင်ပြီး ကမ္ဘာက မသိတဲ့ မထင်မရှား 'ဆီဂီဂေါ' အသင်းကို ပွဲဦးထွက်မှာပဲ ရှုံးခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်သူမှ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် မထားပါဘူး"

ဖရိုကစ်ဘုရင်ကြီး 'ဒေးဗစ်ဘခမ်း' ဟာ ပင်နယ်တီကန်တဲ့အခါ ဂိုးပေါက်နဲ့ လွဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ကလပ်အသင်းတွေမှာ ဂိုးတွေ 'တစ်ဒိုင်းဒိုင်း' သွင်းတတ်တဲ့ 'လမ်းပတ်' နဲ့ 'ဂျာရပ်' တို့ဟာ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲမှာ တစ်ဂိုးမှ သွင်းမသွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ငှက်မြန်ကလေးလို့ လူသိများတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမား 'အိုဝင်' ဟာလည်း ခြေစမ်းပြမယ်လို့ အားခံထားတာ။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလို့ ဘောလုံးပွဲက ထွက်ခဲ့ရတယ်။ 'ရွန်နီ' ပါရင် 'နိုင်ပြီဟေ့' ယုံကြည်ထားကြတဲ့ အင်္ဂလန်အသင်းဟာ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲက ထွက်ခဲ့ရတယ်။ မထင်တာတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ 'ပေါ်တူဂီ' နိုင်ငံသား ဘောလုံးသမား 'စီရော့နယ်ဒို' ဟာ ကမ္ဘာ ဖလား ဘောလုံးပွဲမှာ 'ရွန်နီ' အနီကတ်ပြုပြီး အထုတ်ခံရမှုနဲ့ 'အင်္ဂလန်' တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ မုန်းတီးခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် 'မန်ချက်စတာ' အသင်းမှာ အခု 'စူပါစတား' ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒါတွေဟာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာမဆို ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်။ အတက်
 အကျ၊ အနိမ့်အမြင့်၊ ဆုံးရှုံးခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း...
 ဘာမဆို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
 ပြန်ကြိုးစားဖို့လိုတယ်။ ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ဘဝဆိုတာ တာရှည်ပြေးပွဲပါ။
 ဒါကြောင့် တာရှည်ပြေးပွဲမှာ ခွန်အားထက် စိတ်ဓာတ်အားက ပိုအရေးကြီးကြောင်း
 လူငယ်လေးတွေကို သိစေချင်ပါတယ်။ ဖြစ်လာသမျှကို လက်ခံပါ။ ဒါပေမယ့်
 ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ခွန်အား မွေးစေချင်ပါတယ်။
 ဘဝဆိုတဲ့ ကြီးဝိုင်းထဲမှာ ဆုံးရှုံးခြင်းကို ဇွဲနဲ့ အလဲထိုးပစ်လိုက်စမ်းပါ။
 စဉ်းစား တွေးဆကြည့်နိုင်ကြဖို့ပါ။

အောင်ရတာ၊ ဘုရင့်နောင်တို့ဟာလည်း
တကယ်တော့ ရေပွက်လေးတွေပါ။
ဒီလေမယ့်
မြန်မာ့သမိုင်းမှာတော့
တကယ် ဂုဏ်ထူးဆောင် ပင်လယ်ကြီးတွေပါ။

ရေပွက်နှင့် ပင်လယ်

အနန္တသူရိယအမတ်ရဲ့ 'ရေပွက်ပမာ' ဆိုတဲ့ ရေပွက်ကို သိကြမှာပါ။
 လူ့ဘဝသက်တမ်းကို တစ်ခဏ တဒင်္ဂလို့ ဆိုလိုတဲ့သဘောပါ။
 ဗုဒ္ဓအလိုအရ ကြည့်မယ်ဆိုရင် လက်ရှိလူ့ဘဝနဲ့ ကျင့်လည်ခဲ့ရတဲ့ သံသရာ
 ကို ပိုင်းဝေနဲ့ ပိုင်းခြေမှာထားပြီး နှိုင်းဆကြည့်ရင် လူ့ဘဝဆိုတာ တကယ့်ရေပွက်
 ကလေး တစ်ခုမျှသာပါ။
 သိပ္ပံအမြင်အရ ပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း ကြယ်တာရာတွေရဲ့ ခရီးအကွာ
 အဝေးကို အလင်းနှစ်နဲ့ တိုင်းကြသလို လူ့သက်တမ်းကိုလည်း အလင်းနှစ်နဲ့သာ
 အချိုးချကြည့်ရင် တကယ့်ခဏဆိုမှ ခဏ... ရေပွက်ကလေးတစ်ခုဆိုတာ ထင်ရှား
 လှပါတယ်။

လူတွေရဲ့ ဘဝမှာလည်း ရေပွက်ပုံစံအမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။
 ခေါင်းမာတဲ့ ရေပွက်၊ မာနကြီးတဲ့ ရေပွက်၊ ငါတကောကောတဲ့ ရေပွက်၊
 ကိုယ်ကျိုးရှာတတ်တဲ့ ရေပွက်တွေရှိသလို မေတ္တာထားတတ်တဲ့ ရေပွက်၊ ကိုယ်ချင်း
 စာတရားရှိတဲ့ ရေပွက်၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ အသက်စွန့်သွားတဲ့ ရေပွက်၊
 အမှန်တရားအတွက် အသက်အသေခံသွားတဲ့ ရေပွက်တွေလည်း ရှိကြပါတယ်။
 အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ရေပွက်တွေရှိသလို အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ ရေပွက်တွေလည်း
 အများကြီးပါ။
 ကိုယ့်ရေအိုင်ကို အဟုတ်ထင်ပြီး အမြင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ရေပွက်တွေ
 ရှိသလို၊ ကမ္ဘာ့အမြင်၊ ကမ္ဘာ့အတွေးနဲ့ ရှေ့နောက်ချင်ချိန်ပြီး အမြော်အမြင်ရှိတဲ့

ရေပွက်တွေလည်း ရှိနေကြပါတယ်။ လိမ်ညာဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ ရေပွက်တွေရှိသလို၊ ပွင့်လင်း ရိုးသားမျှတပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိမ့်ချတတ်တဲ့ ရေပွက်တွေလည်း ရှိနေကြပါတယ်။

‘အတ္တရေပွက်’ တွေကတော့ အများဆုံး ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။

လူ့ဘဝဟာ ရေပွက်ကလေး၊ တဒဂ် ခဏလေးပဲဆိုပြီး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေမသွားခဲ့တဲ့ ရေပွက်တွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ သမိုင်းဝင် ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ ရေပွက်တွေပေါ့။

ပိုက်သာဂိုရုပ်၊ ဆိုကရေးတီးတို့ဟာလည်း ရေပွက်လေးတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ သမိုင်းဟာ ပင်လယ်ကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

အဖော်ရထား၊ ဘုရင့်နောင်တို့ဟာလည်း တကယ်တော့ ရေပွက်လေးတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် မြန်မာ့သမိုင်းမှာတော့ တကယ် ဂုဏ်ထူးဆောင် ပင်လယ်ကြီးတွေပေါ့။

နတ်သျှင်နောင်၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ စလေဦးပုညတို့ဟာလည်း လူ့လောကထဲမှာ ခဏလေးသာ ပွက်ခွင့်ရတဲ့ ရေပွက်ကလေးတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် မြန်မာ့စာပေ သမိုင်းမှာတော့ တကယ်ကို စံပြုလောက်တဲ့ ပင်လယ်ကြီးတွေပေါ့။

ဂလီလီယို၊ နယူတန်၊ ဒိုင်းစတိုင်းတို့ဟာလည်း ‘လူပင်လယ်ထဲက ရေပွက်ကလေး’ တွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာ့သိပ္ပံသမိုင်းမှာတော့ နှစ်ပေါင်းရာချီပြီး ရှိနေကြမယ့် ပင်လယ်ကြီးတွေပေါ့။

နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်၊ မြို့မငြိမ်း၊ ယိုးဒယားဦးသက်တို့ဟာလည်း တကယ် ရေပွက်ဆိုမှ ရေပွက်လေးတွေပေါ့။ မြန်မာ အနုပညာသမိုင်းမှာတော့ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ ပင်လယ်ကြီးတွေဆိုတာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ အခြားပြဓရာ ဥပမာတွေလည်း အများကြီးပေါ့။

ဒါကြောင့်...

လူ့ဘဝဆိုတာ ရေပွက်ကလေးဆိုပေမယ့် လူ့သမိုင်းဆိုတာ ပင်လယ်ကြီးပေါ့။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရေပွက်တွေ အများကြီးပဲ ရှိပါတယ်။ လူ့သမိုင်းဆိုတဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နေခွင့်ရတဲ့ အချိန်ကာလဆိုတာ ရေပွက်ကလေးတစ်ခုမျှသာပေါ့။ လူ့လောကထဲကို မထင်မရှား ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ ရေပွက်ကလေးတွေပေါ့။

ဒါပေမယ့် တချို့ရေပွက်တွေကတော့ သမိုင်းဆိုတဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ ထင်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ တချို့ရေပွက်တွေကတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ မထင်မရှားနဲ့ ခဏကလေးပွက်ပြီး ခဏကလေး ပျောက်သွားကြတယ်။

နီးနီးဝေးဝေး အတွေးလက်ဆောင်

၇၇

ဒါကြောင့်...

ကျွန်တော်တို့ အမှားနည်းအောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။

သတိအမြဲရှိပြီး စေတနာမှန်စွာ ရိုးသားကြပါမှ 'အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ရေပွက်' ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဘယ်သူမဆို မထင်မရှား မွေးလာခဲ့ကြတဲ့ 'လူ့သမိုင်းဆိုတဲ့ ပင်လယ်ထဲက ရေပွက်' တွေပါပဲ။

ပြောချင်တာကတော့...

လူ့ဘဝဆိုတာ ရေပွက်ကလေး တစ်ခုပါ။

ဒါပေမယ့်... လူ့သမိုင်းဆိုတာ ပင်လယ်ကြီးနော်။

အမှားနည်းအောင် ကြိုးစားကြပါစို့ခင်ဗျာ။

■ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှု ဘဝတန်ဖိုးဆိုတာ
 ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုလား၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုလား၊ အသုံးကျမှုလား၊
 ဘယ်လိုအသက်ရှင်သန် ရပ်တည်သွားသလဲဆိုတာ လူ့တန်ဖိုးလား။
 လေထဲက အောက်စီဂျင်ကို ရှူရှိုက်တာခြင်း အတူတူ ဘယ်လိုလူလဲ။
 ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ ရပ်တည်နေရတဲ့ အဖိုးအခအဖြစ်
 လူသားအကျိုး ဘယ်လိုသယ်ပိုးမှာလဲ။
 ကောင်းကင်ပြာပြာအောက်က လူသားချင်းအတူတူ
 ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံကို
 ဘယ်လိုယုံကြည်မှုတွေနဲ့ မောင်းနှင်မှာလဲ စဉ်းစားစရာပါ။

ရတဲ့ခေတ်ပေါ့။ အဲဒီငွေခြောက်ရာကို မန္တလေးဘဏ် (၂)သွားပြီး ငွေစုစာအုပ်လုပ်ပါတယ်။ ဘဏ်မန်နေဂျာက ခေါ်တွေ့ပါတယ်။

“မင်း ဒီငွေခြောက်ရာ ဘယ်က ရသလဲ”

“ကျွန်တော် ရေခဲချောင်းရောင်းပြီး ရတဲ့အမြတ်ငွေထဲက တစ်နေ့တစ်ကျပ် မှန်မှန်စုထားတဲ့ (၂)နှစ် စုငွေပါ။ ဒီလိုတစ်နေ့ တစ်ကျပ် မှန်မှန်စုပြီး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ငွေလာစုပါမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း တစ်နေ့တစ်ကျပ် မှန်မှန်စုရင်တောင် မင်းသေတဲ့အချိန်မှာ ငွေ ဘယ်လောက်ရမယ် ထင်လို့လဲ”

“တစ်သိန်းလောက်ရမယ်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

ဘဏ်မန်နေဂျာကြီးက တဟားဟားနဲ့ ရယ်ပါတော့တယ်။

“အိမ်ရောက်ရင် တွက်ကြည့်ဦး”

ဒီစကားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝနဲ့ စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ရိုက်ခတ်သွားစေခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲမှာ ပထမဆုံး ခံစားရတဲ့ Life Shock ပါပဲ။

တစ်နှစ်မှာ ၃၆၅ ရက်၊ ကျွန်တော့်အသက် ၁၀၀ ထိ နေရမယ်ဆိုရင်တောင် တစ်နေ့တစ်ကျပ်မှန်မှန်စုပါက ၃၆၅၀၀ ကျပ်ပဲ ရမှာပါလား။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် အသက် ၁၀၀ ထိ မနေရဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒါဆိုရင်... ကျွန်တော် လူ့ဘဝကို ရက်ပေါင်းနှစ်သောင်းခွဲ ဝန်းကျင်လောက်သာနေရမယ့်သူပဲ။ ကျွန်တော် တော်တော် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ငါ့အမေနဲ့ အဖေလည်း ဒီလောက်ပဲ နေရမှာပါလားလို့ တွေးမိတယ်။ သူတို့က အသက် ၄၀ ရှိပြီဆိုတော့ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်း ဘယ်လောက်ထိ နေရမလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

ဒါဆို လူ့ဘဝဆိုတာ ရက်ပေါင်းနှစ်သောင်းဝန်းကျင်လောက်သာ နေရမှာပါလား။ ခဏလေးပါလား။ နေရမယ့်ရက်ကလည်း နည်းပြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေက အများကြီး။ နေရတဲ့ရက်က နည်းနည်းလေးမှာ ငါ ပျင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်။ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ငါ့လုပ်အားခကို မိဘတွေ မသေခင် ကျွေးနိုင်ဖို့ ငါလိမ္မာရမယ်။ ငါ စားကြိုးစားရမယ်။ ငါ အလုပ် လုပ်ရမယ်။ ငါ ပိုက်ဆံရှာရမယ်။ ဒီလိုတွေ ဆက်တိုက်တွေးလာခဲ့မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့... ကျွန်တော် ထိတ်လန့်စွာ ကြိုးစားလာခဲ့ပါတယ်။

အခု ကျွန်တော့်အသက် ၄၅ နှစ်ပါ။ ရက်ပေါင်း တွက်ကြည့်ရင်တော့

တစ်သောင်းခွဲကျော်လောက် နေပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်း တစ်သောင်းထိ တောင် နေရပါ့မလား။

ဒီရက်ပေါင်း တစ်သောင်းထဲမှာ လူတွေက ကျွန်တော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် နဲ့ အသုံးချဆက်ဆံမယ့်ရက်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်နိုင်မယ့်ရက်၊ တန်ချိတန်ချိန် နေရမယ့်ရက်၊ ကျန်းမာရေး ဖောက်ပြန်လာမယ့်ရက်တွေလည်း ပါနေပါလား။ ကျွန်တော်နေရစဉ် တစ်ခဏမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူညီချင်တယ်။ သိတာလေးတွေ ဝေငှချင်တယ်။ ရှိတာလေးတွေ မျှစားချင်တယ်။ အသုံးကျတဲ့လူ ဖြစ်ချင်တယ်။ တန်ဖိုးရှိတဲ့လူ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဘာမှ ယူမသွားနိုင်တဲ့ ဘဝမှာ ဘာတွေ့ထားခဲ့ရမလဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။

သရက်ပင်ကိုကိုက်ရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစိုက်၊ သရက်သီး သီးလာရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မစားနဲ့။ အများကိုလည်း ကျွေးဆိုတဲ့ စာတစ်ခု ဖတ်ခဲ့ဖူး တယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှု ဘဝတန်ဖိုးဆိုတာ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုလား၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုလား၊ အသုံးကျမှုလား။

ဘယ်လို အသက်ရှင်သန် ရပ်တည်သွားသလဲဆိုတာ လူတန်ဖိုးလား၊ လေထဲက အောက်စီဂျင်ကို ရှူရှိုက်တာချင်းအတူတူ ဘယ်လိုလုလဲ၊ ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ ရပ်တည်နေရတဲ့ အဖိုးအခအဖြစ် လူသားအကျိုး ဘယ်လိုသယ်ဖို့မှာလဲ၊ ကောင်းကင် ပြာပြာအောက်က လူသားချင်းအတူတူ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခန့်သံကို ဘယ်လိုယုံကြည်မှုတွေနဲ့ မောင်းနှင်မှာလဲ။ စဉ်းစားစရာပါ။

အသက် ၂၀ တန်းက သိခဲ့တဲ့ ရက်ပေါင်းနှစ်သောင်းခွဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဟာ အသက် ၄၅ နှစ်မှာ ပိုပြီး ခံစားတတ်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်မှာ လုပ်စရာတွေလည်း အများကြီးပါ။ သိချင်တာတွေလည်း အများကြီးပါ။ မသိသေးတာတွေလည်း အများကြီးပါ။ အများတွေလည်း အများကြီး ပါ။ ပြင်ရမှာတွေလည်း အများကြီးပါ။ နောင်တတွေနဲ့ ဝန်ခံစရာတွေလည်း အများ ကြီး ရှိနေပါတယ်။ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းတစ်သောင်းဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းချင်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ အောင်မြင်ဖို့ထက် အသုံးဝင်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ ဘဝဆိုတာ ရက်ပေါင်းနှစ်သောင်း ခွဲ ဝန်းကျင်လောက်သာနေရမယ့် တကယ့်ခဏဆိုမှ ခဏလေးပါ။

အဘက်အခဲတွေတိုင်း ပုတီးစိပ်၊
စိတ်သိမ်းတိုင်း တရားထိုင်၊
ပွန်းကြပ်မှုကိုတိုင်း ဘုရားကိုလွှား၊
အဆင်မပြေတိုင်း ဘုရားစာကို ရွတ်နဲ့၊
ဒီတွေကိုပဲ ဒီအရွယ်ရဲ့ ပြတ်သန်းခြင်းလို၊
အဓိပ္ပာယ်တွင်ရမလိုပါ။

၂၀၂၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့

အိမ်မှာ စည်းကမ်းတစ်ခု သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ငွေစာရင်းပဲလုပ်လုပ်၊
ဘောက်ချာပဲဖွင့်ဖွင့် စာတိုလေးပဲရေးရေး၊ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းပဲလုပ်လုပ်၊ လက်မှတ်ပဲ
ထိုးထိုး၊ နေ့စွဲထည့်ဖို့ပါ။ ဦးဘုန်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပါ။ အဲဒီစည်းကမ်း
ကို စပြီးဖောက်တာလည်း ဦးဘုန်းပါပဲ။

သုညငါး ငါးသုည

အိမ်မှာ စည်းကမ်းတစ်ခု သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ငွေစာရင်းပဲလုပ်လုပ်၊
ဘောက်ချာပဲဖွင့်ဖွင့် စာတိုလေးပဲရေးရေး၊ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းပဲလုပ်လုပ်၊ လက်မှတ်ပဲ
ထိုးထိုး၊ နေ့စွဲထည့်ဖို့ပါ။ ဦးဘုန်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပါ။ အဲဒီစည်းကမ်း
ကို စပြီးဖောက်တာလည်း ဦးဘုန်းပါပဲ။

ဖြစ်စဉ်က ဒီလိုပါ...

နှစ်သစ်ကူးတုန်းက မိသားစုရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရဲ့ နောက်ကျောမှာ
(၁-၁-၅၀)လို့ နေ့စွဲ ထည့်လိုက်မိတယ်။ တကယ် အမှန်ရေးမှာက (၁-၁-၀၅)ပါ။
အများကြီး မမှားပါဘူး။ (၀၅)နဲ့ (၅၀) ရှေ့နောက်ကလေး လွဲသွားတာပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အိမ်ရှင်မက ဆရာမပီပီ လျှာရှည်တော့တာပါပဲ။

“ရှင့်အသက်က အခု ၄၅ နှစ်၊ ဒီလို နေ့စွဲမှားပုံနဲ့ဆို ရှင့်ကိုယ်ရှင်
ခရစ်နှစ် ၂၀၅၀ ထိ နေရမယ်လို့များ ထင်လို့လား။ သေချာတာ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်။ ခရစ်နှစ် ၂၀၅၀ မှာ ရှင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ရှင်နဲ့ရွယ်တူ အပေါင်းအသင်း
တွေလည်း ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မလည်း မရှိတော့ဘူး။”

(၀၅) ကို (၅၀)လို့ ရေးလိုက်မိတဲ့နောက်မှာ အတွေးတွေ ပါလာပါတော့
တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ နောင်လာမည့် လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ဆို အခုတွေ့နေတဲ့
ရွယ်တူလူတွေ အကုန်နီးပါးလောက် လူလောကမှာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါဆိုရင်
ကျွန်တော် ဘာလို့ အိမ်ရှင်မနဲ့ ရန်ဖြစ်မှာလဲ။ ဘာလို့ စကားတွေ အခြေအတင်
များနေမှာလဲ။ ဘာလို့ အညှိုးအတေးတွေ ထားနေမှာလဲ။

လင်မယားပဲ။ စကားများခွင့်ရှိတယ်။ ရန်ဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်။ အမြင်မတူခွင့်
ရှိတယ်။ ပြန်ပြောခွင့်ရှိတယ်။ မကျေနပ်ခွင့်ရှိတယ်။ စိတ်ဆိုးခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်
ပြန်ခေါ်ခွင့်လည်း ရှိတယ်။ ခဏနေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိ၊ ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိရင်
ဖြစ်ကြောမရှည်သင့်ဘူး။ ဒါက လင်မယားကိစ္စကို စဉ်းစားမိတာပါ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့တော့ (၀၅) နဲ့ (၅၀)အကြောင်း ပြောမိတယ်။

ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသင့်တယ်။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စာမှာစိတ်ထားပြီး ကူညီနိုင်တာတွေ ကူညီသင့်တယ်။ ဘဝမမေ့
ဘဝင်မမြင့်ဘဲ ရင်ဘတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဆက်ဆံကြရအောင်။ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြရတဲ့
အချိန်တွေမှာလည်း ဖြစ်ချင်တာတွေ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မဖြစ်ချင်တာ၊ မရည်ရွယ်တာ
တွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဖြစ်လာသမျှကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး လက်ခံခဲ့
ကြတယ်။

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ကို ရှူတယ်။ နားလည်မှုနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။
နေသလို ဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်သလိုမနေဘဲ ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ ဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ ဖြစ်သင့်
တာတွေထက် ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရောင့်ရဲခဲ့ကြရတယ်။ ဒါ ဘဝပဲလေ။

ရင်ခုန်နေတာခြင်း တူကြပေမယ့် ရင်ခုန်သံရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ခြင်း မတူခဲ့
ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက်နားစွင့်ပြီး အပေးအယူ
လုပ်ပြီး ကျေနပ်စွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြရတယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ လက်မှတ်ထိုးပြီး
နေ့စွဲထည့်မယ်ဆိုရင် (၅၀)ဆိုတဲ့ ဂဏန်း ဘယ်တော့မှ ထိုးခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာပါပဲ။

တစ်နေ့က ကိုယ်ပွေးခဲ့တဲ့အရပ်၊ ကိုယ်ကစားခဲ့တဲ့နေရာ၊ ဘုရားနီဘုရားကို
ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ကိုယ့်ကိုသိတဲ့ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူတွေ တော်တော်များများ မရှိတော့ဘူး။
ကိုယ့်ကို မသိတဲ့၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်။

ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူတချို့လည်း ပုတီးကိုင်သူကိုင်၊ တရားထိုင်သူထိုင်နဲ့ပေါ့။
အရွယ်လေးတွေကလည်း လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အတွင်းကိုး။ အခက်အခဲ
တွေတိုင်း ပုတီးစိတ်၊ စိတ်ဖိစီးတိုင်း တရားထိုင်၊ ဓွန်းကြပ်မှုရှိတိုင်း ဘုရားကိုသွား၊
အဆင်မပြေတိုင်း ဘုရားစာကို ရွတ်နဲ့ ဒါတွေကိုပဲ ဒီအရွယ်ရဲ့ ဖြတ်သန်းခြင်းလို့
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရမလို့ပါပဲ။ ခြင်္သေ့တန်ဘုရားထီးတင်ပွဲအတွက် ငွေလျှာတဲ့ ဆောက်ချာထဲ
မှာ ၅-၄-၀၅ လို့ ရေးထားတယ်။ ၅-၄-၅၀ နေ့မှာ ကျွန်တော် ဘယ်ဘုံဘယ်ဘဝ

နီးနီးဝေးဝေး အတွေးလက်အောင်

၈၉

များ ရောက်နေမှာလဲ။

စာပတ်သူများခင်ဗျား...

ဒီစာကို ရေးတဲ့နေ့က ၅-၅-၀၅ နေ့ပါ။ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၅-ပါ။ ခရစ်နှစ် ၂၀၅၀-မှာ ကျွန်တော်တို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ဘုံဘယ်ဘဝကိုများ ရောက်နေကြမှာပါလိမ့်။ လက်မှတ်ထိုးတိုင်း ၀၅-နေရာမှာ ၅၀-လို့ ရေးခွင့်ရမည့်သူ ကျွန်တော်နဲ့ အရွယ်တူထဲက ဘယ်နှယောက်များ ကျန်ခဲ့မှာလဲ ခင်ဗျား။

တွေးဆဆင်ခြင် စဉ်းစားမိကြဖို့ပါ။

တစ်ခါတလေ
လောကကြီးနဲ့ ဆက်ဆံရင်
ကျွန်တော်တို့ရဲ့နားကို
စနစ်တကျ ဖွင့်သင့်တယ်၊
ပိတ်သင့်တယ်။
နားထိုင်းတဲ့ ဗားကလေးလို
ကျင့်ကြံသင့်ရင် ကျင့်ကြံရမယ်။

အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...
အိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်...

ကော်ဖီပူပူ

ဒီပုံပြင်ထဲက ဖားလေးတစ်ကောင်ဟာ ကျွန်တော်ပါ။ အဲဒီဖားကလေးလို ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို တည်ဆောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီပုံပြင်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်ဒေသဆိုင်ရာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပါ။

တစ်ခါတုန်းက မူလတန်းကျောင်းခွဲ မနီးမဝေးမှာ ရေအိုင်လေးတစ်အိုင် ရှိတယ်။

အဲဒီရေအိုင်ထဲမှာ ဖားပေါက်စလေးတွေ၊ ဖားလူပျိုပေါက်တွေ၊ ဖားအပျိုပေါက်တွေ၊ ဖားအိမ်ထောင်သည်တွေ၊ ဖားထီးတွေ၊ ဖားမတွေ ဖားအရွယ်စုံ နေကြသတဲ့။ ရေအိုင်နဲ့ မူလတန်းကျောင်းရဲ့အကြားမှာ ကလေးတွေ ဆော့ကစားဖို့ ကစားကွင်းလေးတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ ကလေးတွေ ကျောင်းတက်ချိန်ဆိုရင် ဖားလေးတွေဟာ ကစားကွင်းထဲမှာ ဆော့ကစားကြရတာပေါ့။ ကလေးတွေ ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုရင် ဖားကလေးတွေဟာ ရေအိုင်ထဲကို ပြန်ပြီးပြေးပုန်းရတာပေါ့။ ကလေးဆိုတာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဖားကိုတွေ့ရင် တုတ်နဲ့ ရိုက်တယ်။ ခဲနဲ့ ဆော်တယ်။ ဒီတော့ ဖားကလေးတွေက ကလေးတွေ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံဟာ သူတို့အတွက် ဆော့ကစားဖို့ အချက်ပေးတဲ့ အသံပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့...

တစ်ခုသော နေ့လယ် ထမင်းစား၊ ကျောင်းအတက်မှာ ကစားကွင်းထဲကို ဖားငယ်တစ်သိုက် ပျော်ပိုက်ခွာ ဆော့ကစားနေကြပါတော့တယ်။ ဖားပေါက်စလေး

တွေဖြစ်တဲ့အတွက် ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ပျော်ရွှင်ကြတာပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအထဲက ဖားငယ်နှစ်ကောင်ဟာ ၂ ပေခွဲလောက်နက်တဲ့ တွင်းထဲကို ကျသွားပါတော့တယ်။ သူတို့အတွက်တော့ ၂ ပေခွဲဆိုတာ တော်တော်နက်ပါတယ်။ တွင်းထဲလည်း ကျသွားရော တွင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ဖားသုငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဘုံလာကြာတော့တယ်။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သုငယ်ချင်းပီပီ အားပေးစကား ပြောကြပါတော့တယ်။

“ဟာ... တွင်းကြီးက အနက်ကြီးပဲကွ”

“မင်းတို့နှစ်ကောင်တော့ သွားပြီ၊ ခဏနေကျရင် ကျောင်းဆင်းလာတော့ မှာ...”

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် မင်းတို့နှစ်ကောင် ဖားကင် ဖြစ်ပြီ။ ဈေးထဲလာတွေ့လှည့်မယ်နော်”

“ငါ မပြောဘူးလား၊ ဒီလောက်တောင် ဆော့ရသလားကွ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ဒီတွင်းထဲမှာပဲ နေခဲ့ကြတော့”

ဒီလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောချင်ရာတွေပြောပြီး သုငယ်ချင်းဖား နှစ်ကောင်ကို တွင်းထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်။ မကြာခင်မှာ ကျောင်းဆင်းတော့မှာမို့ ဖားငယ်တစ်သိုက်ဟာ ရေအိုင်ဆီကို ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ အပြေးသွားကြပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုပြောဆိုနေစဉ်မှာ ဖားတစ်ကောင်ဟာ ငြိမ်ပြီးနေတယ်။ ကျန်တဲ့ ဖားတစ်ကောင်ကတော့ အားနဲ့မာန်နဲ့ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝကို ရောက်ဖို့ ခုန်နေတယ်။

အဲဒီနေ့က လပြည့်ညလည်းဖြစ်တယ်။ လသာသာညဖြစ်လို့ ဖားကလေးတွေ ဟာ ကစားကွင်းထဲမှာ ညအချိန်ပြန်ပြီး စုမိကြတယ်။ ကစားကြမယ်ပေါ့။ ပျော်ကြမယ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ နေ့လယ်က တွင်းထဲကျနေခဲ့တဲ့ ဖားနှစ်ကောင်ထဲက ဖားကလေးတစ်ကောင်ကို သူတို့တွေလိုက်ကြတယ်။ အားလုံး အံ့ဩသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အနားကို ဝိုင်းလာပြီး စကားတွေ ပြောကြတယ်။ မေးကြတယ်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွင်းအပေါ်ကို ရောက်လာတာလဲ”

“မင်းကို ဘယ်သူက ကယ်လိုက်တာလဲ၊ ဟိုအကောင်ရော...”

“မင်း မသေဘူးနော်”

“စွမ်းလှချည်းလား၊ သုငယ်ချင်းရ”

အဲဒီလို ပြောတဲ့စကားတွေကို ဖားကလေးက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေတယ်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွင်းအပေါ်ကို ရောက်လာတာလဲ ပြောစမ်းပါ”

ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကြောင်ကြောင်ကြီး ငေးကြည့်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်ရှင်လာတာလဲ”

ဒီအချိန်မှာ ဖားကလေးဟာ စကားတစ်ခွန်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“သူငယ်ချင်းတို့ ငါက ‘နားလေး’ နေတာ။ မင်းတို့ပြောတာ မကြားရဘူး။

ကျယ်ကျယ်ပြောကြကွ”

သူ့စကားကို ကြားလိုက်တော့ ဖားကလေးတွေအားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ

တယ်။

“ငါက... မင်းတို့ ငါ့ကို အားပေးတယ်မှတ်ပြီး တအားခုန်လိုက်တာ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝကို ရောက်သွားတော့တာပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေဟာ တဝါးဝါးနဲ့ ပွဲကျသွားကြတော့တယ်။

ဒီပုံပြင်ထဲက ‘နားလေး’ နေတဲ့ ဖားကလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျမိ တယ်။ ဒီပုံပြင်မှာ သတိပြုဆင်ခြင်စရာ (၃)ခု တွေ့ရတယ်။

(၁) သူငယ်ချင်းဆိုတာ... ဒီလိုပဲ။ ကိုယ်ဒုက္ခရောက်ရင် ကူညီဖို့ထက် စိတ်ဓာတ်ကျအောင် စကားတွေ အမျိုးမျိုးပြောတတ်ကြတယ်။ ဆရာကြီး ဝင်ပြီး လုပ်တတ်တယ်။ မင်္ဂလာယူတတ်ကြတယ်။ ‘နားကောင်း’ တဲ့ ဖားကလေး ဒီစကား ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝက ဖားမျိုး ကျွန်တော်တို့ မဖြစ်သင့်ဘူး။

(၂) ၂ ပေခွဲဆိုတဲ့ တွင်းဟာ ဖားကလေးအတွက် အလွန်နက်ပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ လူ့ဘဝဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွင်းဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အလွန်နက်ပါတယ်။ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ကြိုးစားရမယ်။ စိတ်ဓာတ် မကျရဘူး။ ဇွဲရှိရမယ်။

(၃) တစ်ခါတလေ လောကကြီးနဲ့ ဆက်ဆံရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့နားကို စနစ် တကျ ဖွင့်သင့်တယ်။ ပိတ်သင့်တယ်။ ‘နားထိုင်း’ တဲ့ ဖားကလေးလို ‘နားလေး’ တဲ့ ဖားကလေးလို ကျင့်ကြံသင့်ရင် ကျင့်ကြံရမယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြရတဲ့အခါ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ ဆက်ဆံကြရတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်၊ အခက်အခဲတွေ ရှိတယ်။ စေတနာနဲ့ ကူညီတဲ့သူရှိတယ်။ စကားလုံးတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ပြောတတ်တဲ့သူ ရှိတယ်။

၉၆

ဦးဘုန်း(တတု-မန္တလေး)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူ့ဘဝဆိုတာ သုခနဲ့ ဒုက္ခကို အချိုးကျကျ ရောစပ်ထားတဲ့
ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ဖြစ်တယ်။ သတ္တိရှိရှိဖွတ်ပြီး သောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။
တွေးဆ ဆင်ခြင်ကြည့်ကြဖို့ပါ။

[Faint handwritten Burmese text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and low contrast.]

“နားလည်မှု၊ စာနာမှု” ဆိုတဲ့
ဗယောင်းတိုင်လေး ရှိနေသေးရင်
“အချစ်” ဆိုတာ ပြန်ပြစ်နိုင်တယ်။
“သံယောဇဉ်” ဆိုတာ ပြန်ပြစ်နိုင်တယ်။
“ပေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရား” တွေ ပြန်ပြစ်နိုင်တယ်။
“နားလည်မှု၊ စာနာမှု” ဆိုတဲ့
ဗယောင်းတိုင်လေးသာ မီးငြိမ်းသွားခဲ့ရင်...

နောက်ဆုံး ဖယောင်းတိုင်

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လောက် ပြောပြပါရစေ။

ဒီပုံပြင်မှာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါတယ်။

လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မရဘူး။ အသိုင်းအဝိုင်း၊ အပေါင်းအသင်းနဲ့ နေရတယ်။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ပေါင်းရတယ်။ သင်းရတယ်။ အမြဲတမ်း ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရတော့ စိတ်ထဲမှာ အဆင်မပြေမှုတွေ၊ ပြဿနာတွေ၊ အားမလိုအားမရဖြစ်မှုတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီပုံပြင်လေးဟာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုအကြား၊ မိဘနဲ့ သားသမီးအကြား၊ ဆရာနဲ့ တပည့်အကြား၊ လင်မယားနှစ်ယောက်အကြား၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အကြားမှာ ထားသင့်ထားအပ်တဲ့ အတွေးတစ်ခုကို ပေးပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတုန်းက...

အလင်းမရှိတဲ့ မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ကလေး (၅)တိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီ ဖယောင်းတိုင်တွေမှာ အလင်းကိုယ်စီနဲ့ပေါ့။ ဖယောင်းတိုင် (၅)တိုင်ရဲ့ အလင်းအားကြောင့် မှောင်မည်းနေတဲ့အခန်းဟာ လင်းထိန်နေတော့တယ်။ ဒီအခန်းထဲကို လေပြေပျော့ပျော့လေး တိုက်ခတ်နေသတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ လေဟာ ပြင်းသွားလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ လေဟာ ငြိမ်သွားလိုက်နဲ့ပေါ့။

လေတစ်ချက်အရေမှာ ဖယောင်းတိုင်လေးတစ်တိုင် မီးငြိမ်းသွားတယ်။ အခန်းဟာ အလင်းအား နည်းနည်းလျော့သွားတယ်။ အဲဒီဖယောင်းတိုင်လေးကို 'အချစ်' လို့ နာမည်ပေးကြည့်ရအောင်။ 'အချစ်ဆိုတဲ့ အလင်းအားလေး' လျော့သွား

တော့ အခန်းဟာ နည်းနည်းလေး မှောင်သွားတယ်။

နောက်ထပ် လေအဝေမှာ ဒုတိယ ဖယောင်းတိုင်လေး မီးငြိမ်းသွားပြန် တယ်။ အဲဒီ ဖယောင်းတိုင်လေးကို 'သံယောဇဉ်' လို့ နာမည်ပေးကြည့်ရအောင်။ ဒီအခန်းထဲမှာ 'အချစ်' ဆိုတဲ့ အလင်းရောင်ရယ်၊ 'သံယောဇဉ်' ဆိုတဲ့ အလင်းရောင် ရယ် မရှိတော့ဘူး။ အခန်းဟာ အမှောင်ထု ကြီးစိုးလာတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် 'လေတစ်ချက်' အဝေမှာ တတိယ ဖယောင်းတိုင်လေး ငြိမ်းသွားပြန်တယ်။ အဲဒီဖယောင်းတိုင်လေးကို 'မေတ္တာတရား' လို့ နာမည်ပေးကြည့်ရ အောင်။

ဒီလိုပဲ... နောက်ထပ် လေအဝေတစ်ချက်မှာ စတုတ္ထဖယောင်းတိုင်လေး ငြိမ်းသွားပြန်တယ်။ ဒီဖယောင်းတိုင်လေးကိုတော့ 'ကရုဏာတရား' လို့ နာမည် ပေးကြည့်ရအောင်။

ဖယောင်းတိုင် (၅)တိုင် အလင်းအားရှိတဲ့ ဒီအခန်းဟာ ဖယောင်းတိုင် (၁)တိုင်မျှသာ အလင်းအားရှိတော့တယ်။ ဒီနောက်ဆုံး ဖယောင်းတိုင်လေးသာ လေအဝေမှာ မီးညှန်ကလေးငြိမ်းသွားခဲ့ရင် ဒီတစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းသွားတော့မှာပါပဲ။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီအခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။

"အခန်းကြီးက မှောင်မည်းနေတာပဲ။ တော်သေးတာပေါ့။ ဖယောင်းတိုင် လေးတစ်တိုင် လင်းနေသေးလို့"

ပြောပြောဆိုဆို ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ မီးညှန်ကို လက်ဝါးလေးနဲ့ ကာလိုက်တယ်။ အလင်းရောင် မှိန်ပျံ့အောက်မှာ မီးငြိမ်းနေတဲ့ ဖယောင်းတိုင် (၄)တိုင်ကို တွေ့သွား တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ မီးညှန်ကိုကူးပြီး မီးငြိမ်းသွားခဲ့တဲ့ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကို မီးကူးပေးလိုက်တယ်။ ဒီအခန်းက အရင်အတိုင်းပဲ ပြန်ပြီး လင်းထိန်သွားပါတော့တယ်။

စာဖတ်သူကို မေးပါရစေ...

ဒီနောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ဖယောင်းတိုင်လေးကို ကျွန်တော်တို့ နာမည်ပေး ကြည့်ကြရအောင်။ စာဖတ်သူလည်း ကြိုက်သလို နာမည်ပေးပါ။ ကျွန်တော်ပေးထား တဲ့ နာမည်လေးတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး ဖယောင်းတိုင်လေးရဲ့ နာမည်ကို 'နားလည်ပေးမှု၊ စာနာပေးမှု ဖယောင်းတိုင်' လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။

တွေးကြည့်ရအောင်။

လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အကြားမှာ 'နားလည်ပေးမှု၊ စာနာပေးမှု' ဆိုတဲ့ အလင်းအားရှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင်လေးသာ ရှိနေသေးရင် 'အချစ်' ဆိုတာ ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်။ 'သံယောဇဉ်' ဆိုတာ ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်။ 'မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရား' တွေ ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်။ 'နားလည်ပေးမှု၊ စာနာပေးမှု' ဆိုတဲ့ ဖယောင်းတိုင်လေးသာ မီးငြိမ်းသွားခဲ့ရင်... အခန်းကြီး မှောင်မည်းသွားသလို အချစ်တွေ၊ မေတ္တာတရားတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ၊ ကရုဏာတရားတွေ ပြန်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး။ လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရလည်း ပျက်စီးသွားတော့မှာပါပဲ။

မိသားစု အချင်းချင်းအကြားမှာ၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အကြားမှာ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်အကြားမှာ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်အကြားမှာ၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုအကြားမှာ 'နားလည်ပေးမှု၊ စာနာပေးမှု' ဆိုတဲ့ ဖယောင်းတိုင်လေး လင်းနေဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒီဖယောင်းတိုင်လေးသာ မီးငြိမ်းသွားခဲ့ရင်... လူမှုဆက်ဆံရေးရဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ သဘာဝကို ခံစားနားလည်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ချစ်သူနှစ်ယောက်အကြားမှာ 'နားလည်ပေးမှုနဲ့ စာနာပေးမှု' ရှိရင် ပျော်စရာသိပ်ကောင်းမှာပဲ။

မိဘအပေါ် နားလည်ပေးတတ်တဲ့ သားသမီးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ မိသားစုဟာ ပျော်စရာကြီးပါ။ ဒီလိုပါပဲ နားလည်ပေးတတ်တဲ့၊ စာနာပေးတတ်တဲ့ မိဘတွေရဲ့ သားသမီးဖြစ်ခွင့်ရရင်လည်း ပျော်စရာပါပဲနော်။

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးတဲ့၊ စာနာပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေသာ ကိုယ့်အနားမှာရှိရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာ ဘုရားပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါပဲ။

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးတဲ့၊ စာနာပေးတဲ့ ချစ်သူနဲ့သာ အတူနေခွင့်ရရင် အချစ်ဆိုတာ ပျော်စရာပဲလို့ ခံစားမိမှာပါ။

အပြန်အလှန် နားလည်ပေးတဲ့၊ စာနာပေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေသာ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်မှာရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ လူ့ဘောင်လောကကြီးဟာ ဒီထက်ပိုပြီး သာယာလာပါမယ်။ ငြိမ်းချမ်းလာပါမယ်။ တိုးတက်လာပါမယ်။ ပျော်စရာလည်းကောင်းလာပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာမှာမဆို 'နားလည်ပေးမှုနဲ့ စာနာပေးမှု' အပြန်အလှန် ရှိကြမယ်ဆိုရင် လောကကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်းနေမှာပါ။

ဒါပေမယ့်...

နားလည်ပေးမှုနဲ့ စာနာပေးမှု ကိုတော့ အလွဲသုံးစား မလုပ်သင့်ဘူးနော်။

နားလည်ပေးမှုနဲ့ စာနာပေးမှု ကို အခွင့်ကောင်းမယူသင့်ဘူး။

နားလည်ပေးမှုနဲ့ စာနာပေးမှု ကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် မလုပ်သင့်ဘူးနော်။

စာဖတ်သူလည်း နောက်ဆုံး ပယောင်းတိုင်လေးရဲ့ နာမည်ကို ဘယ်လိုများ မှည့်ခေါ်ချင်ပါသလဲ။

ဒီပုံပြင်လေးကို ဖတ်ပြီး...

ချစ်သူတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိသားစုတွေ၊ လူသားတွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ရဲ့အကြားမှာ နားလည်ပေးမှုနဲ့ စာနာပေးမှု ဆိုတဲ့ အလင်းရောင်ကလေးနဲ့ အချစ်တွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ၊ မေတ္တာတရားတွေ၊ ကရုဏာတရားတွေ ပြန်ပြီး ရှင်သန်ထွန်းလင်းကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

တွေးဆကြည့်ကြဖို့ပါခင်ဗျာ။

မတူတာနှစ်ခု ရှိတယ်။
တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ "ဘဝသဲအိမ်" ကို
အတ္တစိတ်နဲ့ တွယ်တာလွန်းကြတယ်။
နောက်တစ်ခုကတော့
နောက်ထပ် "ဘဝသဲအိမ်" တစ်လုံး
တည်ဆောက်ဖို့ ခွဲပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။

ခွေးတစ်အုပ်လည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့က ကလေးတွေ ဆောက်ထားတဲ့ 'သဲအိမ်' တွေကို ပျက်စီးဖို့ အမြဲကြည့်နေကြတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်းတွေက တုန်းတုန်းနဲ့ ကမ်းကို ရိုက်ခတ်နေကြတယ်။ နေပူကွဲကွဲမှာ ပင်ပန်းရုန်းမသိဘဲ 'သဲအိမ်' ဆောက်နေလိုက်ကြတာ။ တချို့ကလေးတွေက ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းကူးလိုက်၊ 'သဲအိမ်' ဆောက်လိုက်နဲ့ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြတာပေါ့။

ပင်လယ်ဆိုတာ ညနေစောင်းရင် 'ဒီရေ' တွေ တက်လာတတ်တယ်။ တက်လာတဲ့ 'ဒီရေ' တွေဆောက်မှာ 'သဲအိမ်' ကလေးတွေ အချိန်တန်ရင် ပျက်စီးသွားမယ်ဆိုတာ ကလေးလေးတွေဆိုတော့ မတွေးမိကြဘူးပေါ့။ နောက်တစ်နေ့မနက်လည်း ရောက်ရော သူတို့ဆောက်ခဲ့တဲ့ 'သဲအိမ်' တွေအားလုံး သဲသောင်ပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ 'ဒီရေ' လှိုင်းတွေနဲ့အတူ ပင်လယ်ထဲကို မျောပါသွားခဲ့ပြီလေ။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ဒီပင်လယ်ဘေးက ဒီသောင်ပြင်ပေါ်မှာပဲ ကလေးတွေဟာ 'သဲအိမ်' ကလေးတွေ ထပ်ပြီး ဆောက်နေကြဦးမှာပါ။ မနေ့က 'သဲအိမ်' တွေကို မတွယ်တာတော့ဘူး။ နောက်ထပ် 'သဲအိမ်' တစ်လုံးကို မနေ့ကထက် ကောင်းအောင် ထပ်ပြီး ဆောက်ကြလိမ့်ဦးမယ်။ ထပ်ပြီး ပြိုင်ဆိုင်ကြလိမ့်ဦးမယ်။

စာဖတ်သူများခင်ဗျာ...

ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း 'သဲအိမ်' ဆောက်နေကြသူတွေပါ။

'သဲအိမ်' ချင်း အလှူပြိုင်လို့ မာန်ဝင့်နေကြတဲ့သူတွေပါ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်တည်ဆောက်နေရတဲ့အခါကို 'သဲအိမ်' လို့ မတွေးမိကြဘူး။ သူ 'သဲအိမ်' နဲ့ ငါ့ 'သဲအိမ်' နှိုင်းယှဉ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ ဂုဏ်ယူမော်ကြားမိတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ မာန်တက်မိတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီ 'သဲအိမ်' တွေကို ကိုယ်အမြဲပိုင်မယ်ထင်ပြီး အတ္တတွေ၊ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေနဲ့ နေပူလို့ ပုဖုန်းမသိတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ဘေးက ကလေးတွေလိုပေါ့။ အပျော်ကြီးပျော်နေကြတာ။

အချိန်တန်ရင် ပင်လယ်ပြင်ဘေးက သဲအိမ်ကလေးတွေ 'ဒီရေ' အောက်ရောက်ကြသလို ကျွန်တော်တို့ ဆောက်နေတဲ့ 'ဘဝရဲ့သဲအိမ်' တွေလည်း ပျက်စီးကြရမှာပါ။ ဒါကို သတိမထားမိဘဲ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝသဲအိမ်ကို တွယ်တာကြတယ်။

နိးနိးဝေဝေ၊ တာတွေ့လက်ဝေောင်

၁၀၇

ပြိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ အနိုင်လိုချင်ကြတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝသဲအိမ် ပျက်စီးသွားမှာကို ကြောက်ရွံ့ကြတယ်။ ကိုယ့်သဲအိမ်ကို ဘယ်သူများ လာပြီးဖျက်ဆီးမလဲလို့ အမြဲ တွေးတောပြီး ပူပန်နေရတယ်။

ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ပြင်ဘေးရဲ့ သဲသောင်ပြင်ပေါ်က 'သဲအိမ်' ပျက်သွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က မငိုဘူး။ နောက်ထပ် 'သဲအိမ်' တစ်လုံးကို ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ထပ်ဆောက်နေဦးမှာ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'ဘဝသဲအိမ်' ပျက်သွားရင် ငိုကြွေးကြမယ်။ နောက်ထပ် 'ဘဝသဲအိမ်' တစ်လုံး ထပ်ဆောက်ဖို့ ခွဲမရှိကြဘူး။

ကလေးတွေဟာ သူတို့ 'သဲအိမ်' ကို မတွယ်တာဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'ဘဝသဲအိမ်' ကို တွယ်တာလွန်းတယ်။ ပြီးတော့ သူများ 'ဘဝသဲအိမ်' ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ကြဘူး။ နောက်ထပ် 'သဲအိမ်' တစ်လုံးကို တည်ဆောက်နိုင်စွမ်း ကိုယ့်မှာရှိတာ သတိမပြုမိကြဘူး။ သူများရဲ့ 'ဘဝသဲအိမ်' ပျက်စီးသွားရင်လည်း အပျော်ကြီး ပျော်နေတတ်ကြတယ်။

စာဖတ်သူ တွေးဆကြည့်စေချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ပင်လယ်ပြင်ဘေးက သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ 'သဲအိမ်' ဆောက်တမ်း ဆော့ကစားနေကြတဲ့ ကလေးလေးတွေနဲ့ တူပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တူတာနှစ်ခု ရှိတယ်။ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'ဘဝသဲအိမ်' ကို အတ္တစိတ်တွေနဲ့ တွယ်တာလွန်းကြတယ်။ မာန်မာန တွေနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ချင်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ နောက်ထပ် 'ဘဝသဲအိမ်' တစ်လုံး တည်ဆောက်ဖို့ ခွဲမရှိခြင်းပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ဒီရေ' တွေ တက်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ 'သဲအိမ်' အားလုံး ပင်လယ် ထဲကို ရောက်သွားကြရမှာပါ။

တွေးဆကြည့်စေချင်ပါတယ်။

အပြစ်နှင့်တူသည် ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းလျှင်
အောင်မြင်မှုများ ကျရှုံးမည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကုန်ဆုံးမည်။
မီးပွားပျက်မည်။ အသိုင်းအဝိုင်းခွန်ခွာမည်။
လောကဝံ၏ အထုအထောင်း
ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကြောင့်
ဘဝသည် အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့် ပြစ်တတ်သော်လည်း
ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းနေသေးသ၍
လူထံတွင် လူအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။

လူတို့သည် သစ်ပင်များ ဖြစ်ကြသည်

လူတို့သည် သစ်ပင်နှင့်တူ၏။

တချို့က လူတို့ကို ထုဆစ်ပုံဖော်၍ရသော ကျောက်တုံး၊ သစ်တုံးများဖြင့် တင်စားကြသည်။ ကိုယ်လိုချင်သည့်ပုံစံကို ရယူနိုင်သော သံ၊ တူ၊ ဆောက်၊ ကော်ပတ်များဖြင့် ပွတ်တိုက်ယူနိုင်သော ပုံဖော်နိုင်သော ဖန်းပုရပ်များပမာ တင်စား တတ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကပင် တပည့်များ၊ သားသမီးများကို ပုံသွင်း ပေးနိုင်သည့် ဖန်းပုဆရာဟု ထင်မြင်မိကြသည်။ လိုရာပုံကို ကျွမ်းကျင်စွာ ထုဆစ် ပေးနိုင်သည့် ကျောက်ဆစ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ဟု ခံယူတတ်ကြသည်။

အမှန်တွင် လူဆိုသည်မှာ ဖန်းပုရပ်၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ် မဟုတ်ပါ။ ဖန်းပု ဆရာ၊ ကျောက်ဆစ်သမားများလည်း မဟုတ်ကြပါ။ လူဆိုသည်မှာ တဖြည်းဖြည်းခြင်း ပြုစုပျိုးထောင်ယူရသော သစ်ပင်ဖြစ်သည်။ လူဆိုသည်မှာ အချိန်ယူပြီး ဂရုတစိုက် စိုက်ပျိုးယူရသော သစ်ပင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်သည်။

မိဘတို့၏ ဆုံးမမှု၊ ဆရာတို့၏ သွန်သင်ပြသမှု၊ ဘာသာတရားတို့၏ ထိန်းကျောင်းပေးမှုအောက်တွင် တဖြည်းဖြည်းခြင်း ပြုစုယူခဲ့ရသော သစ်ပင်တစ်ပင် မျှသာ ဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုးယူနေရသော သစ်ပင် ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်တွင် အမြစ်ရှိသည်။ ပင်စည်ရှိသည်။ အကိုင်းအခက် ရှိသည်။
 အရွက်ရှိသည်။ အပွင့်အသီး ရှိသည်။ ရနံ့ရှိသည်။ အရောင်ရှိသည်။ အရိပ်ရှိသည်။
 လူတွင်လည်း အသိပညာရှိသည်။ အတတ်ပညာရှိသည်။ အသိုင်းအဝိုင်း
 ရှိသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု ရှိသည်။
 သစ်ပင်၏ အမြစ်သည် လူ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် တူပါသည်။
 ပင်စည်သည် အတတ်ပညာနှင့် တူပါသည်။
 အကိုင်းအခက်တို့သည် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် တူပါသည်။
 အရွက်တို့သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် တူပါသည်။
 အသီးအပွင့် အရောင်ရနံ့တို့သည် အောင်မြင်မှု၊ ကျော်ကြားမှုတို့နှင့် တူပါ

သည်။

အမြစ်သည် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် တူပါသည်။
 သစ်ပင်၏အရိပ်သည် လောကကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှုနှင့် တူပါသည်။
 သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ပင်စည်၊ အကိုင်း၊ အခက်၊ အရွက်၊ အသီး၊ အပွင့်တို့
 သည် မြင်လွယ်၏။ တန်ဖိုးကို သိလွယ်၏။ အမြစ်ကိုကား မြင်ဖို့မလွယ်။ အမြစ်ရှိမှန်း
 သိသော်လည်း အမြစ်၏ တန်ဖိုးကို မစဉ်းစားမိကြပေ။

ထိုအတူပင်...

လူ၌ရှိသော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး အားလုံးတွင် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ၊
 စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ကျော်ကြားမှု၊ အောင်မြင်မှုသည် မြင်လွယ်၏။ တန်ဖိုးကို
 သိလွယ်၏။ သို့သော် အမြစ်နှင့်တူသော ကိုယ်ကျင့်တရားသည် မမြင်လွယ်ပါ။

သစ်ပင်တွင် အမြစ်သည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမြစ်ပုပ်လျှင် အသီး
 ကြွေ၏။ အပွင့်ကြွေ၏။ ရနံ့ကင်း၏။ အကိုင်းခြောက်၏။ အရွက်ခြောက်၏။ ပင်စည်
 သေ၏။ အသီးကိုခူး၊ အပွင့်ကိုဖြွေ၊ အရွက်ကို စုတ်ဖြူ၊ အကိုင်းကို ခုတ်၊ ပင်စည်
 ပြိုလဲသော်လည်း အမြစ်မပုပ်သေးသ၍ သစ်ပင်တစ်ပင် ပြန်လည်ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

လူသည်လည်း အမြစ်နှင့်တူသည့် ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းလျှင် အောင်
 မြင်မှုများ ကျွမ်းမည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကုန်ဆုံးမည်။ စီးပွားပျက်မည်။ အသိုင်းအဝိုင်း
 စွန့်ခွာမည်။ လောကဝံ၏ အထုအထောင်း၊ ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကြောင့်
 ဘဝသည် အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့် ဖြစ်တတ်သော်လည်း ကိုယ်ကျင့်တရား
 ကောင်းနေသေးသ၍ "လူထဲတွင် လူအဖြစ်" ရပ်တည်နိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။

အမြစ်ပုပ်၍ အပင်သေသလို ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်း၍ ဘဝသေကြရာလူ

များ များစွာရှိပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကာလရှည်ကြာ ထင်ရှားနေကြရသော လူပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာကြောင့် ထင်ရှားနေခြင်း မဟုတ်ကြပါ။ ဂုဏ်ဓနအရှိန်အဝါကြောင့် ထင်ရှားနေကြခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းခြင်းကြောင့်သာ ယနေ့အထိ ထင်ရှားနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကျင့်သီလကောင်းသူများသာ ကာလရှည်ကြာ ထင်ရှားကြရပါသည်။

"When character is lost, everything is lost." ဟု ဖတ်မှတ်ပူးပါသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ဆုံးရှုံးပြီဆိုလျှင် ဘဝတွင် အရာရာ အားလုံး ဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရားသည် လူတစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကျင့်စားကြွသည် လူတစ်ယောက်၏ အနာဂတ်ပုံရိပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားသည် လူတစ်ယောက်ဘဝ၏ ရေသောက်မြစ် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်စေရန် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းနေစဉ် အရွယ်ကတည်းက လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိဘများ၊ ဆရာများကလည်း လူငယ်များ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်လာစေရန် လူငယ်များ အတုယူအားကျလောက်သော 'ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်' ကို ဖန်တီးပေးရန် တာဝန်ရှိပါသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပန်းပုဆရာ၊ ကျောက်ဆစ်ဆရာဟုထင်ပြီး လူငယ်တွေကို ရိုက်နှက်အော်ငေါက်နေမည့်အစား စိတ်ရှည်စွာ နားလည်မှုများစွာဖြင့် လူငယ်တို့၏ဘဝကို သစ်ပင်များ ပြုစုသလို၊ သစ်ပင်များ စိုက်ပျိုးသလို အချိန်ယူပြီး စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ပြုစုနိုင်စွမ်း ရှိသည့် ဥယျာဉ်များများသာ ဖြစ်သင့်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ယနေ့အထိ အချိန်ယူပြီး ပြုစုပျိုးထောင် စိုက်ပျိုးယူနေရသော သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုစေလိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် လူတို့သည် သစ်ပင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

“ဘဝအိမ်”အတွက်
“ပညာတိုင်”လည်း ထူးမြီးပြီ။
ဆင့်များ၊ တန်းများ၊ ကြမ်းများလည်း ခင်းမြီးပြီ။
ဒီပေမယ့် အိမ်တစ်လုံး မဖြစ်သေးပါ။
ကိုယ့်ကွင့်တားနှင့်တူသော စာရိတ္တနှင့်တူသော
အိမ်ခေါင်မိုးများလည်း မြီးကြရပါပြီ။
အိမ်တိုင်း၊ ကြမ်းခင်း၊ အိမ်ခေါင်မိုးရှိပြန်
အိမ်ဟု ခေါ်နိုင်ပြီလား။

ဘဝအိမ်

ဒီနေ့ခေတ်ဟာ ပညာကို အငမ်းမရ ရှာဖွေနေကြရတဲ့ Knowledge age ဖြစ်နေပါသည်။

ပညာအတွက် အချိန်တွေ ပေးကြရသည်။ ငွေတွေ ပေးကြရသည်။ ပြီးတော့ ပညာတွေရကြသည်။ ဘွဲ့တွေ ရကြသည်။ တချို့ဆိုရင် မဟာဘွဲ့တွေ၊ ပါရဂူဘွဲ့တွေအထိ ရကြသည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများကတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားအထိ သွားပြီး ပညာတွေရဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ ငွေအကုန်ခံကြသည်။

ဒီနေရာမှာ မေးစရာ မေးခွန်းတစ်ခု ရှိပါသည်။

'ပညာသည် လူတစ်ယောက်အတွက် မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းအထိ အရေးပါသနည်း။'

ဘဝကို အိမ်ကြီးတစ်လုံးအဖြစ် တင်စားလိုပါသည်။

'ဘဝအိမ်'ကြီးအတွက် ပညာသည် 'တိုင်'နှင့် တူသည်။

အိမ်တစ်လုံးဆောက်လျှင် တိုင်ကို အရင်ထူကြရသည်။ တွင်းတိမ်တိမ်တူးပြီး တိုင်ထူလျှင် 'ဘဝအိမ် တိုင်' ယိုင်မည်။ တွင်းနက်နက်တူးပြီး တိုင်ထူလျှင် 'ဘဝအိမ် တိုင်' မတ်မည်။ မြင့်မြင့်ထူနိုင်မည်။ ပညာနည်းနည်းတတ်ခြင်းသည် တွင်းတိမ်တိမ် တူးပြီး 'ဘဝအိမ်'ကို တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပညာများများတတ်ခြင်းသည် တွင်းနက်နက်တူးပြီး 'ဘဝအိမ်'ကို ထူထောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါဆိုရင်... 'ပညာတိုင်' ထူပြီးရုံမျှဖြင့် 'ဘဝအိမ်' တစ်လုံး ဖြစ်ပြီလား။

စဉ်းစားစရာပါ။

'ဘဝအိမ်'တွင် 'ပညာတိုင်'ကို ထူပြီးပါက စည်းကမ်းနှင့်တူသော တန်းများ၊ ဆင့်များ ထိုးကြရပါသည်။ ၎င်းစည်းကမ်းအပေါ်တွင် လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ခွဲနှင့်တူသော သံမှို၊ သံချောင်းများဖြင့် 'ဘဝအိမ်'ကို ခိုင်မာအောင် ခပ်နာနာ၊ ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်နှက်ရပြန်ပါသည်။

'ဘဝအိမ်'အတွက် 'ပညာတိုင်'လည်း ထူပြီးပြီ။ ဆင့်များ၊ တန်းများ၊ ကြမ်းများလည်း ခင်းပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် အိမ်တစ်လုံး မဖြစ်သေးပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်တူသော၊ စာရိတ္တနှင့်တူသော အိမ်ခေါင်မိုးများလည်း မိုးကြရပါဦးမည်။

အိမ်တိုင်၊ ကြမ်းခင်း၊ အိမ်ခေါင်မိုးရှိရုံဖြင့် အိမ်ဟု ခေါ်နိုင်ပြီလား၊ မခေါ်နိုင်သေးပါ။ ကိုယ်ချင်းစာနာမှု၊ အမြင်ကျယ်မှုနှင့်တူသော ပြတင်းပေါက်များလည်း ဖောက်ကြရပါဦးမည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနှင့်တူသော လှေကားထစ်များလည်း ထည့်ကြရပါဦးမည်။

ယနေ့လူငယ်များသည် ပညာသင်ရ လွယ်၏။ ပညာတတ်လွယ်၏။ ဉာဏ်ကောင်း၏။ မှတ်မိလွယ်၏။ သူတို့ 'ဘဝအိမ်'အတွက် 'ပညာတိုင်'ကို မတ်မတ် ထူနိုင်စွမ်း ရှိသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

သို့သော် စည်းကမ်းနှင့်တူသော တန်းများ၊ ဆင့်များထိုးဖို့ မေ့တတ်ကြပါသည်။ တချို့သည် စည်းကမ်းလည်း ကောင်း၏။ ပညာလည်း ကောင်း၏။ သို့သော် ခွဲမရှိကြ။ ဝီရိယ မရှိကြ။ လုံ့လမရှိကြ။ ဒါကြောင့် ခိုင်ခန့်သော 'ဘဝအိမ်' ပြီးပြည့်စုံပြီဟု မမှတ်ယူနိုင်သေးပေ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းခြင်းဟူသော အိမ်ခေါင်မိုးများလည်း လိုပါသေးသည်။ ပညာ၊ စည်းကမ်း၊ ခွဲကောင်းပြီး စာရိတ္တမကောင်းသော သူသည် မိုးမလုံသောအိမ်နှင့် တူနေပေဦးမည်။ စာရိတ္တ အိမ်ခေါင်မိုးမလုံသောကြောင့် မိုးစိုနေသော ကြမ်းခင်းများ၊ ဆွေးမြည့်နေသော အိမ်အိုကြီးများ၊ ယိုင်နဲ့နေသော အိမ်တိုင်များ ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလွယ်တကူ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

စာရိတ္တမကောင်းလျှင် ပညာသည်လည်း အသုံးမကျတော့ပေ။ ခွဲလည်လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပေ။ စည်းကမ်းသည်လည်း လေးနက်မှု မရှိနိုင်တော့ပေ။

တချို့လူငယ်များသည် ပညာကောင်း၏။ စာတော်၏။ စည်းကမ်းလည်း ကောင်း၏။ ခွဲလည်း ရှိ၏။ စာရိတ္တနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းကြပါ၏။ သို့သော် သူတို့တွင် စာနာစိတ် မရှိကြ။ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိကြ။ မေတ္တာတရား မရှိကြ။

ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ပြောင်းပေါက်မပါသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် တူနေပါတော့သည်။

အတ္တနှင့် မာနသည် မိမိ၏ 'ဘဝအိမ်တံခါးများ'ကို ခွတ်ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် လေဝင်လေထွက်မရှိသော အိမ်ကြီး၊ မွန်းကြပ်ပူလောင်သော အိမ်ကြီး ဖြစ်နေပေဦးမည်။ မိမိ၏ အတ္တ၊ မာနဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်အလိုကျ၊ စိတ်အချင်ပေါက်နေသော ထွက်ပေါက်ပိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်နေတတ်ပြန်ပါသည်။

အိမ်တစ်လုံးတွင် လှေကားထစ်များ ပါရှိရသလို 'ဘဝအိမ်'အတွက်လည်း မိတ်ဆွေထပေါင်းအသင်းများ ရှိရပါမည်။ ထားကြရပါမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်သော လှေကားများ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော လှေကားများ၊ ဘဝင်မြင့်နေသော လှေကားများသည် အိမ်ကောင်းကောင်းဆောက်ပြီး လှေကားမရှိသော လှေကားတပ်မထားသော လှေကားရှိပြီး လှေကားကျိုးပဲ့နေသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် တူနေပေဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပညာတတ်လှုပ်ရှားမှုများ များစွာ ရှိပါသည်။ ဘွဲ့ရကြ၏။ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်၏။ အင်တာနက်နှင့် အီးမေးလ် သုံးစွဲတတ်၏။ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား လေ့လာကြ၏။ သင်တန်းတက်ကြ၏။ စာရင်းကိုင်သင်တန်းများ အောင်ကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့၏ 'ဘဝအိမ်'အတွက် 'ဘဝအိမ် တိုင်'ထူပြီးသူများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့၏ 'ဘဝအိမ်'တွင် မိုးယိုနေသော အိမ်၊ ကြမ်းခင်း၊ ဆွေးမြည့်နေသော အိမ်၊ ပြောင်းပေါက် မရှိသောအိမ်၊ လှေကားကျိုးပဲ့နေသောအိမ်၊ အိမ်ရိုက်သံတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် ယိုင်နေသော အိမ် မဖြစ်စေလိုပါ။

ဒါကြောင့် လှေကားတို့သည် ပညာတတ်ရုံ၊ ဘွဲ့ရရုံဖြင့် ဘဝအတွက် ပြီးပြည့်စုံပြီဟု မယူဆသင့်ပါ။

ဘဝတွင် ပညာသည် အခြေခံကျသည်။ ပညာသည် အိမ်တစ်လုံး၏ အုတ်မြစ်နှင့်တူသည်။ ပညာသည် အိမ်တစ်လုံး၏ တိုင်နှင့်တူသည်။ ၎င်းအခြေခံပေါ်တွင် စည်းကမ်း၊ စွဲ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ စာရိတ္တ၊ စာနာစိတ်၊ မေတ္တာတရား၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတို့ကိုလည်း တည်ဆောက်ကြရပါဦးမည်။

ပညာတစ်ခုတည်းကိုသာ အရေးကြီးသည်ဟု မှတ်ယူနေသူသည် အိမ်တိုင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် အိမ်တစ်လုံးကို အစအဆုံး ပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ်မထားသော 'မီးလောင်အိမ်ကြီး'နှင့် တူနေမည်ကို သတိပြုသင့်ပါသည်။

Education တွင် Knowledge နှင့် Wisdom ဆိုပြီး နှစ်ပိုင်း ရှိပါသည်။ Knowledge ကို အတတ်ပညာ၊ Wisdom ကို အသိပညာဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုကြပါသည်။ ကျောင်းသင်ရိုးများသည် Knowledge ဖြစ်သည်။ Wisdom အတွက် လူငယ်များကို အသိတရားရှိဖို့ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းဖို့၊ စည်းကမ်းကောင်းဖို့၊ ခွဲရှိဖို့၊ စာနာစိတ်ရှိဖို့၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းဖို့၊ ပြုစုပြီးထောင်ပေးရန် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။

လူငယ်တိုင်းရဲ့ 'ဘဝအိမ်' လှပ၊ ခိုင်ခံ့ပြီး တာရှည်ခံဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြရပါဦးမည်။

အကောင်းဆုံး အိပ်ဆေးဆိုတာ ရိုးသားခြင်းပါပဲ။
ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အပြစ်တွေကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဟာ
ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေအတွက် အကောင်းဆုံး အိပ်ဆေးပါပဲ။

(... ..) ၃၂၄
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

အကောင်းဆုံးအိပ်ဆေး

ညည အိပ်မပျော်တာ တစ်ပတ်ရှိခဲ့ပြီ။

အခုလို အိပ်မပျော်ရတာ ကျွန်တော်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း 'စောလွင်' ကြောင့်ပါ။ ဒီကောင်ကြီး ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က သူ့သမီးကို ကျွန်တော့်ဆီမှာ တာတုဗေဒသင်ယေးဖို့ လာပြီးအပ်တယ်။ ဂရုစိုက်ဖို့လည်း မှာသွားတယ်။ 'စောလွင်' ကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်း ၃၅-နှစ် လောက် ရှိခဲ့ပြီ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မိန့်ပိတာကျောင်းမှာ ၅-တန်းတန်းက တစ်ခုံတည်း အတူတူ ထိုင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အဲ့ဒီတန်းက ကျောင်းမှာ ဆော့ကစားရင်လည်း အတူတူ၊ ရန်ဖြစ်ရင်လည်း အတူတူ၊ စာကျက်ရင်လည်း အတူတူ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ငယ်ဘဝပါ။

'စောလွင်' ရဲ့ မိဘများက ဈေးချိုထဲမှာ အထည်ရောင်းတယ်။ ဒီတော့ ဒီကောင်ကြီးက သုံးနိုင်တယ်။ ကျောင်းကိုလာရင် လွယ်အိတ်ဆို အပွဲစား၊ ပေတံ၊ ခဲတံဆိုရင် အကောင်းစားမှ ကိုင်တာ။ ကျောင်းဝတ်စုံဆိုရင် အမျိုးမျိုး ဝတ်နိုင်တယ်။ အင်္ကျီအဖြူရောင် အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဖိနပ်ဆိုတာ တစ်နေ့တစ်မျိုး မထပ်အောင် စီးနိုင်တဲ့သူပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဝန်ထမ်းမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်လို့ သူ့လို မသုံးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အားကျတယ်။ ဒီကောင်ကလည်း အကြွေးသန်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကြွေးသမ္ဘကို သဘောကျတယ်။ သူ သုံးဆောင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုရင် အရမ်းကို လိုချင်ခဲ့တယ်။ ၅-တန်းကျောင်းသားဘဝဆိုတော့ ကွန်ပါဘူးလှလှလေးတွေ၊ ပိုက်လော့ဖောင်တိန် အကောင်းစားလေးတွေ၊ ခွေးတံဆိပ်ခဲတံ မည်း

မည်းလေးတွေ၊ ပလတ်စတစ်ကော်ပေတံ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးတွေကို ကျွန်တော် အရမ်း ကိုင်ချင်ခဲ့တယ်။

ဒီကောင်ကြီးကလည်း သူ့ပစ္စည်းဆိုရင် သိပ်နှမြောတာ။ ကပ်စီးလည်း အလွန်နည်းတယ်။ ကျောင်းကိုလာရင် ကိုယ်ပိုင်ဘောလုံးနဲ့ ကျောင်းလာနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ ဒီကောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘောလုံးနဲ့ ဘောလုံးကန်ခွင့်ရဖို့ သူ့အကြိုက်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ကြရတယ်။

၅-တန်းအောင်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အတန်းတွေ တက်ကြတဲ့အခါ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဝေးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်အဖေကလည်း ဝန်ထမ်းဆိုတော့ နယ်ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူး။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ရှိတုန်းကလည်း မေဂျာမတူတော့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြဘူး။

ကျွန်တော် စာသင်ဆရာဖြစ်တော့ ဒီကောင်ကြီးက ဈေးချိုထဲမှာ အထည် အလိပ်ကုန်သည်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လူချင်းမတွေ့ကြပေမယ့် တစ်ယောက်သတင်းကိုတစ်ယောက် နားစွင့်နေကြတယ်။ ကြားသိနေကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့သမီး ၁၀-တန်းရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်ဆီမှာ သူ့သမီးကို ယုံယုံကြည်ကြည် နဲ့ လာပြီးအပ်တယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ အရင်တုန်းကလိုပဲ တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။

သူနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် ၅-တန်းတုန်းကဖြစ်ရပ်ကို တွေးမိပြီး ညည အိပ်မပျော်တော့ဘူး။

သူ့ရဲ့သမီးမျက်နှာကိုမြင်တိုင်း ကျွန်တော်စာသင်ရတာ အာရုံမရဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ 'စောလွင်'ကြီး သိချင်မှတော့ သိမယ်။ ဒါပေမယ့် 'စောလွင်'ကို ပြန်တွေ့တဲ့အခါ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်သလို၊ ကြောက်ရွံ့သလို ခံစားနေရတယ်။

အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ပျော်အောင် ဆေးသောက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အိပ်မပျော်ပါဘူး။ အိပ်မပျော်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေ ပြန်ပြီး စဉ်းစားမိတယ်။ စဉ်းစားတိုင်း ပိုပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက် အိပ်မပျော်တော့ စိတ်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာတယ်။

အိပ်ပျော်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

အိပ်ဆေးတွေလည်း စုံပြီ။ အိပ်လို့ကလည်း မပျော်။

ကဲ...

နီနီ၊ဝေ၊ဝေ၊ ဘဝတွဲလက်ဆောင်

အိပ်ပျော်ဖို့နည်း တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ‘စောလွင်’
ကြီးနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောပြီး ဝန်ခံလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ တွေးမိ
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဈေးပိတ်တဲ့ ဥပုသ်တစ်ရက်ရဲ့ ညမှာ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်
စားသောက်ဆိုင်မှာဆုံဖို့ ကျွန်တော် ချိန်းလိုက်တယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ
လာခဲ့လို့လည်း မှာလိုက်တယ်။

တွေ့ကြတော့...

“စောလွင်၊ ငါ ညည အိပ်မပျော်ဘူးကွာ၊ အဲဒီကိစ္စ မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေ
တယ်”

“အထူးအဆန်းပါလားကွာ၊ အိပ်မပျော်အောင် ငါက ဘာများလုပ်ထား
လို့လဲ”

“မင်း ငါ့ဆီလာပြီး မင်းရဲ့သမီးကို လာအပ်ခဲ့တယ်။ ၂-ရက်လောက်နေ
တော့ ၅-တန်းတုန်းကအကြောင်းတွေ ငါစဉ်းစားမိတယ်။ စဉ်းစားရင်းနဲ့ မင်းအပေါ်မှာ
မင်းမသိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ငါလုပ်ခဲ့မိတာကို ပြန်တွေးမိတယ်။ အဲဒီလို တွေးမိပြီး ငါ
အိပ်မပျော်တာ”

“ဘာတုန်းကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြောမှာပါ။ မင်းရဲ့သမီးကို စာသင်ခန်းထဲမှာမြင်တိုင်း ငါ စာသင်ရတာ
မလွတ်လပ်ဘူး။ မင်းအကြောင်းကို တွေးမိရင်လည်း ငါ မွန်းကြပ်လာတယ်။ ဒီ
စိတ်တွေနဲ့ ငါ အိပ်မပျော်တာ”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကွာ။ မင်းကလည်း လေရှည်လိုက်တာ”

“ဒီလိုကွ၊ မင်းနဲ့ငါ ၅-တန်းတုန်းက တစ်ခုတည်း အတူထိုင်ခဲ့ကြတယ်။
အဲဒီတုန်းက မင်းရဲ့ ခွေးတံဆိပ် ခဲတံလေးကို ငါ အရမ်းလိုချင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့
ကျောင်းဆင်းတဲ့တစ်နေ့မှာ မင်းခဲတံအသစ်ကလေး ငါ့လွယ်အိတ်မှာ ပါလာခဲ့တယ်။
ငါ ယူခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ အရမ်းလိုချင်နေတဲ့ ခဲတံကလေးဆိုတော့
ငါပျော်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အဲဒီခဲတံကလေးကို ငါ အိမ်မှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်။
နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းမှာ မင်းနဲ့တွေ့တော့ မင်းက မေးတယ်။ ငါ့ခဲတံ
မင်းလွယ်အိတ်ထဲ ပါသွားသလားလို့၊ ငါကလည်း ညာပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့
မင်းရဲ့ ခဲတံကို ငါ မင်းမသိအောင် ယူခဲ့ဖူးတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်းကွ”

“လိုရင်းပြောရရင်ကွာ မင်းရဲ့ခဲတံကို ငါ ခိုးခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ငါ လိမ်ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ငါ အိပ်မပျော်ဖြစ်ရတယ်။ မင်းကတော့ မသိဘူး။ ငါ့မှာ ဒီစိတ်နဲ့ မလွတ်လပ်တော့ဘူး။ ငါ့မှာ ဒီစိတ်နဲ့ အိပ်မပျော်တော့ဘူး”

ဒီကောင်ကြီးက ကျွန်တော့်စကားကို ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်နေတယ်။

“ငါ... ဒီလို မင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရမှ ငါ အိပ်ပျော်တော့မှာ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်း၊ အဲဒီတုန်းက မင်းမသိအောင် မင်းပစ္စည်းကို ငါယူခဲ့ဖူးတယ်”

‘စောလွင်’ကြီးက ပြန်ပြောတယ်။

“မင်းက ဒီမဖြစ်စလောက်ကိစ္စလေးနဲ့ အိပ်မပျော်ဖြစ်ရတာလားကွ”

“ငါ့အဖို့တော့ ဒါဟာ အပြစ်ပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက် ခံစားရလို့ပါ”

“ငါကဖြင့် သတိတောင် မရတော့ပါဘူးကွာ။ မင်း ဝန်ခံလို့ ငါလည်း မင်းကို ဝန်ခံရဦးမယ်။ ငါလည်း မင်းမသိအောင် မင်းရဲ့ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ် ခိုးခဲ့ဖူးတယ်ကွ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တဝါးဝါးနဲ့ ရယ်မိကြတယ်။

တကယ်တော့...

အကောင်းဆုံး အိပ်ဆေးဆိုတာ ရိုးသားခြင်းပါပဲ။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အပြစ်တွေ ကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေအတွက် အကောင်းဆုံး အိပ်ဆေးပါပဲ။

တွေးဆကြည့်ကြဖို့ပါ။

သူတို့လိုလည်း ပြင်ပြင်ကို မခုနိုင်း၊

သူတို့လိုလည်း မသန်စွမ်း။

သူတို့လိုလည်း အားမာန်တွေမရှိ၊

■ သူတို့လိုလည်း အတောင်မပါ

သူတို့လိုလည်း ဝေးဝေးမသွားနိုင်--

ငါဟာ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ပဲလို့ တွေးပြီး

စိတ်တတ်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျလာတယ်။

ဘောက်ဖတ်နှင့် လိပ်ပြာ

တစ်ခါတုန်းက...

ဘောက်ဖတ်ကလေးတစ်ကောင် ရှိတယ်။

သူဟာ တွန့်လိမ် တွန့်လိမ်နဲ့ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ပေါ်မှာ နေနေရရှာတယ်။ နေပူတော့လည်း နားခိုစရာမရှိ။ နှင်းရွဲတော့လည်း ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်။ ကိုယ်ဘဝကို စိတ်ကုန်နေရှာသတဲ့။ စားရပြန်တော့လည်း သစ်ရွက်၊ နေရပြန်တော့လည်း သစ်ရွက်၊ နေပူ၊ လေတိုက်၊ သစ်ပင်ပေါ်က အမှိုက်တစ်စလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခံစားမိပြီး အားငယ်နေရှာတယ်။

လေအတိုက် လေအကြမ်းမှာ လွင့်ကျမသွားဖို့ သူ မနေချင်ဘူးဆိုတဲ့ သစ်ရွက်ကလေးကိုပဲ မြဲမြဲကပ်တွယ်ထားရရှာတယ်။

သူ မပျော်နိုင်ရှာပါဘူး။

ခန္ဓာကိုယ်က ပျော့စိန်နဲ့ ရွဲစရာကလည်း ကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းကလည်း မရှိ၊ တွေးကြည့်ရင် သူ့ဘဝဟာ ဝမ်းနည်းစရာပါ။

ခုန်ပေါက်ပြီး သော့ကစားနေတဲ့ ဓားခုတ်ကောင်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး အားကျ၊ ဝမ်းနည်းဖြစ်နေရှာသတဲ့။ သူတို့လိုလည်း မြင့်မြင့်ကို မခုန်နိုင်၊ သူတို့လိုလည်း မသန်စွမ်း၊ သူတို့လိုလည်း အားမာန်တွေမရှိ။ သူတို့လိုလည်း အတောင်မပါ၊ သူတို့လိုလည်း ဝေးဝေးမသွားနိုင်၊ ငါဟာ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ပဲလို့ တွေးပြီး စိတ်ဓာတ်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျလာတယ်။ တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်အားငယ်စရာတွေခုည်းပဲ။ ငါ သေချင်လိုက်တာလို့ အမြဲစဉ်းစားနေသတဲ့။ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ နဲ့ပေါ့။

ဘောက်ဖတ်ကလေးရေ...

မင်း မသိလို့ပါ။

မင်းဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အမြင့်ကိုလည်း ယုံသန်းနိုင်တဲ့၊ လေတွေကိုလည်း တစ်ဝကြီး ရှူသွင်းခွင့်ရတဲ့ အရောင်အသွေးစုံတဲ့၊ အသွေးအရောင် လှပတဲ့၊ စောင်ပံတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ လိပ်ပြာလှလှလေးတစ်ကောင် ဖြစ်လာမှာပါ။ လှပတဲ့ ယန်းကလေးတွေကို မင်းကြိုက်သလို နားခိုခွင့်ရလာမှာပါ။ ချိုမြိန်တဲ့ ယန်းဝတ် ရည်တွေကိုလည်း တစ်ဝကြီး စားသုံးခွင့်ရမှာပါ။ ယန်းကလေးတွေကိုလည်း မျိုးဆက် ပြန့်ပွားဖို့ ဝတ်မှုန်ကူးပေးနိုင်သူ ဖြစ်လာမှာပါ။ ယန်းလှလှလေးတွေလိုပဲ ဥယျာဉ်ကြီးကို ပိုပြီး လှပလာအောင် မင်းရဲ့ တောက်ပ အရောင်စုံတဲ့ အတောင်ပံလေးတွေနဲ့ ကူညီ ပေးနိုင်သူ ဖြစ်လာမှာပါ။ မင်း ဘာလို့ အားငယ်နေရတာလဲ။

ကျွန်တော် တွေးမိတာလေး ရေးလိုက်တာပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ဘောက်ဖတ်ကလေးတစ်ကောင်ပါ။

ကိုယ့်ဘဝကို စိတ်ကုန်ခဲ့ဖူးတယ်။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ဖူးတယ်။

ရည်မှန်းချက်တွေ တစ်ခုမှဖြစ်မလာတော့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ငိုခဲ့ဖူးတယ်။

ဘာကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ ဖန်တီးခွင့် မရှိတော့ဘူးလို့ အဆုံးထိတွေးပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျခဲ့ဖူးတယ်။

ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ တစ်ခုမှ မဖြစ်တတ်ဘူးလို့ တွေးပြီး သောကတွေနဲ့ အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

အခုတော့ လိပ်ပြာလှလှလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါပြီ။

ဒီနေ့ လူငယ်ကျောင်းသားတွေကို ပြောပါရစေ။

မင်းတို့ဟာ ဒီအချိန်မှာ ဘောက်ဖတ်ကလေးတွေပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ မပြည့်စုံမှု၊ အခက်အခဲ၊ ပြဿနာတွေကြောင့် စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝကို ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းလို့

နိ၊နိ၊ဝဝ၊ဝေ၊ အတွေးလက်ထောင်

၁၃၁

အားမငယ်ကြပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အထင်မသေးနဲ့နော်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်
သေးတယ်ဆိုတာ ကျရှုံးမှုတစ်မျိုးပဲနော်။ စိတ်အားငယ်တယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး
အရုံးပေးခြင်းတစ်မျိုးပဲနော်။ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သနားတယ်ဆိုတာ
နိမ့်ကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနော်။ မင်းတို့ဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လှပတဲ့
အရောင်အသွေးစုံတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လိပ်ပြာကလေးတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ
ယုံလိုက်စမ်းပါကွယ်။

အခုတော့... စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ ပညာတတ်ကြီး၊ ဆရာဝန်ကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာကြီး၊
အရာရှိကြီး၊ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေပေါ့။ အဆိုတော်ကြီး၊ အနုပညာရှင်ကြီး၊
ရှပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ကြီး၊ ဖန်းချီဆရာကြီး၊ အယ်ဒီတာကြီး၊ စာရေးဆရာကြီးတွေပေါ့။
ကွန်ပျူတာပညာရှင်ကြီး၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး၊ စီးပွားရေးပညာရှင်ကြီး၊ စတိုးဆိုင်
ပိုင်ရှင်ကြီးတွေပေါ့။ လိပ်ပြာလှလှလေးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့လည်း တစ်ချိန်တုန်းက
ဘောက်ဖတ်ကလေးဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သိစေချင်တယ်။

ဒါကြောင့်...

ဘောက်ဖတ်ကလေးရေ...

ငိုမနေနဲ့၊ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊ ကြေကွဲမနေနဲ့။

သေချင်လောက်အောင်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့။

မင်းဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မိဘအတွက်၊ ဆွေမျိုးအတွက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အတွက်၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက်၊ လူသားတွေအတွက်၊ ကမ္ဘာကြီးအတွက်၊
အသုံးဝင်မယ့် အကျိုးပြုမယ့်၊ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်တဲ့ လိပ်ပြာလှလှလေးတစ်ကောင်
ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်စမ်းပါကွယ်။

တစ်ခုတော့ မှာချင်တယ်။

လိပ်ပြာဘဝရပြီဆိုရင်လည်း လိပ်ပြာတာဝန်ကို ကျေစေချင်တယ်။

အတ္တကြီးတဲ့ လိပ်ပြာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ လိပ်ပြာ၊ မနာလိုတတ်တဲ့
လိပ်ပြာ၊ ဝန်တိုတတ်တဲ့ လိပ်ပြာ၊ ကြွေးဝါတတ်တဲ့ လိပ်ပြာ၊ ဘဝမေ့တတ်တဲ့
လိပ်ပြာ၊ ဘဝင်မြင့်တဲ့ လိပ်ပြာ မဖြစ်စေချင်ဘူး။

ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့ လိပ်ပြာ၊ မေတ္တာ ကံရုဏာရှိတဲ့ လိပ်ပြာ၊ ကိုယ့်
တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်တတ်တဲ့ လိပ်ပြာ၊ ဇွဲရှိတဲ့ လိပ်ပြာ၊ ဝီရိယရှိတဲ့
လိပ်ပြာ၊ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ လိပ်ပြာ၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းတဲ့ လိပ်ပြာ၊ ရိုးသားတဲ့
လိပ်ပြာ၊ လိပ်ပြာအချင်းချင်း အချစ်ခံရတဲ့ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစား

စေချင်တယ်။

နောက်တစ်ခု မှာပါရစေဦး။

လိပ်ပြာဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုဟာလည်း အကြာကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားဦးနော်။

ရတဲ့အချိန်တိုအတွင်းမှာ အကောင်းဆုံးတွေကို ဆောင်ရွက်ပါနော်။

ဘောက်ဖတ်နဲ့ လိပ်ပြာကလေးတွေကို မြင်တွေ့တိုင်း...

လူငယ်လေးတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ နှိုင်းလို့ အားမာန်တွေ မွေးကြစမ်းပါ။

အားမငယ်ကြဖို့ပါ။

ဥယျာဉ်ပျားကောင်းဆိုတာ
ပန်းတစ်ပွင့်ပီရဲအလှကို တန်ဖိုးထားတတ်သလို
ပန်းတစ်ခင်းလုံးရဲ့အလှ
မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေရဲ့ အလှတရားကိုလည်း
မြင်တတ်ဖို့၊ ခံစားတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဥယျာဉ်ထဲမှာ...

ကျွန်တော်တို့သည် ဥယျာဉ်ထဲက အပင်ကလေးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရနံ့မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အရောင်အသွေး မစုံပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် အရိပ်မပေးစွမ်းနိုင်ပါ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိကြတဲ့ အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ၊ ခရမ်း၊ လိမ္မော်၊ ပန်းနုရောင်... ရောင်စုံပန်းများရဲ့အကြားမှာ နေ့တိုင်း အတူနေပြီး နေ့တိုင်း အားငယ်ကြကွဲနေရတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥယျာဉ်ကို လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေ၊ မိသားစုတွေက ရောင်စုံပန်းများရဲ့ အလှကိုပဲ အမြဲတမ်း ချီးမွမ်းပြောဆိုတတ်ကြပါတယ်။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ အလှဟာ ဒီရောင်စုံပန်းတွေကြောင့်လို့ သူတို့ အမြဲ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ ရောင်စုံပန်းတွေရဲ့ အလှ၊ ရောင်စုံပန်းတွေရဲ့ ရနံ့အကြောင်းကို တယုတယ ဂုဏ်ဖော်ပြီး ပြောဆိုတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သတိပြုမိသူ ရှားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ရောင်စုံပန်းတွေလောက် မလှပေမယ့် ရောင်စုံပန်းတွေလိုပဲ ဒီဥယျာဉ်ကြီးရဲ့အလှကို ဖန်တီးပေးနေကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရနံ့မရှိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ အားမာန်ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အရောင်မစုံပေမယ့် လူတွေရဲ့စိတ်ကို အေးမြအောင်၊ လန်းဆန်းအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို ဂုဏ်ယူပြီး ပြောဆိုတဲ့သူ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို မေ့နေတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရေးပါမှုကို သတိမပြုမိကြပါဘူး။

ဥယျာဉ်မှူးတွေကလည်း အရောင်အသွေးစုံတဲ့ လှပပြီးသားပန်းတွေကိုပဲ

နေ့စဉ် ဂရုစိုက်တတ်ကြပါတယ်။ မွေးပြီးသားပန်းကိုမှ ပျိုးထောင်ကြပါတယ်။ ရန်သင်းပျိုးပြီးသားပန်းတွေကိုမှ ပြုစုတတ်ကြပါတယ်။

သူတို့လှတာကို ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလှကို မသိတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတွေကိုတော့ နည်းနည်းလေးလောက် စာနာစိတ်ထားဖို့ ပြောပြချင်လှပါတယ်။

ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့လို အပင်တွေက အများစုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်ပယ်ထားလည်း ဥယျာဉ်မှူးကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ အလှဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အားမာန်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့သာ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ မရှိခဲ့ရင် ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ အလှအပပျက်စီးသွားမှာပါပဲ။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ ကျက်သရေရှိမှု၊ တင့်တယ်မှု၊ လှပမှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးပေးနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရောင်စုံပန်းတွေလောက်တော့ မထင်ရှားကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့သာ ခြောက်သွေ့သွားရင် ဒီဥယျာဉ်ကြီးလည်း အကည်းတန်သွားမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးရဲ့အလှကို ရာသီမရွေး အချိန်တိုင်း ဖန်တီးပေးနေသူများပါ။

ရေမလောင်းလည်း ရပါတယ်။ ပေါင်းသင်မြေဆွပြီး ယုယစရာလည်း မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကိုတော့ လိုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သတိတရနဲ့ အသိအမှတ်ပြုတာ ခံချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေဆိုရင် သူတို့ပြုစုထားတဲ့ ပန်းလှလှလေးတွေကြားထဲ ကျွန်တော်တို့ ရှင်သန်မိရင် ချက်ချင်း နုတ်ပစ်ကြတော့တာပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း ဥယျာဉ်ထဲက သစ်ပင်တွေပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တန်ဖိုးကို အသိအမှတ်ပြု ခံချင်ကြပါတယ်။

သူတို့ပြုစုကြတဲ့ ပန်းလှလှလေးတွေက ထင်ရှားကြတော့ ဟိုလူကစူး။ ဒီလူက ဆွတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ သစ္စာရှိရှိ အမြဲနေကြမယ့် သူတွေပါ။ တအားကြီးမလှတဲ့အတွက် အလှပျက်မှာလည်း မကြောက်ပါဘူး။ ပန်းလှလှလေးတွေကတော့ သူတို့ရဲ့အလှကို ထိန်းသိမ်းရ၊ အလှပျက်မှာ ကြောက်ရနဲ့ တွေးကြည့်ရင် သူတို့မှာလည်း အခက်အခဲတွေ ရှိမှာပါ။

ဥယျာဉ်မှူးတွေကလည်း ကိုယ့်ဥယျာဉ်ကြီး နာမည်ရဖို့ လှပြီးသားပန်းကိုမှ လှသထက်လှအောင်၊ မွေးပြီးသားပန်းကိုမှ ပျိုးမွေးသထက် မွေးအောင် ပြုစုကြပါတော့တယ်။

ပန်းလှလှလေးတွေမြင်တိုင်း သူတို့ရဲ့ ဘဝအကျိုးပေးကို အားကျမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ထင်ရှားတဲ့အလှ မရှိပေမယ့် ဒီဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ အလှကို ဖျက်ဆီးနေသူ တွေတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နည်း၊ ကျွန်တော်တို့ဟန်၊ ကျွန်တော်တို့ အားမာန်နဲ့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးရဲ့အလှကို တည်ဆောက်ပေးနေကြသူတွေပါ။

ကျွန်တော်တို့ကို စာနာပေးမယ့်၊ ကျွန်တော်တို့ကို နားလည်ပေးမယ့်၊ ကျွန်တော်တို့အလှကို တန်ဖိုးထားမယ့်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံးသားကို ခံစားတတ်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတွေကိုတော့ အမြဲမျှော်လင့်နေမိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ...

ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ...

ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲက 'မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းကလေး' တွေပါ။

ဥယျာဉ်ကြီးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နေခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးနဲ့တူပါတယ်။ ဥယျာဉ်မှူးတွေကတော့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေပါ။

အရောင်အသွေးစုံတဲ့၊ မွှေးတဲ့၊ လှတဲ့၊ ပန်းကလေးတွေကတော့ စာတော်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဘဝအကျိုးပေးကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။

မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းကလေးတွေကတော့ ကြီးစားပြီး အသိအမှတ်ပြုမခံရတဲ့ ဉာဏ်ရည်သင့်သူ၊ ဉာဏ်ရည်နည်းသူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ၊ ဘဝအကျိုးပေးနည်းသူ၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများပါပဲ။ ကျောင်းရဲ့ လှမှုရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ကျောင်းရဲ့ သန့်ရှင်းသာယာရေးတွေ၊ ကျောင်းရဲ့ လှပမှုတွေကို မြက်ပင်ကလေးများနဲ့တူတဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေက ဖန်တီးကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဉာဏ်ရည်သင့်ကြတော့ လက်ခုပ်သံ၊ နှိုးမွှမ်းသံ၊ ဂုဏ်ပြုသံ၊ မကြားရတဲ့သူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာလည်း အလှကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ချိန်တုန်းက ပြင်ဦးလွင် အ-ထ-က (၁)ဆိုတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးထဲက မြက်ပင်ကလေးတစ်ပင်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လို သူငယ်ချင်းတွေက အများစုပါ။

စာတော်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်

အခြေချသူတွေ များပါတယ်။ သူတို့ဟာ လှသထက်လှဖို့၊ တော်သထက် တော်ဖို့၊ ကြီးစားနေသူတွေဆိုတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ကြာရှည်မနေချင်ကြပါဘူး။

မြက်ပင်ကလေးများကတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ စိမ်းမြိမ်း၊ လန်းမြိလန်း လျက်ပါ။

ကျွန်တော်သည် စာသင်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ဦးပါ။ စာသင်သက် အနှစ် ၂၀-နှစ်ရှိပါပြီ။

ကျွန်တော် ဥယျာဉ်ထဲမှာ လှပတဲ့၊ မွှေးတဲ့ ပန်းတွေ ပွင့်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ပွင့်လည်း ပွင့်ဆဲပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ လူနည်းစုပါ။ သူတို့ဟာ သူတို့တော်ဖို့၊ သူတို့လှဖို့ အမြဲကြိုးစားနေသူတွေဆိုတော့ ဥယျာဉ်နဲ့ ဥယျာဉ်မျိုးတွေကို သိပ်ပြီး အမှတ်တရ မရှိကြပါဘူး။

သာမန်မြက်ပင်ကလေးတွေကတော့ ဒီကနေ့အထိ ဥယျာဉ်မျိုးကို ချစ်သလို ဥယျာဉ်ကြီးကိုလည်း တန်ဖိုးထားတတ်တာ တွေနေရပါတယ်။

စာပတ်သူ မိတ်ဆွေဟာ ကျောင်းဆရာတစ်ဦး၊ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၊ စာသင်ပြနေသူတစ်သီး ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်တုန်းစာ မြက်ပင် ကလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို သတိရစေချင်ပါတယ်။

အခု ဥယျာဉ်မျိုးဖြစ်နေပြန်တော့ မြက်ပင်ကလေးတွေရဲ့ အလှကိုသိသူ၊ တန်ဖိုးသိသူ၊ စာနာသူ၊ နားလည်ပေးသူဖြစ်ဖို့ လိုမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ကျောင်းတော်ကြီးဆိုတဲ့ ဥယျာဉ်လှပဖို့ အရောင်နဲ့၊ ရနံ့သင်းတဲ့၊ ဖျံလှလှ တွေရှိနေရမှာဖြစ်သလို မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းလေးတွေလည်း ရှိနေကြရမှာပါပဲ။

ဥယျာဉ်မျိုးကောင်းဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်စီရဲ့အလှကို တန်ဖိုးထားတတ်သလို၊ ပန်းတစ်ခင်းလုံးရဲ့အလှ၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေရဲ့ အလှတရားကိုလည်း မြင်တတ်ဖို့ ခံစားတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဝေဖွဲ့ခံစားကြည့်ကြဖို့ပါ။

ဒီကဗျာလေးကို ကျွန်တော်တို့ အလွတ်ကြပါတယ်။
 ရွတ်ဆိုလို့ကောင်းတဲ့ ကဗျာလေးပါ။
 ရွတ်ဆိုလို့ ကောင်းဆုံးတစ်ပုဒ်လားဆိုတဲ့--
 ယဟုတ်ပါဘူး။
 သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင် ■
 ဒီကဗျာမှာ အားတွေပါတယ်။
 အပန်းတရားတွေပါတယ်။
 ရောင်ခြင်းတွေပါတယ်။
 သင်ခြင်တဲ့တရားတွေပါတယ်။

လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံရှည်

တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါ။

ကျွန်တော့်တပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအပေါ်အမြင်၊ ခံစားချက်တွေပါ။
တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲအောင်မြင်ကြတာချင်းအတူတူ တစ်ယောက်က တကယ်
အောင်တယ်၊ တစ်ယောက်က တကယ် မအောင်ဘူး။

စာဖတ်သူ နားရွပ်သွားပြီ ထင်တယ်။ အသေအချာ ရှင်းပြပါမယ်။

သူ့မှာမည်က 'သုတ'တဲ့။ သူက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို ဝုဏ်ထူး
မပါဘဲ ရိုးရိုးနဲ့အောင်တယ်။ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့က သူတော်တော်ပျော်တယ်။
နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဝုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေရှာတယ်။ သူက
ဉာဏ်သိပ်မကောင်းပါဘူး။ စာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဉာဏ်ကို ပြောတာပါ။ အခြေခံအားနည်း
တဲ့အတွက် စာတစ်ပုဒ်ကိုကျွက်ရင် အချိန်ယူပြီး ကျွက်ရတဲ့သူပါ။ သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့
အချက်တွေ ရှိတယ်။ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ ကျောင်းမှန်မှန်တက်တယ်။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ရှိတယ်။ သူ့မိဘများက ချီငဲ့ရှာတယ်။ သူ့အဖေက
ဂျာနယ်ရောင်းတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး ပွင့်ထားတယ်။ မောင်နှမ
လေးယောက်ရှိတယ်။ 'သုတ'က အကြီးဆုံးသား ဖြစ်တယ်။ စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ
လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်တွေကို ထွန်းဦး၊ နဂါးစာပေမှာ သွားပြီးဝယ်ရရှာတယ်။ အိမ်အလုပ်
ကို သူက ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ရရှာတယ်။ ရောင်းကောင်းတဲ့ ဂျာနယ်တွေဆို အချိန်မီ
ဝယ်လို့ရဖို့ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ပြေးရရှာတယ်။ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့က သူတို့
တစ်အိမ်လုံး ပျော်လိုက်ကြတာ။ 'သုတ'က ငွေကြေးမပြည့်စုံတော့ သင်တန်းကြေး

နည်းနည်းပဲပေးရတဲ့ သင်တန်းမှာတက်ရရှာတယ်။ အောင်တော့လည်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို အပြေးလာပြီး ပြောတယ်။

“ဆရာ... ကျွန်တော် နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တယ်။ ဂုဏ်ထူးတော့ မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာ”

နောက်တစ်ယောက်က ‘စံပီ’။ သူ့မိဘများက အရောင်းအဝယ်သမားတွေပါ။ အထည်ရောင်းတယ်။ သူက တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်တယ်။ သူ့မိဘများက ငွေကြေးပြည့်စုံတော့ သင်တန်းကြေး များများပေးရတဲ့ သင်တန်းတွေကိုလှည့်ပြီး တက်တယ်။ သူ့ကို အိမ်က ကားနဲ့ကြိုပို့ပေးတယ်။ ‘စံပီ’က စာကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သိပ်ဉာဏ်မကောင်းပါဘူး။ သူ့အဖေက သူ့သားကို သိပ်အထင်ကြီးတယ်။ သူ့အမေကဆို သူ့သားကို ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ရမယ်လို့ အမြဲပြောတတ်တယ်။ သူ့သား ဉာဏ်ရည်က အသင့်အတင့်လောက်ပဲရှိတာကို မိဘများက လက်သင့်မခံနိုင်ကြဘူး။ သင်တန်း ကောင်းကောင်းထားမယ်။ ဆရာကောင်းတွေနဲ့ သင်မယ်။ Guide တွေ ငှားပေးမယ်။ ဒါဆိုရင် ဖြစ်ရမယ်လို့ သူ့မိဘများက ယုံကြည်တယ်။ ‘စံပီ’ မိဘတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အောင်စာရင်း ထွက်တဲ့နေ့က သူတို့တစ်အိမ်လုံး မပျော်နိုင်ကြဘူး။ အဖေက ဆုတယ်။ အမေက ငိုတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ‘စံပီ’ တစ်ယောက် (၄)ဘာသာဂုဏ်ထူးပဲပါလို့တဲ့။ သူတို့ ရတနာပုံဈေးထဲက (၅)ဘာသာ၊ (၆)ဘာသာ ဂုဏ်ထူးရှင်မိဘများကြားမှာ သူ့အဖေက ရှက်တယ်တဲ့။ ‘စံပီ’ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့က သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်ဖြစ်နေရှာတယ်။ သူ့အဖေကဆို စီးပွားရေးသမားပီပီ များများ ရင်းရင် များများမြတ်ရမယ်ဆိုတဲ့အတွေးရှိတော့ သူ့သားအတွက် သူ့သုံးခွဲရတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ အောင်မြင်မှုကို မကျေနပ် ဖြစ်နေရှာတယ်။

တစ်နေ့တုန်းက တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာတွေ ထုတ်ပေးတယ်။ အမှတ်စာရင်းတွေလည်း ပါလာကြတယ်။

‘သုတ’က ခြောက်ဘာသာ စုစုပေါင်းရမှတ် (၂၄၃)မှတ်ရတယ်။ ‘စံပီ’က စုစုပေါင်းရမှတ် (၄၃၂)မှတ်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်ကို

ရောက်လာကြတယ်။ ဝင်ခွင့်ပုံစံပြည့်ဖို့ အကြံဉာဏ်လာတောင်းကြတာပါ။

‘သုတ’က ပြတ်သားတယ်။ အဝေးသင်တက်မယ်။ ရတဲ့မေဂျာယူမယ်။
ဘွဲ့တစ်ခု မြန်မြန်ရဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အခု ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှေ့တစ်ခုမှာ ဝင်ပြီးအလုပ်
လုပ်နေတယ်။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် သူ့အိမ်မှာ ဆိုင်ကယ်ရေဆေးဆီလိုက်
လုပ်မယ်လို့ သူပြောတယ်။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေဝယ်နိုင်ဖို့ သူတို့တစ်အိမ်လုံး ပိုက်ဆံ
စုနေကြတယ်။ အမှတ်အနည်းအများပေါ်မှာ သိပ်ပြီးမခံစားဘူး။ သူ့မှာ ရည်မှန်းချက်
အတိအကျရှိတယ်။ အဲဒါ ‘အလုပ် လုပ်မယ်’ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ‘သုတ’က
သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိတယ်။ အနိုင်အရှုံးကြားထဲမှာ ပိတ်မိနေသူ မဟုတ်ဘူး။

‘စံပီး’တစ်ယောက်ကတော့ (၄)ဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ (၄၃၂)မှတ်ပဲရလို့
တော်တော်ကို စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်။ အမှတ်က ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ဖြစ်နေ
တယ်။ သူ့မိဘများက ဆေးတက္ကသိုလ်ကို မျှော်လင့်ထားတယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ
ဘာဖြစ်ချင်မှန်း၊ ဘာလုပ်ချင်မှန်းကို အသေအချာမသိဘူး။ သူသိတာ တစ်ခုပဲ
ရှိတယ်။ သူ့အမေနဲ့ အမေကို သူ တအားကြောက်နေတယ်။ သူ့အမေကဆို ဘယ်သူ
တွေ လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ ဘယ်နှစ်မှတ်ရတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို တာတွတ်တွတ်နဲ့
ဆူတယ်။ သူ့အမေကဆို သူ့ကို စကားမပြောတော့ဘူး။ ကုန်သည်ပီပီ ရင်းနှီးထားရတဲ့
ပိုက်ဆံနဲ့ သူ့သားရဲ့ အောင်မြင်မှု မတန်ဘူးလို့ သူ အမြဲပြောနေတယ်။ ‘စံပီး’
တစ်ယောက် သနားစရာ တော်တော်ကောင်းပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကိုတွေးပြီး လူတိုင်းသိတဲ့ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်
ကို စဉ်းစားမိပါတော့တယ်။

လယ်စောင့်တဲလေး

မိုးရေ တက်ရေ တပွေးပွေး
ကွင်းကျယ် အဝေးဝေး
လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံရှည်
မိုးကုပ်အောက်မှာတည်
ကြာနီတစ်ပွင့် ပြူတစ်ပွင့်
တဲနှင့် ပန်တင့်။

ဒီကဗျာလေးကို ကျွန်တော်တို့ အလွတ်ရကြပါတယ်။ ရွတ်ဆိုလို့ကောင်းတဲ့
ကဗျာလေးပါ။ ရွတ်ဆိုလို့ ကောင်းရုံတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင် ဒီကဗျာမှာ အားတွေပါတယ်။ အမှန်တရား တွေပါတယ်။ ရောင့်ရဲခြင်းတွေပါတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီကဗျာထဲမှာပါတဲ့ 'လယ်စောင့်တဲလေး' လို့ စိတ်ဓာတ် မျိုးရှိဖို့ လိုပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာဖို့ လိုပါတယ်။

ဒီလယ်စောင့်တဲလေးဟာ ရေပွေးပွေး ကွင်းပြင်ကျယ်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တဲငယ်ငယ်လေးတစ်လုံးမျှသာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ အားမငယ်ပါ။ သူ့အလှကို သူသိတယ်။ သူ့ဘဝကို သူ တန်ဖိုးထားတယ်။ သူ့တာဝန်ကို သူသိတယ်။ ကွင်း ပြင်ကျယ်ကြီးရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ အိမ်တွေရှိနေကြောင်း သူ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အလုပ်က လယ်စောင့်ဖို့၊ သူ့တာဝန် သူ့ကျေဖို့၊ ရေပွေးပွေးကြားမှာ ယိုင်ခွံ့ခွံ့ ခြေတံရှည်နဲ့ သူ့တာဝန် သူယူနေတယ်။ သူ အားမငယ်ဘူး။ ကြာဖြူပွင့်၊ ကြာနီပွင့် တွေနဲ့ သူ့အလှကို သူခံစားပြီး သူ့ကျေနပ်တယ်။ သူ့အလှဟာ သူ့တာဝန်သူ့ကျေဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ပြိုင်ဖို့ အနိုင်ယူဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ စိတ်ချမ်းသာသူဖြစ်တယ်။ သူဟာ လွတ်လပ်နေသူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ရောင့်ရဲနိုင်စွမ်းဟာ သူ့ရဲ့အားမာန် ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကျေနပ်နိုင်စွမ်းဟာ သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးဖြစ်တယ်။ သူ့အလှကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး မြင်နိုင်တဲ့ စိတ်ဟာ အကြီးမားဆုံးသော တန်ဖိုးတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ သူ မပြိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူဟာ အနိုင်အရှုံးကြားမှာ ပိတ်မိမနေဘူး။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ ဘဝတွေဟာ 'လယ်စောင့်တဲလေး' တွေပါ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အလှ ကိုယ်သိတဲ့ ကိုယ့်တန်ဖိုး ကိုယ်မြင်တဲ့ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေတဲ့ 'လယ်စောင့်တဲလေး' ဖြစ်နေရဲ့လားလို့ တွေးကြည့်စေချင်တယ်။

ကိုယ်က မိဘဆိုပြီး သားသမီးတွေကို စိတ်ပီစီးအောင် ပီအားတွေ မပေး သင့်ပါဘူး။ ကိုယ်က ဆရာဆိုပြီး တပည့်တွေကို အနိုင်အရှုံးကြားမှာ အထီးကျန်ဆန်သူ မဖြစ်စေသင့်ပါဘူး။ သူတို့လေးတွေရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်စွမ်းရည် မြှင့်တင်ပေးဖို့၊ သူတို့ရဲ့ အလှကို သူတို့ကိုယ်တိုင် တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့၊ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီးအသုံးချတတ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ လေ့ကျင့်ပေးသင့်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ပညာသင်ပေးတယ်၊ ပညာသင်ယူတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ လွတ်လပ်တဲ့ အတောင်ပံ တစ်ခုကို တပ်ဆင်ပြီး အဲဒီအတောင်ပံတစ်ခုကို မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးချတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခြင်းသည်သာ မှန်ကန်သော ပညာသင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

'လယ်စောင့်တဲလေး' လို့ပါပဲ။

နိဗ္ဗိဒေဝေ၊ ဘဒတွေလက်ဆောင်

၁၄၅

ကြာနိပွင့်၊ ကြာဖြူပွင့်တွေနဲ့ ယန်တင့်ဇုတ် ကိုယ့်အလှကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
မြင်ပြီး ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ်သိတဲ့ 'သုတ' တို့ မိသားစုကို စိတ်ထဲက သာဓုခေါ်နေမိပါ
တော့တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး 'လယ်စောင့်တဲ့လေး' လို့ စိတ်ဓာတ်
မျိုး ရှိကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ နော်။

တွေးဆ ဆင်ခြင်ကြည့်ကြဖို့ပါခင်ဗျာ။

တချို့လူတွေကတော့ ဝံပယ်ပန်းနဲ့တူတယ်။
အပြုရောင်အဆင်းတော့ ရှိပါရဲ့။ ပွင့်ပတ်က သေးငယ်တယ်။
ဝံပယ်ရနံ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ရနံ့ဟာ တစ်နေ့ကုန် မခံပါဘူး။
နှင်းဆီပန်းလို ဝံပယ်မှာ ဟနဆူးတွေ မရှိပါဘူး။
ဒါပေမယ့် နှင်းဆီပန်းလို
(၁၂) လရာသီ စည်ပွဲကမ်းပွဲ ပွင့်ချင်တိုင်း ပွင့်တတ်တဲ့
ပန်းမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။

ပန်းပွင့်ပျား

စန္ဒာမုနိဘုရားကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ငယ်ငယ်တန်းကဆိုရင် 'ကျောက်တော်ကြီးဘုရားပွဲ' ရောက်တိုင်း 'စန္ဒာမုနိဘုရားတိုင်း' ထဲမှာ အဖေ၊ အမေတို့နဲ့ ပျော်ခဲ့ဖူးတယ်။ အိမ်ကနေပြီး ထမင်း၊ ဟင်းတွေ ထည့်လာတယ်။ သင်ဖြူဖျာကို ခရေပင်ရိပ်မှာ ခင်းပြီး ထမင်းလက်ဆုံစားခဲ့ကြတယ်။ 'စန္ဒာမုနိဘုရား' ထဲက ကျောက်စာအချပ်တွေကြားမှာ စိန်ပြေးတမ်း၊ အတူတူပန်းတမ်းကစားခဲ့ဖူးတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ်ရောက်တော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ 'စန္ဒာမုနိဘုရား' ထဲမှာ ချိန်းတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ စကားတွေ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ရင်ခန်းကြည့်နှုန်း ခဲ့ဖူးတယ်။

အခုအရွယ်မှာ ဒီဘုရားထဲကို ရောက်တဲ့အခါ ငယ်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားမိသလို စက္ကူပန်းပင်တွေ၊ ခရေပင်တွေကို သတိထားကြည့်မိတယ်။ ဘုရားကို ကပ်လှူဖို့ ဝယ်လာခဲ့တဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေ လက်ထဲမှာပါလာတယ်။ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ခရေပင်ရိပ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာကို ပြောပြပါရစေ။

အရွယ်ကြောင့် ဒီလိုမျိုး တွေးမိတာပါ။

လူတွေဟာ ပန်းပွင့်တွေနဲ့ တူတယ်။

တချို့လူတွေဟာ 'စက္ကူပန်း' တွေ ဖြစ်တယ်။ 'စက္ကူပန်း' ဆိုတာ အဖြူအနီ၊ လိမ္မော်၊ ခရမ်းအရောင်တွေ တောက်ပနေပေမယ့် ရနံ့မရှိဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ မပန်ဆင်ကြဘူး။ ကြွေလွင့်သွားရင်လည်း အမှိုက်ဖြစ်လွယ်တဲ့ ပန်းမျိုးပါ။ 'စက္ကူပန်း' ကို ဘုရားမှာကပ်လှူတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။

တချို့လူတွေကျတော့ 'နှင်းဆီပန်း' နဲ့တူတယ်။ အရောင်ကလည်း ရဲရဲရင့်ရင့်၊ ပွင့်ဖတ်ကလည်း ကြီးကြီးခန့်ခန့်၊ ရနံ့ကလည်း သင်းသင်းမြဲမြဲ။ ဒါပေမယ့် 'နှင်းဆီပန်း' မှာ 'မာန' နဲ့တူတဲ့ 'ဆူး' တွေ ရှိတယ်။ 'နှင်းဆီပန်း' ဆိုတာ ပွင့်ဖတ်ကြွေလွယ်တယ်။ ရနံ့ဟာ တာရှည်မခံဘူး။ လူတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ နာရီပိုင်းလောက်သာ နေရာယူခွင့်ရတဲ့ပန်း ဖြစ်တယ်။

တချို့လူတွေကတော့ 'စပယ်' ပန်းနဲ့ တူပြန်တယ်။ အဖြူရောင်အဆင်းတော့ ရှိပါရဲ့ ပွင့်ဖတ်က သေးငယ်တယ်။ 'စပယ်' ရနံ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ရနံ့ဟာ တစ်နေ့ကုန် မခံပါဘူး။ 'နှင်းဆီပန်း' လို့ 'စပယ်' မှာ 'မာနဆူး' တွေ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် 'နှင်းဆီပန်း' လို့ (၁၂) လရာသီ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပွင့်ချင်တိုင်း ပွင့်တတ်တဲ့ပန်းမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရာသီနဲ့သူ၊ သူ့အချိန်အခါနဲ့သူ စည်းကမ်းရှိရှိ ပွင့်တတ်တဲ့ပန်း ဖြစ်နေပြန်တယ်။

တချို့လူတွေကတော့ 'သစ်ခွပန်း'၊ 'သဇင်ပန်း' နဲ့ တူကြတယ်။ ဈေးကြီးကြီးပေးဝယ်မှရတယ်။ ကြီးကျယ်တဲ့၊ ခမ်းနားတဲ့၊ စည်ခံပွဲမျိုးမှာ အမြဲနေရာယူရတဲ့ပန်း ဖြစ်တယ်။ တန်ဖိုးကလည်း မသေးသလို၊ ပြုစုယုယမှုကလည်း မလွယ်လှဘူး။ စင်တိုင်းပေးရတယ်။ အမြင့်မှာ အမြဲနေရတဲ့ ပန်းမျိုးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် 'သစ်ခွပန်း'၊ 'သဇင်ပန်း' ဆိုတာ အမှီရှိမှ ပန်းဘဝ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသူ ဖြစ်တယ်။

လူနည်းစုကတော့ 'ခရေပန်း' နဲ့တူတယ်။ 'ခရေပန်း' ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပွင့်တတ်တဲ့ပန်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခရေပင်ကြီးဖြစ်အောင် ပထမဆုံး ကြီးစားရတယ်။ ခရေပင်ဖြစ်လာမှ 'ခရေပန်း' ဘဝ ရောက်ရတယ်။ ပွင့်ဖတ်၊ ပွင့်ချပ်က သေးသေးလေး၊ ခရေရွက်က စိမ်းမြဲမြဲ။ 'ခရေပန်း' ကိုမြင်ဖို့ တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး။ ခရေရွက်တွေကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ 'ခရေပန်း' ကို မမြင်ရပေမယ့် ခရေပင်အောက်မှာ ခရေရနံ့ကို ရှူရှိုက်ခွင့်ရတယ်။ လေအထဲမှာ 'ခရေပွင့်' သေးသေးလေးတွေ မြေပြင်ပေါ်ကို တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ကြွေကျရင် အလှအယက်ကောက်ယူကြတယ်။ ပြီးတော့ နီးစလေးနဲ့ သီးပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ အမြတ်တနိုး ယန်ကြတယ်။ ဘုရားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ လက်တော်ပေါ်မှာ ကပ်လျှူပူဇော်ကြတယ်။ သွေခြောက်သွားပြီဆိုရင်လည်း ခရေရနံ့ဟာ သင်းပွံ့နေဆဲပါပဲ။ အပင်ပေါ်မှာလည်း မွှေး၊ ပွင့်ဝေခိုက်မှာလည်း မွှေး၊ ပွင့်ကြွေသွားလည်း မွှေး၊ သွေခြောက်သွားလည်း မွှေးတဲ့ 'ခရေပန်း' လေးတွေဟာ မာနနဲ့တူတဲ့ ဆူးလည်း မရှိဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးပြီး ပွင့်လာတဲ့ ပန်းမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်မာန်နဲ့ အချိန်ယူပြီးမှ ပန်းဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ ပန်းဖြစ်တယ်။ ပွင့်ဖတ်

သေးသေးလေးပေမယ့် ရနံ့ကတော့ သွေ့ခြောက်သွားတဲ့အထိ မွှေးမြတ်ပန်းမျိုး ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက 'စက္ကူပန်းလိုလူ' ပါ။ ရနံ့မရှိပေမယ့် တောက်ပတဲ့အရောင်ပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားခဲ့တယ်။ ကြွေသွားရင် အမှိုက်ဖြစ်မယ့် 'စက္ကူပန်းလိုလူ' ဆိုတာ အခုမှ တွေးမိတာ။

စာသင်ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အောင်မြင်မှုလေး နည်းနည်းရလာတော့ 'နှင်းဆီပန်းလိုလူ' ဖြစ်ခဲ့ပြန်တယ်။ အနီရောင်ရင့်ရင့် ပွင့်ဖတ်ကို ထာဝရမြဲမယ်လို့ ထင်ခဲ့ပြန်တယ်။ ပွင့်ဖတ်ကြွေလွယ်မှန်း သတိမပြုမိဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ နှင်းဆီဆူးလို ဟနုက ထောင်လိုက်ပြန်သေးတယ်။

တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ 'သဇင်ပန်းလိုလူ'၊ 'သစ်ခွပန်းလိုလူ' ဖြစ်နေပြန်တယ်။ အမြင့်မှာနေရလို့ ပျော်နေတယ်။ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး ဆက်ဆံခံရလို့ ကျေနပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူများအိပ်ကိုပိုပြီး သူများအချိန်အဝါအောက်မှာ ကိုယ့်အချိန်အဝါလို ထင်မှတ်ခဲ့တယ်။ အချိန်မှ ပန်းဘဝ ပိုင်ဆိုင်နေမှန်း သတိမပြုမိခဲ့ဘူး။ လုပ်တိုင်းမဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ 'စပယ်ပန်းလိုလူ' ဖြစ်သွားပြန်ရော။

ကျွန်တော် 'ခရေပန်း'တွေကို အားကျမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ 'ခရေပန်းလိုလူ' တချို့ ရှိကြပါတယ်။ အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းနေကြသလို၊ ဘဝကို ရိုးရှင်းစွာ တည်ဆောက်ကြတယ်။ 'ခရေပန်းဘဝ' ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့လည်း အကြာကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ 'ခရေပန်းဘဝ' ကို ရောက်ပြန်တော့လည်း တန်ဖိုးထားပြီး ဆက်ဆံခြင်း မခံရဘူး။ သူတို့ရှိနေမှန်း သတိမပြုမိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ 'ခရေပန်း'တွေလိုပဲ အမြဲမွှေးယုံနေတယ်။ ကျွန်တော် အားကျတဲ့ 'ခရေပန်းလိုလူ' တွေကတော့ စလေဦးပုည၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ပန်းချီဆရာပေါ်ဦးသက်၊ တေးရေးဆရာ မြို့မငြိမ်း၊ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်၊ ဆရာကြီး ဦးသုဓ... ရေးပြမယ်ဆိုရင် အများကြီးပါပဲ။

သူတို့ဟာ ပွင့်ဝေနေခိုက်မှာလည်း ရနံ့သင်းယုံသလို ပွင့်ကြွေသွေ့ခြောက်သွားတဲ့အခါမှာလည်း ရနံ့က လှိုင်ဆဲပါ။

တကယ်တမ်း တွေးကြည့်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ယန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်သလို စာဖတ်သူကလည်း ယန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ပါတယ်။

အသုံးမကျတဲ့ စက္ကူပန်းလိုလူလား၊ မာနဆူးတွေ တထောင်ထောင်နဲ့ ဟန်ဝင့်နေတဲ့ နှင်းဆီပန်းလိုလူလား၊ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ တဖွားဖွားနဲ့ အားငယ်နေတဲ့ စပယ်ပန်းလိုလူလား၊ အမှိုက်မှ အမြင့်မှာ နေခွင့်ရတဲ့ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ သဇင်ပန်းလို လူလား၊ သစ်ခွပန်းလိုလူလား၊ ပွင့်ဝေခိုက်မှာလည်း မွှေး၊ ပွင့်ကြေသွားလည်း မွှေး၊ ဆွေခြောက်သွားလည်း မွှေးမြတ် ပွင့်ဖတ်သေးသေး ရနံ့လှိုင်လှိုင် ခရေပန်းလိုလူလား၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုပန်းမျိုးဆိုတာ တွေးဆကြည့်စေချင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်... ဘယ်ပန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယန်းဘဝကို အကြာကြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရကြဘူးဆိုတာကိုလည်း သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

တွေးဆ ဆင်ခြင်ကြည့်ကြပါကုန်။

ရသနဲ့လင်စာအုပ်ခင်

လင်းကျွန်သင်စာပေမှ

ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ငွေလရောင်ပုလဲနားဆွဲ ကြည်ရွှန်း
(ခံစားသက်ဝင် ကမ္ဘာ့ရုပ်ရှင် ရသစာအုပ်များ)
- ၂။ တိမ်ယံအိပ်မက် မိုးထက်နရီ (လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်) ဆူးငှက်
- ၃။ ပိုးရည်တောင်စာ (မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ) ခင်ခင်ထူး၊ နေဝင်းမြင့်
- ၄။ အလှည့်ကျဇာတ်ကောင်နှင့် အတွေးသစ်ဆောင်းပါးများ ထက်ခေါင်
- ၅။ ခုနစ်နေ့ ခုနစ်နံ မန္တလေး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ စာရေးဆရာများ
- ၆။ ပိုးစပ်တောင်ရိပ်မိုသူများ မြို့သာ မရာထို
- ၇။ ဘေးတိုက်ဇာတ်လမ်း ကြည်ရွှန်း
(ခံစားသက်ဝင် ကမ္ဘာ့ရုပ်ရှင် ရသစာအုပ်များ-၂)
- ၈။ ခုနစ်ရောင်ခြယ် မန္တလေး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ စာရေးဆရာများ
- ၉။ ပင်လယ်ပြတ်တဲ့လှည်း ခင်ခင်ထူး၊ စိုးဘားဒိုင်
- ၁၀။ ချစ်ခြင်း၏အလွန် ရွှေသဏ္ဍာ
- ၁၁။ ရွှေရောင်လွမ်းတဲ့ ပန်းခင်းစကြာ မောင်သင်းထုံ (ကျောက်မဲ)
- ၁၂။ ရင်ချင်းဆက် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ဆူးငှက်
- ၁၃။ တွင်း (အတွေးစာစကား) ဦးဘုန်း (ဓာတု-မန္တလေး)
- ၁၄။ အိပ်မက်ပြဇာတ်ထဲက ဘာသာနကဝတ္ထုတိုများ ဦးဆွေ (ဒဿနိက)
- ၁၅။ ခုနစ်လွှာဝတ်ရုံမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုများစုစည်းမှု စာရေးဆရာ/မများ

ယခု

၁၆။ နီးနီးဝေးဝေး အတွေးလက်ဆောင် (ဒုတိယအကြိမ်)ဦးဘုန်း(ဓာတု-မန္တလေး)

ဆက်လက်၍

- ၁၇။ တိမ်ဦးလရောင်၊ တိမ်တောင်ပျော်ပိုက်၊
တိမ်တိုက်ကွန်မြူး၊ ဝတ္ထုလတ် (၃)ပုဒ် နေဝင်းမြင့်
- ၁၈။ မုန့်ဆပ်သွားပူးလေးနှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ခင်ခင်ထူး
- ၁၉။ ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရနံ့ ဦးဘုန်း(ဓာတု-မန္တလေး)
- ၂၀။ တိမ်ပြာဆိုင်းလို့ မြူပိုင်းမှုန်ရီ နီပင်းဆွေ

အရင်တုန်းက
နောက်ဘဝဆိုတာ အဝေးကြီး
မနက်ဖြန်ဆိုတာ နီးနီးလေးလို့
ထင်ထားတာ၊
အခုမှ တွေးမိတယ်
မနက်ဖြန်ဆိုတာက အဝေးကြီး
နောက်ဘဝဆိုတာက နီးနီးလေး၊
ဝါကြောင့် ...
မနက်ဖြန်ဆိုပြီး အဖို့န် မဆွေကြီး...။

ဦးဘုန်း(စာတု)

မန္တလေး

နီးနီးဝေးဝေး

အတွေးလက်ဆောင်